

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3213

Ко издаде Радована Караџића

**проклето му
и семе и племе**

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Томислава Николића
Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жужића
Мр Дејана Мирковића
Момира Васиљевића
Зорана Красића

Томислав Николић
Дневник страдања
Истина
Српска радикална странка
Београд 2006.

Томислав Николић
**БОРБА
као
смисао живота**

Мр Дејан Мирковић
**Косово и Метохија
– Палестина
систем криза**
Српска радикална странка
Београд 2007.

Томислав Николић
**ТЕШКО
ДО
УСТАВА**

Томислав Николић
**ДОСМАНЈИЈЕ
И КОСОВО**
Српска радикална странка
Београд 2007.

Погад са српских и југословенских развалина
Веселин Ђуретић
**СРПСКА БЕСПУБА
ДВАДЕСЕТОГ ВЕКА**
Српска радикална странка
Београд 2008.

Томислав Николић
**ЈУТКЕ
НА КОНЦУ**
Српска радикална странка
Београд 2008.

Зоран Красић
**Кршење процесних права
Војислава Шешеља
у Хашком трибуналу**
Српска радикална странка
Београд 2007.

Момир Васиљевић
**СИН
ВЕЛИКЕ
СРБИЈЕ**
Српска радикална странка
Београд 2007.

Др Никола Жужић
**СРБИ РИМОКАТОЛИЦИ
ТАКОЗВАНИ ХРВАТИ**
Српска радикална странка
Београд 2006.

Др Никола Жужић
**ВАТИКАН,
СРБИЈА И ЈУГОСЛАВИЈА**
Српска радикална странка
Београд 2008.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,

Душан Марић, др Никола Жутић,

Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,

мр Александар Мартиновић,

Будимир Ничић, Амџад Мигати,

Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,

Љубинка Божовић, Драгица Томић

и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,

Томислав Николић, Милорад Мирчић,

Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,

Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Паја Момчилов,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 ст

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија

COBISS.SR-ID 19291650

СТОП тиранији!

- Радован и Голијат

2

Симбол српског отпора

- Задужио српство довека

9

ССП и изручење Караџића

- ЗЕС обмана

15

Реакције

- Тадић понижава Србију

16

Опасност за српство

- Борисе издајничке, докле?

25

Црна Гора – реакције

- Јудо Тадићу!

28

Протести у Београду

- Омладина буди Србију

31

Дневник догађаја који мењају Србију

- Радикалски отпор Тадићевој диктатури

34

Батинама ка Европи

- Тадићеви пендреци

43

Свесрпски сабор

- Слобода за Србију

46

Поезија Радована Караџића

- „Твоје снове вуци разносе“

73

Ексклузивно

- Слагалица истине Радована Караџића

77

Опомена

- Буди Радован, никада Борис

88

Радован и Голијат

- *Сваки Србин је данас Радован. Цео српски народ, као и он, живи по нужди очигледно шућу животи, у држави која је попуни узурпираној националној огњици која је постала руина у цио-ром неслајању, коју једино узурпатори и рушиоци могу водити, само слуге шућинског господара, или јасније речено – издајници, поган ошћућена од своје државе и народа. Заиста жалосно...*

Пише: Марко З. Пушица

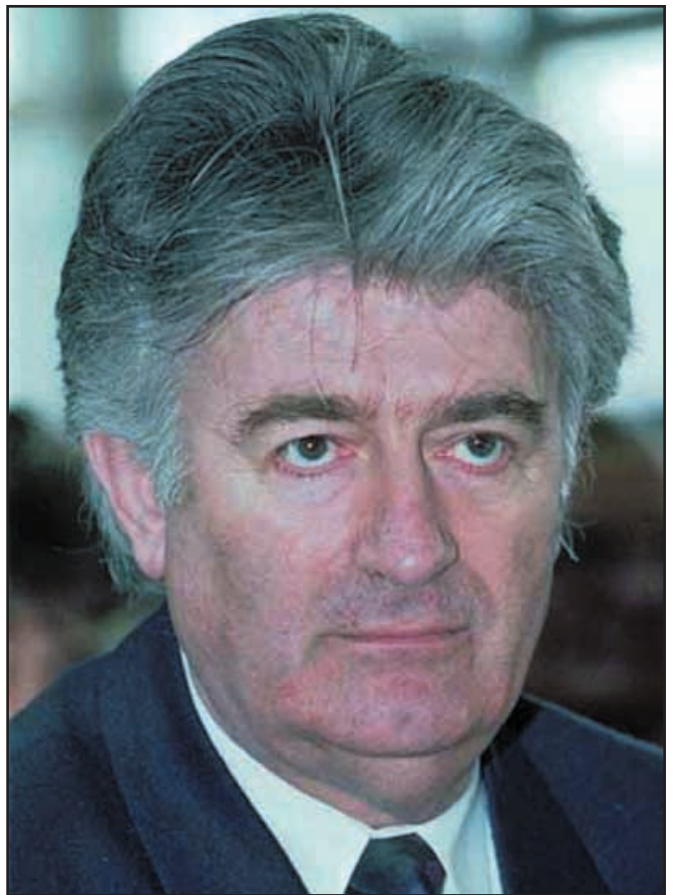
I Радован

1) Диктатура

Диктатура се наставља. Жестоким ударима на уставност и законитост, али и на историјске, војничке и државноправне традиције српског народа, коначно добија јасне и класичне тиранске политичке обресе, користећи се техникама и искуствима историјских диктатура које су давно опробане широм меридијана, не бирајући средства помоћу којих треба све подредити вољи једне индивидуе – диктатору и његовој личној власти. Наравно да је овде реч о маршалу Борису и његовој вољи која је под своје окриље коначно успела да сакупи сву власт у држави Србији. Војска, или оно што је од ње остало након њега и њему сличних, тајне службе које је реформисао, медији који су само сервис његове узвишене индивидуе, све, све је овде његово, осим искрене душе народне и осећаја народног за врлину, храброст и слободу. Друго име за ове три вредности српског народа које се поново, и не случајно, данас намеће, јесте Радован, баш као и у време ратних деведесетих година у Отаџбинском рату, који је овенчан крвљу српског човека-војника и окончан заједничким ратним успехом, стварањем Републике Српске. Ово радосно српско име је прешло дуг пут, од обичног имена до врхунског националног појма!

Маршалова диктатура се окомила и на др Радована Караџића, хероја, бившег председника и веома заслужну личност за стварање Републике Српске, која је прва држава после Великог рата која је констатовала у Уставу да је држава српског народа, и једина творевина српског државног права заснована на здравим националним темељима.

Све је било припремљено за сраман чин издајничког хапшења, па чак можемо констатовати и отмице, и стављања овог непочинства под вео тајне од стране владајуће камариле. Како су сви државни органи стављени под контролу диктатора лично, а сви државни чиновници на тај начин поставили његова лична послуга и сервис, није било бојазни да тајно киднаповање бившег председника РС неће успети, што је и био случај.

Ово издајничко хапшење је изведено баш у тренутку постојања следећих околности: када су евробирографија и САД испоставиле своје рачуне за даљу беспоговорну послушност администрације домаће диктатуре, нудећи као своју даљу противчињидбу наставак тзв. евроинтеграција са једне стране, али и захтевајући још већу пасивност државе Србије по питању отимања Косова и Метохије и легализације наших односа са терористичком државом са друге стране. Као посебна, нужно пратећа околност, јављају се све јачи удари и на даљи државноправни опстанак Републике Српске. Да ли ће као колатерална последица овог издајничког хапшења и његовог испоручивања у хашки казамат, где је овом српском јунаку пресуда већ написана, да ли ће после доношења апсолутно политичке и правно ирелевантне осуђујуће пресуде у намештеном поступку против др Радована Караџића, уследити и нестајање ове српске државе?

Да ли постајемо сведоци почетка погубног решавања српског питања, одједном и на штету свих Срба? Уласком Србије у безличну, вештачку евроутопију, коначно ће бити

довршено отимање Косова и Метохије и успостављени добросуседски односи са лажном терористичком државом (јер на то обавезује и Споразум о стабилизацији и придруживању и сви оснивачки документи Уније). Да ли ће тим следом БиХ проћи исто, дакле ући у ЕУ, али без РС, јер ће она бити проглашена геноцидном творевином осуђеног др Радована Караџића, па због тога и укинута вољом Запада?

Наведене околности већ дуже време злокобно прате српске националне интересе, а између осталог представљају непосредне или посредне циљеве неких западних држава, њихових политичких псеудоелита, али и неприродне владајуће коалиције на републичком нивоу, са пратећом медијско-аналитичко-псеудоинтелектуалном машинеријом, јер се ове околности, полако али сигурно, нажалост и остварују. Тако ће диктатура једног човека, у име и за рачун Запада, постићи више штеточинских циљева него што су сви окупатори и непријатељи српског народа у историји успели да остваре.

2) Медији „за дом спремни“

Идолатрија ЕУ и сви аспекти евроутопије којима се данас од стране послушничких медија, идеолошки бомбардује српска јавност, али и идеолошки напада прозападна политичка псеудоелита, мало се разликују од бомби из времена НАТО агресије. Тада је наводно као циљ било постављено свргавање режима и спречавање тзв. хуманитарне катастрофе, а суштински је требало извршити окупацију Србије зарад њеног цепања и уништења, у чему је добрим делом оркестрирано учествовао и западни медијски свет. Данас, домаћи издајнички медији довршавају започети задатак и сервирањем наручених вести, сензационалистички, намећу штеточински поглед на државу и националне интересе. Иако је то у суштини питање односа између евентуалне корупције и ангажованог новинарства, те новинарске струковне одговорности према јавности којој су вести намењене, домаћа диктатура је обилато почела злоупотребљавати моћ медија, те је тако новинарску струку подредила једном политичком интересу владајуће олигархије, што јој је даље помогло да од очију српске јавности сакрије истину о чињеници да је у петак 18. 7. 2008. године, у 21 и 30 часова, а не у понедељак 21. 7. 2008. године, како је јавности од стране већине медија било предочено, отет, па ухапшен др Радован Караџић, у тајној акцији од стране Н. Н. лица.

Наиме, док је акција у петак увече била спроведена у великој тајности, јавност је била бомбардована и замајавана сталним вестима о седници Народне скупштине са важним дневни редом (одложеном за понедељак – дан наводног хапшења, да би иста у понедељак, не случајно, била прекинута на две недеље, а о чему ће касније бити речи), а чији је рад наводно био онемогућен опструкцијом опозиционих посланика. Објашњавали су народу како је наш евробирокаратски пут стога тобоже успорен и угрожен, а што је наводно за грађане веома штетно, јер Споразум о стабилизацији и придруживању (који, као што је већ наведено, уважава чињеницу постојања шиптарске терористичке државе), те уговори о кредитима са пратећим међународним уговореним зајмовима (који су, иначе, били орочени приликом закључења и чији су рокови за ратификацију истекли, те се не могу оснажити ни ратификацијом у Скупштини), на чију се ратификацију насушно чека, представљају животну прилику за све у Србији. Нису изостале ни вести о штетној најави да ће нова влада вратити повучене амбасадоре у државе ЕУ које су признале лажну државу шиптарских терориста и најаве о доласку новог шефа УНМИК-а Ламберта Цанијерија у Београд, наравно са циљем да осигура елементе за остварење

плана о реконфигурацији међународног присуства на Косову и Метохији, што би у случају нашег слагања са тим концептом водило и признању терористичке државе.

Дакле, све је било спремно за нову и невероватну, сензационалну вест о хапшењу важног хашког бегунца. Заправо радило се о отмици од стране Н. Н. лица и противправном задржавању отетог у трајању од три дана, без извођења пред надлежног истражног судију како и позитивно право прописује, а што одређени медији нису хтели да обнароде као релевантну и могућу верзију догађаја. Оно што су учинили уопште није било професионално, а камоли савесно, јер су ову вест лепо укомпоновали у слику која је била наручена од стране оног чија је воља значајнија од воље читавог народа, а који је по Уставу у обавези да тај народ и представља. Али, шта је Устав наспрам његове воље и шта ће нам објективни и непристрасни медији када диктатура захтева сталну спремност и послушност?

О чињеницама поводом наведеног хапшења, јавност је била доведена у заблуду, те преварена помоћу технике низа медијских заблуда, наметањем вести које имају за циљ да одвуку пажњу јавности и да је припреме за пасивност у будућим догађајима у којима ће се одлучивати о нашој државној, те народној судбини. Зато, супротно сејачима лажи и дежурним мрзитељима свега што је православно и српско, добро познатим послушничким медијима и плаћеничким новинарима који су „за дом спремни“, те њиховим антисрпским удружењима, као и дежурним аналитичарима политикантима, наводимо следећу вест као релевантну и истиниту: **противно националним интересима српског народа, власт је на недовољно расветљен начин отела и противзаконито држала три дана, без остварења права на одбрану, др Радована Караџића, заслужног творца РС и демократски изабраног српског председника!**

Таква вест за сваког родољуба може бити једино тужна. Свака друкчија реакција је једнака издаји националних интереса!

А уколико су тачне информације које су пренели инострани медији, да су у припреми хапшења и самом хапшењу учествовале ЦИА и британска МИ-6, онда је то скандал невероватних размера, то представља повреду уставних надлежности Републике Србије. Тиме је повређен политичко-управни и правосудни суверенитет. Због таквих ствари је Србија ушла у Први светски рат јер није хтела да дозволи Аустроугарској да вршља по нашој земљи како хоће.

3) Злонамерна замена теза

Од др Радована Караџића до Драгана Давида Дабића, односно у чињеници лажне релације постављене у послушничким медијима под непосредном контролом актуелне диктатуре, а како би се сакрила једина истина о личности великог српског политичара и државника, који је учествовао у великом спашавању српског народа преко Дрине и о чије су се државничке, али и војничке одлуке, сломила многа антисрпска завереничка копља, истакнути су наводи о некаквом његовом боемском животу, чудном, па и чудовишном понашању, белом магу, надрилекару, блуднику, двострукој личности итд. Као да ће овакве небулозне вести којима се сладе сви непријатељи свега што је српско, постати широко прихваћене у народу и допринети да се денацификација спроведе у нас, а да ће потом Радован Србима због таквих информација испасти смешан или антипатичан, те као спорна личност у моралном погледу, заборављен и проскрибован.

Наравно да је народу све јасно од самог почетка, јер се и навикао на овакве ниске ударе диктатуре и прозиран рад маршалових цензора, зато се и читав српски народ смеје оним моралним богаљима који на овакав начин врше злонамерну замену теза, па је и медијски приказ Радована као некаквог чудака само доказ његове сталне, хајдучке борбе и храбрости, да се свим српским непријатељима и њиховим домаћим слугама, испред носа смеје и пркоси све ове године. Да ли је могуће да маска белог мага икада победи великог српског државника и прегоаца, те да ли је могуће икако заменити историјску неспорну улогу државника, једном обичном маском за све стране службе света и домаће им слуге?

Свакако да овде не постоји никаква дилема, али и, наравно, да је маска била намењена многим медијским корисним идиотима, а исти су се одмах и јавили, злонамерно ламентирајући над читавим случајем и исмејавајући маску бившег председника РС, који је на тај начин управо и показао да сваки просечан или натпросечан Србин, данас може бити Радован.

Дакле, десило се оно чега су се и бојали сви нељуди и непријатељи православља и српства, мит – као нешто мртво и неправославно, претворио се у живо и православно, у органску нит која повезује претке и потомке, ланац српске вере и нације – **ЗАВЕТ!**

4) Поломљена уметничка дела против поломљених српских глава

Како је српски народ на вест о хапшењу др Радована Караџића реаговао брзо и храбро – спонтаним изласком на улице, не мирећи се са овим издајничким чином, не бирају-

ћи емоције, јер је управо таква ревност и била неопходна, дошло је до невероватног моралног обрта посленика уметности у главном граду, којим је ипак показан својеврсни национални немар. Наиме, током протеста окупљених грађана на Тргу и у улици Кнеза Михајла, дошло је до комешања масе, и на жалост присутних и пролазника, уследио је изненадни сукоб са органима јавног реда, који су, очигледно по наређењу одозго, били спремни да изазову сукобе са грађанима који протестују. Када су снаге жандармерије (непримерне, по неупоредиво већој снази, окупљеном броју демонстраната а и ситуацији јер су пре свега, намењене за антитерористичке акције) почеле из чиста мира а из све снаге да пендрече окупљене демонстранте, том приликом су као средство самоодбране искоришћени уметнички експонати, који су били изложени широм прилаза Тргу.

Наравно да су неки експонати на тај начин били трајно уништени, што и представља штету за ауторе, поклонике уметности и организатора тог фестивала. Али у свему томе је најлошије деловала реакција организатора изложбе који су најавили парничне тужбе, али и кривичне пријаве и тек тако осудили народ који је протествовао и покушао да се одбрани од непотребно употребљене силе. Београд ипак није неки град на Марсу и у њему не станују марсовци, већ је Београд главни град државе Србије, град чији су грађани тешко претрпели сваки удар на српство, где год да је тај удар био извршен, па тако и хапшење др Радована Караџића по налогу непријатеља српства.

Када су снаге жандармерије без икаквог повода почеле да туку окупљене, демонстранти су у самоодбрани посегнули за оним што им је било при руци. Колатерална штета је ипак била уметност, али она подразумева и поновну продукцију уметнина или њихову репродукцију, док поломљене и изгубљене српске главе током историје и у Отаџбинском рату за Републику Српску, нико не може повратити. Уколико заборавимо ту чињеницу, тиме ћемо само помоћи непријатељу да ступи пред наша врата. Ови млади људи су тог дана заступали такве вредности и стали у одбрану нашег Радована, а све што није производ те идеје, представља шикару и за сваку је осуду.

5) Евроутопијски аспект

Сви су коначно задовољни. Страх од српских „лоших“ момака се више неће ширити ЕУ, јер су Он, маршал Тадић, највећи издајник, и издајничка власт испунили захтев да се хашкој неправди испоручи још једна вредна српска глава, а да то западни моћници нису ни тражили, нити очекивали. Већ се увелико одустало од Караџића и причало се да сигурно није у Србији.

Наравно да то није крај условљавањима и захтевима, јер наши „пријатељи“ из Уније, али и истовремено пријатељи шиптарских терориста са којима ћемо након ових свих хапшења имати добросуседске односе јер је то захтев ЕУ, од маршала и његовог диктаторског апарата захтевају и главе још двојице наших великана, па ће тек онда размислити да ли ће поћи даље линијом командовања, те се спустити до неког старијег водника, командира одељења, не би ли и он одговарао за неки наводни ратни злочин. Ништа није довољно, није довољно ни што је претходно осуђен и председник државе као врховни командант, па ако будемо једнако послушни као и данас, Споразум о стабилизацији и придруживању ће почети да се примењује, а ми ћемо имати прилику да путујемо и у БиХ, с тим што више неће бити натписа – *Добродошли у Републику Српску*, јер смо и њену будућност прежалили изручењем Радована огољеној хашкој неправди.

И заиста се услед актуелне маршалове диктатуре вртимо у пакленом колу државне несреће, јер кад држава, уместо домаћина и државника, на свом челу има издајника, онда национални интереси једноставно не постоје. Због тога и Кушнеру није јасно зашто их због подршке терористичкој држави кудимо, ако искрено желимо да будемо са њима. То је и евроутопијски аспект сваке наше бруке, па и ове са издајом Радована, али и то није битно јер сад нас бомбардују вешћу која би требало да наговести евроутопијско благостање – динар је опет забележио велики скок. Како ли ће се само дочекати приликом пада?

II Голијат

1) Технике државног удара

Наш маршал је заиста спреман на све. Када то кажемо, онда имамо у виду тренутно идеолошко путовање његове политичке и уставноправне мисли, од поделе власти до јединства власти, са јасним примесима очигледних техника државног удара. Наиме, маршал је без извођења класичног државног удара (за којим и није имао потребе јер су све полуге власти код њега), који се у теорији државе и права појмовно одређује као: „незаконита смена највиших органа власти од стране високих функционера из састава саме власти” (Увод у право, Лукић-Кошутин-Митровић), приликом вођења државне политике, изашао из делокруга својих уставних и законских надлежности, и то применом више техника државног удара. То ће уједно бити и маршалов скромни допринос учењима о државном удару.

Прво је ударио у темеље парламентаризма, па је без обзира на претходно постигнуте договоре између шефова посланичких група, наложио председнику Народне скупштине да седницу која је у петак (дан отмице) била одложена и заказана за понедељак (дан када ће бити обнародована вест о хапшењу др Радована Караџића), на необјашњив начин прекине на две недеље, а све са циљем да спречи опозицију да јавно критикује овај издајнички потез диктатуре и изнесе неке чињенице, које су услед медијске цензуре прећутане.

Након тога, објављена је вест о враћању амбасадора који су повучени из непријатељских држава ЕУ због њиховог признања лажне шиптарске терористичке државе, те је на тај начин и успостављен дисконтинуитет у односу према садашњој државној политици одбране Косова и Метохије. Нова влада је оваквим потезом само најавила очекивани период будуће, следеће послушности маршалу као неприкосновеном демократорском вођи и мајстору старих и нових техника државног удара.

Надаље, министар иностраних дела и министар за Косово и Метохију су се у сусрету са новим шефом УНМИК-а Ламбертом Цанијеријем, договарали око тзв. практичних ствари, а то је вешто смишљена формулација која подразумева нашу сарадњу са косовским институцијама и означава фактичко признавање противправно проглашене независности Косова. Такође, када је реч о тзв. реконфигурацији УНМИК-а, она заправо представља легализацију ЕУ-ЛЕКС-а, која је супротна Резолуцији 1244 и коју није потврдио ни Савет безбедности. Прихватање ЕУЛЕКС-а би значило прихватање ове нелегалне државе. Што упућује на закључак да су евробирокарске пацке имале утицаја на ову промену курса државне политике и да ће Ахтисари ипак славити српско, посредно признање наказне државе терориста.

И на самом крају овог својеврсног низа техника државног удара, налази се отмица, нелегално задржавање и хапшење др Радована Караџића, од стране Н. Н. лица, за сада под велом тајне и то у трајању од три дана, као класични део арсенала наведених техника, јер се њоме застрашује и јав-

ност, али нарочито политичка национална позиција, стављањем у изглед зла – које може погодити свакога коме је нација изнад евроутопије. Радован је тако постао параван и тачка везивања наведених околности које осликавају технике државног удара, са циљем да их он као вест, обдарена сензационализмом уз помоћ детаља о наводном двоструком животу, стави у информативни запећак.

„Ово је Филистејац Голијат, а гађа га Давид уз кога су овнови и пас”. (Натпис на средњовековном рукопису испод слике на којој је приказан Давид са праћком како се супротставља до зуба наоружаном Филистејцу Голијату).

III Праћка

1) Вера и храброст

Храброст и неустрашивост су врлине које су Давида снабделе победом над Голијатом, иако није постојала ни једнакост оружја, нити једнакост смисла у тој библијској борби. Па ипак, Давид је поседовао још једну компаративну предност наспрам грубог и физички јачег Голијата, била је то искрена вера, много јача од Голијатове самоуверености. На једној су се страни нашле вредности као што су вера, храброст и неустрашивост, док је на другој страни постојала само фактичка моћ без икаквог смисла, праћена себичном самоувереношћу.

Нисмо ли баш и ми Срби, данас, сведоци и учесници истоврсне борбе, у којој се својим оружјима и квалитетима и традицијама, српски народ на чијем челу је и Радован (који никако није случајно користио име Давид), неустрашиво, храбро са вером у Бога, огледамо са страшним атлантистичким и евробирокарским технократима, србомрским и безбожницима, али и са актуелном издајничком политичком диктатуром маршала Бориса, која је истовремено и осiona и самоуверена.

Тадића ће памтити само по Радовану

- *Ако будуће генерације српског народа буду памтиле Зорана Ђинђића, памтиће га по злочину који је извршио над Слободаном Милошевићем. И по срамоти коју је нанео српском народу. Ако се ње исте генерације буду сећале његовог наследника Бориса Тадића, сећаће га се по злочину који ових дана чини над Радованом Караџићем и Србијом. И над хиљадама хероја који су погинули за стварање и слободу Републике Српске*

Пише: Душан Марић

Због тога што је на Видовдан 1389. године на Косову пољу, Србију јуначки бранио од Турака, жртвујући и свој живот, Срби су свог тадашњег владара, кнеза Лазара Хребљановића, прогласили за мученика, цара и светитеља. Шест векова касније, на Видовдан 2001. године, Срби су једног свог другог владара, Слободана Милошевића, троструког председника државе, везали и за новац продали непријатељу. Да би био одведен у Хаг и убијен. Тај злочин починили су Демократска странка и њен председник Зоран Ђинђић. Србија је тако постала прва држава у историји која је свог председника изручила некој другој држави. Слика седог, сломљеног и пониженог Слободана Милошевића, кога двојица полицајаца, везаног као највећег криминалца, у дворишту затвора у Шевенингену, изводе из хеликоптера и воде према тамници, слика је ужасног понижења које је учињено ради убиства дугогодишњег председника Србије.

Седам година након киднаповања и продаје Милошевића, Демократска странка и њен нови председник, Ђинђићев наследник Борис Тадић, ухапсили су првог председника Републике Српске, др Радована Караџића. И продали га истом непријатељу којем су продали Слободана Милошевића. Из истог злочиначког разлога – да би био одведен у Хаг и тамо, вероватно, убијен, и тако су Србији и српском народу приредили ново велико понижење. А српским непријатељима невиђену радост. На вест о хашпењу Караџића, на улицама Сарајева организовано је право народно весеље. Одушевљени следбеници Алије Изетбеговића тврде да је то за муслимане најрадоснији догађај у последњих 100 година.

Прворазредна државна и национална срамота

Случајно или намерно, ово понижавање Српства поклопило се са обележавањем једне, за српски народ и његову националну свест, изузетно значајне годишњице: 25. јула 1817. године, у Радовањском лугу код Велике Планае, убијен је вођа Првог српског устанка, Борђе Петровић Карађорђе. Карађорђево убиство наредио је његов кум, тадашњи владар Србије, кнез Милош Обреновић, а организовао његов други кум, војвода Смедеревске нахије, Вујица Вулићевић.

Милош је свом куму одсекао главу, а затим је у торби послао турском султану у Стамбол, као доказ своје верности. Иако су наизглед слични, између ова два злочина, две издаје, две личне и националне срамоте, постоје и неке значајне разлике. И Милош је могао да зароби Карађорђа и у Стам-

бол га пошаље живог. Али, колико год је био крволочан и неписмен, Обреновић је знао да убиством, Карађорђа поштеђује великих мука и понижења, које би доживео у душманским рукама. Знао је да би са вођом Првог српског устанка у азијатској проклетој авлији била заточена и тек извојевана слобода Србије.

Изабрао је мању срамоту за себе и Србију. И мању патњу за Карађорђа. Тадић, Караџића (као што је и Ђинђић учинио са Милошевићем) у Хаг шаље живог. Да остатак живота проведе у тамници. Жељан сунца, неба, ваздуха, породице, завичаја, отаџбине... Милош је Карађорђа продао султану за слободу Србије. За њену већу самосталност у односу на турску царевину. Тадић Караџића продаје да би Србија изгубила део своје слободе и самосталности. И Косово и Метохију. Тадић зна да ће власници Хашког трибунала суђење оснивачу Републике Српске искористити за нову, вишегодишњу медијску сатанизацију српског народа, Србије и Републике Српске.

И да ће пресуда Радовану можда бити и смртна пресуда Републици Српској. Али, ни то га није одвратило од страшног злочина братоубиства и издаје. Због злочина над Карађорђем, без обзира на све добро које је пре и после тога учинио за Србију, Милош Обреновић и његово име у српском народу носе жиг вечне срамоте и проклетства. Исти тај жиг генерацијама ће остати и уз име Бориса Тадића и Зорана Ђинђића. Чег се паметни стиде, будале и ништарџе се тиме поносе. Огромна већина грађана Србије, очигледно је, стиди се хашпења и продаје Радована Караџића.

Борис Тадић и његови најближи сарадници се тиме поносе. За њих је то успешна трговина од које ће једино они имати користи. Јер, силе зла, предвођене међународним терористима из Беле куће, ће после продаје Караџића учинити додатни напор да они што дуже остану на власти у Београду. А они, у знак захвалности, најављују ново понижење – хашпење и продају Ратка Младића. Све уз арлаукање преко „Б 92“ и других агресорских гласила да је у питању „прворазредни државни и национални интерес“. Чињенице говоре да је у питању прворазредна државна и национална срамота.

Касапница за Србе

Од укупног броја оптужница Хашког трибунала, три четвртине подигнуте су против Срба. Радован Караџић је шести српски председник који је затворен у хашку тамницу. Пре њега, оптужени су и у Хаг изручени двоструки председник Србије и председник Југославије Слободан Милошевић, председник Србије Милан Милутиновић, председник Републике Српске Биљана Плавшић, председници Републике Српске Крајине Милан Мартић и Милан Бабић. Хашка оптужница подигнута је и против трећег председника РСК, Горана Хаџића, који се налази у бекству. Од девет српских председника који су у Србији, Републици Српској и Републици Српској Крајини бирани од увођења вишестраначког система, хашка оптужница није подигнута само против двојице – Добрице Ћосића и Зорана Лилића. Од хрватских, муслиманских и шиптарских председника није оптужен ниједан. Директно или посредно, Хашки трибунал убио је 12 Срба.

Прва жртва је полицајац из Приједора Симо Дрљача, кога су припадници НАТО-а убили у јулу 1998. године док се са сином купао у језеру. Драгана Гаговића из Србиња, окупационе снаге убиле су из заседе, за воланом комбија који је био у покрету, пун школске деце. Јанко Јањић из Србиња убијен је ноћу, у свом стану, на спавању, наочиглед жене и деце. На исти начин, у глуво доба ноћи, на ходнику породичне куће, у пиџами, убијен је Новица Лукић из Вишеграда. Генерал ВРС Ђорђе Ђукић ухапшен је као члан званичне српске делегације на преговорима у Сарајеву, који су организовани под окриљем УН, и пребачен је у Хаг. Умро је од последица тортуре. Генерал ВРС Момир Талић докрајчен је на сличан начин. Ухапшен је у Аустрији као члан највише државне делегације РС. У Хагу се разболео од рака, али није лечен. Славко Докмановић, бивши градоначелник Вуковара, убијен је у хашком затвору.

На истом стратишту убијен је и др Милан Ковачевић, бивши директор болнице у Приједору. Да би избегао судбину својих земљака, Дрљаче и Ковачевића, Никица Јањић из Приједора извршио је самоубиство. И бивши министар полиције Влајко Стојиљковић, хашки оптуженик, изабрао је да умре часно: на српској земљи, као слободан човек. На улазу у зграду српског парламента, у којој су досовске странке, предвођене Демократском странком и Зораном Ђинђићем, усвојиле срамотни закон о извозу живих Срба у хашку касапницу правде и морала, несрећни човек пуцао је из пиштоља себи у главу.

Милана Бабића, првог председника сада окупиране РСК, прво су натерали да изда своје пријатеље и саборце, са којима је створио РСК, затим да изда свој народ и себе, да би га на крају задавили. Јер се покајао и одлучио да проговори о својим издајама. Троструки председник државе, Слободан Милошевић, убијен је у хашкој тамници.

За све ове злочине нико није одговарао. Српски политичар Војислав Шешељ оптужен је од Хашког трибунала због држања „запалјивих“ политичких говора. Шиптарски терориста Рамуш Харадинај оптужен је због наређивања и непосредног извршења на стотине убистава Срба, Рома и Албанаца. Обојица су се добровољно предала Хашком трибуна-

Злочини над Србима нису кажњиви

Србија и Република Српска су продале и у хашку тамницу изручиле више од 50 Срба – председника, војних и полицијских генерала... Убијен је сваки шести Србин који је оптужен од Хашког трибунала. Дакле, не осуђен, него само оптужен. Да ли је неко чуо за неки суд у историји цивилизације који је у мирнодопско време убио сваког шестог осумњиченог, пре изрицања пресуде? Наравно да није. Постојање таквог суда није забележено ни у време инквизиције. Број Срба које је убио Хашки трибунал једнак је укупном броју оптужених Хрвата, два пута је већи од броја оптужених муслимана и четири пута већи од броја оптужених Албанаца. Број Срба које је Хашки трибунал убио већи је од укупног броја Хрвата, муслимана и Албанаца који су правоснажно осуђени у Хашком трибуналу. Број Срба које је убио Хашки трибунал три пута је већи од укупног броја муслимана, Хрвата и Шиптара који су правоснажним хашким пресудама осуђени због злочина над Србима. За 15 година рада, у Хашком трибуналу су изречене само четири правоснажне пресуде за злочине почињене над Србима. Од тога две на симболичну затворску казну, а две ослобађајуће – масовним убицама Насеру Орићу и Рамушу Харадинају, можда и највећим злочинцима над српским народом. Две осуђујуће пресуде за 28.000 Срба убијених у БиХ, 7 000 Срба убијених у Хрватској, 3 000 Срба убијених на Косову и Метохији, 3 000 Срба убијених у бомбардовању СРЈ. За више од 80 000 рањених и преко 20 000 обогаљених Срба. За 500 000 Срба протераних из Хрватске. За 250 000 Срба протераних са Косова и Метохије. За 200 000 Срба протераних из Сарајева. За више од 300 000 Срба протераних из других делова БиХ. За преко 200 000 спаљених српских кућа и других објеката. За етничко чишћење од српског становништва и окупацију Косова и Метохије, Далмације, Босанске Крајине, Лике, Баније, Кордуна, западне Славоније... За више од 400 срушених и оскрнављених српских манастира и цркава. За више од 1 500 оскрнављених или уништених српских гробаља. За више од 70 разорених српских градова. За више од 1 000 уништених српских села и заселака. За више од 300 хрватских, муслиманских и шиптарских логора за мучење и убијање Срба.

лу и по Статуту те злочиначке институције обојица су имала право да се бране са слободе. Међутим, Војиславу Шешељу није дозвољено да бар један минут до почетка суђења проведе на слободи. Рамушу Харадинају је дозвољено не само да се брани са слободе, него и да се врати на Косово и Метохију. И да у очекивању суђења несметано настави да се бави политиком и организовањем нових злочина над Србима, Ромима и непослушним Албанцима. Судије у Хашкој инквизицији не деле правду, него очигледну неправду.

За недоказано учешће у смрти једног логораша, Србин Душко Тадић осуђен је на три деценије затвора. Хрват Дражен Ердемовић, који је признао да је лично убио најмање 130 људи, осуђен је на само 5 година затвора.

Због тога што је у време акције „Бљесак” СВК на Загреб испалила 5 ракета, које су убиле седморо људи, председник РСК Милан Мартић осуђен је на 35 година робије. Због тога што је хрватска војска и полиција истог дана у западној Славонији убила 283 и ранила 400 српских цивила, Хашки трибунал није подигао ниједну оптужницу.

Српски генерал Станислав Галић осуђен је на три деценије затвора зато што је наређивао да ВРС гранатира муслиманско Сарајево, гарнизон у којем се налазило 40 000 непријатељских војника, који су стално гранатирани и нападали Српско Сарајево. Против муслиманских генерала који су наређивали гранатирање Српског Сарајева, у којем је убијено више од хиљаду и рањено више хиљада људи, који су у муслиманском Сарајеву организовали убиство 5 000 Срба и организовали више од 90 логора за мучење и убијање Срба, Хашки трибунал није подигао ниједну оптужницу.

Командант муслиманске војске у Сребреници Насер Орић, чија војска је у Подрињу уништила 140 српских села и убила преко 3.500 Срба, ослобођен је било какве одговорности за те злочине и пуштен на слободу. Председник парламента РС Момчило Крајишник у рату није узео пушку у руке, није издао неку војну команду, нити је парламент којим је председавао донео неки закон, неку одлуку или указ који су супротни законодавству бивше СФРЈ или међународном праву, али га је Хашки трибунал оптужио и осудио на 27 година затвора.

Под командом генерала Сефера Халиловића, ратног начелника Генералштаба муслиманске војске, тзв. Армија БиХ починила је ужасне злочине над Србима у целој БиХ и над Хрватима у средњој Босни и долини Неретве. Чак су и муслимански истражни органи, још у време рата, утврдили да је само на локалитету Казани у Сарајеву убијено (углавном заклано) више стотина српских цивила. Међутим, Хашко тужилаштво је Халиловића оптужило само за убијање хрватских цивила. На крају суђења, ослобођен је одговорности и за те злочине.

Хашки трибунал одбио је да суди хрватском генералу Мирку Норцу, који је само у току једне ноћи, у августу 1991. године, организовао и лично предводио масакр 150 српских цивила у Госпићу. Али је зато потпредседницу РС Биљану Плавшић, која у рату, као ни Момчило Крајишник, није испалила ниједан метак, нити издала иједно наређење које се тиче војних операција, осудио на 11 година робије.

Након ослобађајућих пресуда Насеру Орићу и Рамушу Харадинају, и спрдње коју са том инквизицијом већ месецима тера Војислав Шешељ, Хашки трибунал је био на издасају, раскринкан и обесмишљен. Хапшењем Радована Караџића, председник Србије Борис Тадић и његови сарадници су хашком вампиру обезбедили нову српску крв и нов живот. Захваљујући њима, поново је покренута моћна анти-српска пропаганда лажи координирана између Београда, Сарајева, Брисела, Вашингтона итд. о српским генетским кривицама, злочинима и геноцидима, чији крајњи резултат може да буде и укидање Републике Српске.

Завршавам питањем: Шта би још требало да се догоди па да режим Бориса Тадића и ДС-а у Србији, кажу: „Људи, било је доста, ово више не може да се трпи. Нећемо да сарађујемо са том злочиначком институцијом!”? Да ли у овој хашкој епизоди сатанизације и кажњавања српског народа, и уопште у спољној и унутрашњој политици Србије, постоји граница националног достојанства и одбране државних интереса коју Тадић и његов режим нису спремни да погаше само да би имали подршку Запада да ту власт и задрже? Срамно хапшење и продаја Радована Караџића показују да нема. А без те линије и без њене одбране, не могу да опстану ниједан народ, ниједна држава. Посебно ако та држава, као што је то случај са Србијом, има тако моћне, упорне и крвождерне непријатеље. И тако организовану, преплаћену и крвождерну армију квислинга.

Задужио српство до века

- *Режим која данас хапси и изручује Радована Караџића Хаџу, чини још једну срамоту, понижење, издају и велики грех, не само према њему, него и према васцелом српском народу и његовим сјрашњим националним и државним интересима*

Пише: др Момчило Суботић

Српску „кућу на сред друма“ рушили су многи светски силници, и у томе су им, од „Косова“ до данашњег дана, слепо и удворички помагали однарођени српски властодршци. И то је, изгледа, једини, али тужни и трагични српски спецификум међу осталим народима. Јер, сваку велику и славну личност и њено дело у српској историји, као верна сенка пратило је проклетство издаје. Уосталом, тако смо католичени и исламизовани, „свесно“, „добровољно“ и масовно као ниједан други балкански народ.

Слична судбина задесила је и др Радована Караџића. Нови властодршци Србије који га хапе и изручују Хагу, чине још једну срамоту, понижење, издају и велики грех, не само према Радовану Караџићу, него и према васцелом српском роду.

Након ослобађања Харадинаја, Орића и других доказаних масовних убица српског народа, крајње је цинично Тадићево и Дачићево позивање на међународно право и бесоговорно опслуживање хашког Минотаура српским жртвама.

То није ништа друго него сервилно служење страним државама и њиховим интересима и чињење зла сопственој држави и народу – до њеног и његовог нестанка. Уосталом, они су се у томе извештили – велеиздајнички су киднаповали и у Хаг послали председника Слободана Милошевића.

Караџић

– симбол српског отпора

Др Радован Караџић је једна од најдрагоценијих савремених српских вредности. Он је био и остао (с генералом Младићем) симбол отпора српског народа тежњи спољних и унутрашњих непријатеља да га геноцидом збришу западно од Дрине. Република Српска је дело јуначке борбе српског народа и његове војске с легендарним командантима, на челу са политички и државнички талентованим и мудрим Радованом Караџићем. Ко то може да каже да Република Српска није српска светиња и највећа вредност Срба у борби за „југословенско наслеђе“? Ако не и једина вредност. Чиме се то могу похвалити слепи и бедни извршитељи хапшења и изручења Радована Караџића?

Чију они политику баштине? Продали су Слободана Милошевића јер су лагали да је питање Косова и Метохије демократско, а не геополитичко питање, које ће они решити са својим западним господарима. И шта се догодило? Ништа! Остала је (Милошевићева) резолуција 1244 на коју се они понекад и стидљиво позивају; никад озбиљно, јер би у противном тражили да се она до краја испоштује и оствари. Захваљујући њиховој, у суштини антисрпској, политици, од двадесет седам држава чланица ЕУ, њих двадесет је признало независно Косово, а нова српска власт, уместо да постави питање својих даљих односа са ЕУ, тражи начин како да озакони ЕУЛЕКС и спровођење Ахтисаријевог плана. Такође, потписује са тих двадесет држава ССП и враћа своје амбасадоре у земље које су признале независност Косова. Како је све то спојиво са скупштинским резолуцијама о одбрани Косова и Метохије?

Како је и да ли је спојиво, имајући у виду доказано и нескривено антисрпско деловање Трибунала у Хагу, испоручивање Караџића, а истовремено позивање на његово дело, тј. на Републику Српску, јер је он у целокупној својој политичкој и дипломатској активности само то захтевао: потпуну равноправност Срба у БиХ са друга два народа. Наравно да је то неспојиво, али није тешко спознати да данашњим властодршцима у Србији ни Косово и Метохија, а поготово Република Српска, не значе ништа. Они не размишљају у тим релацијама; координате њиховог политичког мишљења и деловања одређују Брисел и Вашингтон, и они су тиме задивљени, мисле да је то врхунац „европејског“ политичког ангажмана, а народ и национални интерес – шта то беше? Сви ћемо бити „Европљани“! Ето, то је још један парадокс и апсурд досовске српске политике, ојачан социјалистичком издајничком политичком новотаријом: издати и продати страним интересима најбоље представнике свога народа, а онда се, политички слуђен, а богат и моћан, исто тако политички слуђеном и дезоријентисаном народу, представљати као једини аутентични тумач одбране српских националних интереса.

Шта рећи још о некоме ко је довека задужио српски народ; о српском симболу и светионику, човеку који се у најтежим тренуцима за српски народ западно од Дрине, залагао најпре за мир, а затим тражио само равноправност и ништа више. Караџић је указивао на српску етнојезичку одредницу православних, католика и муслимана у БиХ, али је признавао реалност и право на национално и политичко опредељење сва три, на вери формирана, национална ентитета. Његов политички ангажман се односио на оно што је преостало од српства: на Србе православне. Познато је да је Радован Караџић са одушевљењем прихватио Кутиљеров мировни план из фебруара 1992, који је заговарао равноправност и конститутивност три народа у БиХ јер би се тиме спречио рат са свим стравичним последицама. Алија Изетбеговић се, по налогу својих страних ментора, одлучио за рат. Позната је његова реченица, да је за „сувереност БиХ спреман жртвовати мир, а не и обратно“.

И почео је рат. Јуначку одбрану српске војске пратила је исто тако успешна политичка и дипломатска активност виђених српских политичара из РС, предвођених Радованом Караџићем. Миролубивост и уверљивост његових ставова никога нису остављале равнодушним. У свом сувереном и уверљивом дипломатском опхођењу спојио је две компоненте: настојао је да буде кооперативан и увек имао на уму стратешки интерес свога народа – очување Републике Српске. И у томе је успео! То се најбоље видело у време Венс-Овеновог плана, из маја 1993, који је Караџић под утицајем Милошевића потписао, али је апсолутно уважио одлуку Народне скупштине РС која је одбила план који је предвиђао регионализацију БиХ на десет кантона и укидање РС. И

друга важна питања Караџић је износио на Скупштину и са њом се консултовао, што говори да није био ауторитаран, већ изразито демократски опредељен.

Боље од Милошевића је разумео геополитички положај српског народа у целини; захтевао је да се Београд брани у Книну јер се тако ствара могућност за оптимално и интегрално решење српског националног питања. Добро је разумео српско право на самоопредељење које је било (и јесте) у складу с Повељом ОУН и другим документима међународног права и југословенским уставним правом. Нажалост, није истрајао у остварењу Декларације о уједињењу две западне српске државе: Републике Српске Крајине и Републике Српске.

Касно се критички осврнуо на Милошевићеву политику „препуштања“ РСК новој НДХ. А уследила је и потпуно бесмислена „блокада на Дрини“ од стране СРЈ, што је био почетак краја српске политичке хармоније и монолитности, јер је она значила не само слабење српске преговарачке позиције, него и погоршавање геополитичке позиције уопште. Радован Караџић је тада био на врхунцу популарности, у народу најомиљенији и, нажалост, чини се да је Милошевић из разлога сујете учинио велику грешку.

Познато је да су и Овен-Столтенбергов план (пролеће и лето 1994) о БиХ као конфедерацији три народа (од којих је један РС у сличном територијалном опсегу као данас) и план Контакт групе (друга половина 1994) засновани на рел-политици политичког вођства Републике Српске. О Дејтону и даље се већ све зна.

Да ће суђење Радовану Караџићу бити и покушај многих, и спољних и унутрашњих хрватско-муслиманских, али и српских партија и тзв. невладиних организација, да се поништи Република Српска, не треба сумњати. На народу у обема српским државама, па и у трећој, Црној Гори, је да осујети сваку такву непријатељску и издајничку активност и свим средствима брани оно што је од српства остало. То би био и највећи допринос српским мученицима у Хагу, у који су антисрби послали још једну српску главу – главу Радована Караџића. Караџић нема чега да се плаши – он је своју историјску мисију потпуно извршио.

(Аутор је виши научни сарадник на Институту за политичке студије)

Српска епска величина
Наша туга и жалост за овом „предивном српском главом“, за човеком који је „Савршен центлмен за вековни сан свих Срба“, је превелика, и она се најбоље у песми може исказати. Многе су песме о Радовану испеване. Он је већ постао српска епска величина. Уселио се у мит и легенду. Ево шта у једној таквој песми каже Милован Данилов Рогановић:
*„Он одлази у мит и легенду,
А фукара у духовну беду,
Несој који изда Караџића
Заслужиће клејџу Бранковића.
Караџићу, нови Карађорђе,
Ойџи српско вријеме ће да дође,
Славиће ње српско њокољење.
Ти нијеси човек за жаљење,
К о Лазару ореол њи сија,
Захвално њи Српство и Србија“.*

Као песма вечан

Пише: Момир Лазић

„Онај ко прода рода свога, нека две раке ископа”. Ова мудра кинеска пословица у Србији постаје саставни део живота. Овако је паметни кинески народ, простом реченицом, бранио своју част, образ и поштење. Била је то и остала порука издајницима народа који су били спремни да продају своју душу и најчешће је ђаволу предају. Код нас је, на велику несрећу, издаја постала део свакодневице. Она се креће у свим елементима живљења. И тако „европска сотона” која може да стане у једну једину реч, „соланија”, хара издајом српског народа као чином „демократије”, „бољег живота” и уласка у „привредно царство” у којем нестају државе и народи.

Ухапсише ми пријатеља, др Радована Караџића. Ухапсише српски народ који је у њему био оличење правде, отпора и истине. И прогласише сотоне истину „убицом”. Крвожедне „европске душе” помислише да су убиле српски народ, али се преварише. Ко да убије „Лудо копље”, једну од најбољих књига песама др Радована Караџића за коју је велики руски писац Владимир Бурич у редакцији листа „Збиља”, где је дошао да ме посети, рекао:

– Ово је поезија која никада не умире. Радован је велики човек и визионар. Њега ће свет памтити по оном што чини за планету, поготово за српски народ. „Лудо копље”, истинска је одбрана људске муке и живота. Онај ко је написао овакво дело заувек брани човека.

Дуго сам ту ноћ седео са покојним Буричем. Велика умна руска глава признала ми је те вечери да му је животна жеља да упозна Радована. Обећао сам да ћу му приуштити тај сусрет, јер су сви моји пријатељи који су били уз Радована знали ко је Владимир Бурич, као и сам Радован. Договорили смо се да наредне године, када дође у Србију, оде са мном код Радована на Пале. Бог је тако хтео да је Бурич на путу за Србију и Пале умро у Струги од срчаног удара. Два дана после смрти примио сам разгледницу из Струге на којој је писало „Дрхтим од среће да сретнем Радована”.

Београд и истински српски интелектуалци памтиће 1998. годину. Француска 7 дупке пуна. Седе Момо Капор, Брана Црнчевић, Гојко Ђого, академик Василије Крстић, академик Драган Недељковић, Рајко Петров Ного, Слободан Ракић, Зоран Глушчевић, Мома Димић, проф. др Мирко Зуровац, Мирослав Тохол... Крем српске интелигенције одане Српству. До Моме Капора у првом реду седи Ђиљана Зелен-Караџић, Радованова супруга. На лицу јој се види да је узбуђена док ћаска са мојом супругом Верком. Не памти се у историји Француске 7 да је било толико Радованових пријатеља и љубитеља његовог стваралаштва као тада. У дворште ове установе није се могло ући од људи који су мирно стајали јер у дворани није било места.

Изашао сам пред скуп и поздравио пријатеља Радована који се већ тада крио од својих крвника, и образложио доде-

љивање Велике повеље листа „Збиља” Радовану Караџићу за дугогодишњу књижевну сарадњу са овим гласилом и позвао да у његово име признање прими његова супруга Ђиљана. Више од пола сата трајао је аплауз када је Ђиљана устала да прими признање из мојих руку. Нисам могао да зауставим сузе, баш као ни она.

– Нека те Бог чува, Радоване, за све што си урадио за српски народ. Само толико сам успео да изустим пред публиком која је устала и поздрављала Радована. Ђиља је толико била узбуђена да сам се бојао да се не сруши. Када се публика коначно умирала, рекла је: – Хвала редакцији листа „Збиља”. Хвала теби, Момо, и свима који сте овде што нисте заборавили мог Радована.

Међу присутнима мук, а онда аплауз који је још дуго одзвањао. Прилазили су јој и честитали. Сви смо били уз на-

„Издаја”

Кад брат брата изда, камен од бола пуца, икона на зиду плаче, вукови слијепи у међави глувој трагове своје потиру. Кад брат брата изда, урлик спрженог сунца у зјеници ока прогори.

шег Рашу. Био је леп гест редакције „Збиља” коју сам водио, да заувек останемо уз нашег Рашу. И остали смо.

Београд, сва домаћа и светска јавност брујали су о том догађају. Моје срце било је мирно. Био је то дуг мом Раши за десетине његових антологијских песама које се сам добијао од њега и објављивао их у време док је водио Републику Српску.

Једном ме у Београду пресрела новинарка Си-Ен-Ена и питала да ли бих дао изјаву на питање знам ли где се крије Караџић. Пристао сам. Управо у то време изашао је најновији број „Збиље” на чијој насловној страни се вијорила његова песма „Калемегдан”. Рекао сам јој да је Радован на првој страни „Збиље” и тутнуо јој примерак у руку. Она ме цинично погледала, узела новине и отишла.

Две године раније, негде у лето, срео сам се са Радованом. Примио ме веома срдачно. Знао сам да се повлачи и одлази са места председника Републике Српске. Имао сам само једну жељу, да се са њим испричам и договорим о једном послу. Знао сам да ће га силници прогањати. Знао сам какав га живот чека, али сам хтео да од њега добијем благослов да водим бригу о његовим књигама, стваралаштву и да ми дозволи да до краја живота преко својих пријатеља објављујем све оно што је написао и шаљем диљем света. Када сам ушао у његову канцеларију, био је насмејан и расположен. На столу је био последњи број „Збиље”. Редовно сам му је слао преко пријатеља. – Добро радиш овај посао. Само на-

пред. Неће бити лако нама Србима, али немамо куд, идемо до краја. Бог нас сигурно неће напустити – рекао ми је.

Наравно да ми је дао благослов да објављујем његове радове, а моји пријатељи слободно да их преводе на светске језике. Поменуо сам му и више значајних имена људи из нама пријатељских земаља који ће преводити његове књиге и који га изузетно цене. Рекао је да их поздравим и да наставимо свој рад. У једном тренутку ми је казао: – Не мислиш, ваљда, само мене преводити. Има их богами и бољих од мене. Велика је наша књижевност.

Испричали смо се к'о људи. Било му је драго што сам дошао. Осетио сам у његовој души велику обавезу према српском народу која се читавала у свакој речи. Видео сам у његовом очима једну силину душе која прихвата све оне који желе да чине добро за свој народ. Био сам изненађен када ми је у разговору набројао све културне акције које сам покретао како у тадашњој Југославији тако и на подручју Републике Српске и Републике Српске Крајине. Имао је увид у мој рад. Када смо се растајали, било је то са пуно поштовања и оног јаранског духа који је носио у себи. Када ме је испраћао, на вратима ми је добадио: – Читам „Збиљу”, а богами читаћу је и даље. Пратићу, да видим шта радиш.

Сада када су га утамничили, када му је најтеже, поручујем му:

– Излазиће „Збиља”, Рашо мој, сада још жешћа и одлучнија да брани свој народ, а тебе, Воју, Ратка, Мартића и све наше узданице преносиће на својим страницама као иконе које се никада не смеју и неће заборавити.

На крају бележим још једну кинеску пословицу са којом ћу живети до краја. „Не одупрети се злу, веће је зло од самог зла”. Све до смрти одупираћу се злу. Нека је Бог са тобом пријатељу, друже, роде мој!

О издаји, проклетству и херојству

Тадићев орден за издају

- *Према жујој лојци и ејци, сву срјску верјикалу вијетијва и херојсјва, од Оби.ића, Карађорђа и Мишића, ја до наших дана, јреба јосјавиши на сјуб срама, њихово херојсјво јревредновати и издајсјво, а исјинско издајсјво јреширати као јодвиј првој реда*

Пише: Милош Марковић

Недавно је посланик Српске радикалне странке, Вјерица Радета, на конференцији за новинаре поводом хапшења Радована Караџића, скоро узгредно напоменула да се „у Србији издаја никада није праштала“, и да је „проклетство пратило све издајнике у Србији“, па у том контексту поменула и трагичан крај династије Обреновића. Тим поводом сва штампа, сви медији, сви жути функционери, сви су скочили на ноге, дигли глас протеста до неба, схватајући то као претњу њиховом апсолутном шефу Борису Тадићу. Наравно, главни тужилац у Србији одмах је реаговао, запретио свим и свачим, као да се издаја у Србији увек сматрала

највећим подвигом, као да клетва у народу никада није ни постојала, и као да су Обреновићи свој краљевски трон предали на изборима, на којима је, наравно, апсолутно победила жута демократија.

Могуће је да нико из Тадићеве властодржачке групе, рачунајући и јавног тужиоца, није ни чуо за крај династије Обреновић. Могуће је да ништа не знају о веровањима, обичајима и традицији српског народа. Могуће је и да саму издају сматрају најузвишенијим чином и најисплативијим делом. Уосталом, много пута су нас уверили да они, на све оно што потиче из народа, гледају са презрењем. Они и народ, два антипода, две најудаљеније супротности, очигледно је, различито гледају и на појам издаје. Они би, да икако могу, забранили и помињање издаје као појма. Жути би забрани-

ли да се помиње криминал, мафија, неправда, Косово и Метохија, Србија, радикали, опозиција, профитерство, продаја земље, економска катастрофа, дужничко ропство, незапосленост, безнађе, очај, исељавање из земље и тако даље и томе слично. О томе, жута је наредба, ни речи!

Брозовски закон о вербалном деликту је мачији кашаљ према борисовским намерама да сурово казни сваког ко о њему и осталој жутој братији не говори само све најлепше и не пише све саме оде. Борисовој круни, Борисовом парламенту, Борисовој влади, Борисовој армији, Борисовој полицији, Борисовом судству, Борисовој штампи, Борисовим медијима – свима њима, свему што је Борисово, а нема тога што није, треба певати само псалме и, бар три пута дневно клањати се томе, а на сваком кораку само се дивити свему његовоме. То је сан Бориса Тадића који свакодневно толкују његови сеизи, то је његова идеална слика демократије. Или ће бити све у жутом, или ће Борис Тадић „употребити – сва средства!“ Или ће мафиократија и тадићизам бити вечити, или нас неће бити! Доле фашизам, живео тадићизам!

Антисрбизам – најисплативија делатност

Но, да видимо шта је то, што је и на само помињање појма издаје, изазвало толико „жуто огорчење“. Они, то јест жути, издају и издајство, очигледно и доказано, третирају као дела која њихова држава треба да високо цени, награђује и подстиче. Свакога ко укаже на издају или издајника, или осуди издајство, треба сурово казнити. Жута властодржачка пракса, пуна је таквих примера.

Све дотле док жутило влада Србијом, свака издаја српског народа, свако његово понижавање и вређање, свако његово оптуживање, све штете и неправде на рачун Србије, морају се третирати као заслуге првог реда. Они који се посебно истичу у томе, морају бити одликовани и награђени разним функцијама и привилегованим положајима. Тако треба третирати све такозване невладине организације, а

иначе миљенике и фаворите саме владе. Посебно треба наградити прваке у плувању на српски народ, Србију и све што је српско.

Антисрбизам треба прогласити за најисплативију и најнаграђенију делатност. Уколико плујете свакодневно, уколико Србију оптужујете за сва зла и злочине овог света, онда ћете бити и награђенији. Уколико направите програмску концепцију за плување по Србији, не гину вам паре и положаји.

Доле демократија, живео тадићизам!

После свега, ваљда је јасно да садашња жута власт забрањује и сурово кажњава и само помињање издаје у негативном контексту. Народни посланик Вјерица Радета, која о издаји није говорила са дивљењем, мора бити најстрожије кажњена! Републички јавни тужилац већ предузима бригу о томе! Сада нам је, због такве ефикасности државе, свима лакше. То шта народ мисли о издаји и издајницима, то што проклиње издајство, то, наравно, није ни најмање важно. Према родоначелнику жуте демократије, изјавама које је више пута дао, њега не интересује ни Косово и Метохија, ни кнез Лазар, ни традиција, ни обичаји ни легенде српског народа. Историја, наравно, почиње од Бориса Тадића. То што је данас скоро комплетна српска политичка и војна елита, од Книна, Сарајева, Бање Луке, Пала и Београда, у тамницама Шевенингена, велика је заслуга Бориса Тадића. Ту заслугу му нико не пориче! За тако нешто добија признања из Вашингтона, Лондона, Берлина, Брисела и Хага. А, уколико се у Србији јави неко ко се не слаже са овом трагичном чињеницом, ко протестује против тога, Борис Тадић ће „предузети сва средства“! Он, Борис Тадић, дубоко верује у хашко право и правду! Уосталом, тај суд је доказао невиност Насера Орића, Рамуша Харадинаја, Хашима Тачија, муслиманских, албанских, и хрватских команданата који су побили и протерали толике Србе са Косова, из Босне и Херцеговине, Хрватске и Словеније. Борис Тадић, очигледно, сматра да су сви они који су бранили животе и слободу Срба на Косову, у Хрватској и Босни, да су сви они све сами злочинци и да ће он заложити сав ауторитет свог владарског трона, да се такви нађу пред лицем хашке правде.

Кад народ изгуби веру у државу, у право и правду, кад схвати да су лаж, издаја и криминал стављени на пиједестал жутих вредности, а да су истина, правда, рад и знање, понижени и увређени, он, народ, немајући другог избора, почиње да куне и проклиње, верујући да ће, бар на тај начин, призивати правду. Но, све те клетве и проклињања, настале у највећој народној муци, жутима не треба ни помињати, нити указивати на Чајкановићеву књигу о нашим обичајима и веровањима, не треба им помињати ни нашу народну поезију, ни нашу традицију, ни нашу историју, јер се жути, по задатку, тога гнушају и стиде! Када је на то указао један народни посланик, па чак то и документовао, онда је уследила муњевића акција осуђивања и претњи!

Према жутој логици и етици, сву српску вертикалу витештва и херојства, од Обилића, Карађорђа и Мишића, па до наших дана, треба поставити на стуб срама, њихово херојство превредновати у издајство, а истинско издајство третирати као подвиг првог реда. Наравно, треба најсуровије осудити генерала Ратка Младића, јер се он дрзнуо да брани српски народ од трећег геноцида над њим. А српски народ треба да схвати да је, како рече проф. др Мирко Зуровац, „слободно напасти на слободу Срба, али да је строго забрањено ту слободу бранити“. Приморани смо да ускликнемо: Доле хероји, живели издајници! Доле демократија, живео тадићизам! Доле истина, живела лаж!

ЗЕС обмана

Пише: мр Дејан Мировић

С поразом о стабилизацији и придруживању између ЕУ и Србије је стављен ван снаге након потписивања 29. априла 2008. године. Примена ССП је условљена „сарадњом“ са Хашким трибуналом. Већ тада је било јасно да ће пробриселска коалиција у Србији учинити све да ухапси Караџића и Младића ако дође на власт. Недуго после формирања владе, бивши председник РС је и ухапшен. Ипак, ни тада ЕУ није дозволила да се активира Привремени споразум који омогућава примену ССП-а. Поново су из Брисела постављена нова условљавања. Захтевано је хапшење Младића, кооперативна политика у вези са Косовом и Метохијом и слично.

Ипак, ако би се којим чудом и применио једног дана ССП, Караџићево срамно хапшење нам неће донети обећања „бољи стандард“.

Економска анализа ССП-а показује супротно.

У члану 21, став 1 ССП, се наводи да се укидају „царине на увоз у Србију индустријских производа“ из ЕУ осим оних наведених у Анексу 1. Затим се у другом ставу наводи да ће се и царине наведене у Анексу 1 „постепено смањивати и укидати“.

Колико је нереално (и штетно) изједначавање наше и западноевропске индустрије, или укидање царина које предвиђа ССП, показује следеће поређење.

Немачки извоз, у коме доминирају индустријски производи, је у 2007. достигао 969 милијарди евра. У истом периоду, наш извоз је достигао 6,4 милијарди евра (ни 1 одсто од немачког!). Овоме треба додати и да је у првих 5 месеци ове године у трговини са Немачком забележен дефицит од 460 милиона евра. То је пораст од 43 одсто у односу на исти период у 2007. Такође, према подацима Републичког завода за статистику, индустријска производња у Србији у 2007. години је била за 4 одсто мања него она у ратној 1998.

Дакле, примена ССП-а ће донети повећање спољнотрговинског дефицита, пад царинских прихода и даљи суноврат индустријске производње. Западна индустрија ће фактички „збрисати“ нашу после укидања царина.

Зар је због оваквих неоколонијаних одредаба требало изручити Караџића?

Упркос томе што је већина народа била против тог срамног чина?

Упркос томе што ће се та национална срамота памтити деценијама?

Без обзира што никаква међународна обавеза не може бити важнија од људских права, која се стално крше у Хагу?

Без обзира што ће очекивана политичка пресуда против Караџића довести у питање РС и поново покренути захтеве за ратном одштетом?

Да ли ико у Србији при здравој памети мисли да ће судија Алфонсо Ори, који је покушао да убије доктора Војислава Шешеља и који је ослободио криминалца и ратног злочинца Рамуша Харадинаја а који је у својој књизи описао

своја убиства, имати „фер“ критеријум према Радовану Караџићу?

Нема рационалног објашњења за овакав политички nihilizam. Нема рационалног објашњења за овакву политичку и националну издају.

Немогуће је да владајућа елита не зна за све јавно доступне економске податке о штетности „европског пута“...

Зато се њихов политички nihilizam можда може објаснити само помоћу владајуће идеологије

Она није нова, „пробриселска“. Деценијама је већ укоренена у нашим политичким, интелектуалним и другим елитама. У најкраћем, своди се на следеће. Све што долази са Запада треба некритички усвојити. Чак и по цену националне срамоте и економског суноврата.

„Западоидна“ елита која размишља на овакав начин је тренутно доминантна у политици, култури, науци и медијима. Гледамо је сваке ноћи и дана на нашим малим екранима (наравно, ко може да издржи да слуша њихова најбесмисленија оправдања за националну срамоту каква је изручење Караџића).

Она је животно и генерацијски сазрела у време паразитског титоизма, током седамдесетих и у првој половини осамдесетих година, када се живело без рада и на основу кредита које и сада враћамо.

Довољно је погледати године рођења владајуће политичке елите и доћи ће се до оваког закључка. Довољно је само анализирати бесмислене изјаве Бориса Тадића у којима он идеализује и глорификује Запад и потцењује Русију и биће јасно какав је то „црно-бели“ начин размишљања. У априлу 2008. године, Борис Тадић је изјавио, желећи очигледно да оправда корисност „европског пута“ и да укаже ко нам је ближи а ко даљи у сваком погледу, да је Москва удаљена „4.000“ километара (према „Привредни преглед“ 15. 4. 2008)! Ово није само острашћена изјава, непримерена председнику једне земље, већ и доказ Тадићевог непознавања основних географских појмова! Раздаљина између Београда и Москве је 1.710 километара (према „<http://www.numberoll.com/>“ или према „<http://www.liveindia.com/distance/>“) а не 4.000 како тврди Тадић! Москва је ближа Београду него Даблин (раздаљина 2.145 километара) који се налази у ЕУ којој се „приближавамо“, под Тадићевим вођством и готово је подједнако удаљена од Београда као „рајски“ Лондон (раздаљина 1.688) о коме машта „Еуропејац“ Тадић.

Србија неће изаћи из амбиса у који је упала ако се овај самоубилачки, мазохистички, бесмислени и штетни начин размишљања не промени.

Можда то могу да ураде само нове генерације које долазе после нас.

До тада, или до промене власти, гледаћемо нове националне срамоте и понижења зарад некаквог „европског пута“.

„Пута ка светлој будућности“ због кога се одрекли, на отворен начин, Црне Горе и изласка на море, на полутворен начин Косова и Метохија и наше духовности, на сраман начин наше националне части и на штетан начин нашег економског суверенитета.

Тадићев режим понижава Србију

Приредили: Данијела Петровић
Срђан Томић

Проструја вест: „Ухапшен Радован Караџић!“ Неверница, бес, очај, стид... Наставља се српска голгота. Докле ћемо дозвољавати да нас уништавају, да нам изричу срамне пресуде, да нас жигошу? Докле ћемо трпети издајнике? Ова питања се постављају сваког дана, јер Срби не могу да поднесу хапшење и изручење српског јунака! А да ли је икада у српској историји била оволика доза лицемерства, скрнављења свега што је српско, додворавања?

Зашто баш осведочени србомрзац Ори?

Посланик Српске радикалне странке и правни саветник др Шешеља, **Зоран Красић**, сматра да је хапшење Радована Караџића илегално спроведено од стране неовлашћених лица, а то значи да у овој држави може свако свакога да киднапује.

„То се може закључити из изјаве Ивице Дачића који је рекао да је у понедељак увече полиција добила задатак да обезбеди неке просторије и неке институције ради смештаја Радована Караџића. Наравно да полиција треба да одговори ко га је ухапсио и када, јер ако они не знају, онда ова званична полиција излази изван оквира закона, а посао полиције је строго уређен законом. На бази онога што је рекао Дачић, произилази да у овој земљи хапси ко стигне. Ту се сада јављају познаваоци опште праксе, попут Прелевића, који кажу да то питање уопште није битно, јер он је у петак био Драган Дабић, а у понедељак постао Радован Караџић. То је лудост коју не вреди ни коментарисати. Не приводи се име и презиме, већ особа, лице се лишава слободе” – говори Красић.

Према његовим речима, Караџић је приликом првог појављивања пред Хашким трибуналом имао добру прилику да расправи многе ствари које су важне не само за њега, него и за рад овог суда.

„Он је морао судију Орија да пита да ли оптужница против њега уопште постоји. Наравно, Ори би у стилу свих судија Хашког трибунала одржао једну празну причу попут патриотизма Бориса Тадића, која ништа не би значила, али би показала да Хашки трибунал и не зна да ли постоји оптужница. Критеријуми за оптужницу у Хагу су врло ниски, јер оно што је оптужница у Трибуналу, код нас никада не би могло да ступи на правну снагу. Прва оптужница подигнута је на захтев САД како би се онемогућило Караџићево учешће у мировним преговорима у Дејтону. То је и тадашњи тужилац Хашког трибунала Ричард Голдстрон потврдио. И Холбрук се јавно хвалио рекавши да су захваљујући Хашком трибуналу успели да Караџића елиминирају из преговарачког процеса. Ово је врло значајно, јер се поставља питање да ли је оптужница која је подигнута против њега заснована на кривичноправној основи или на некој политичкој. Сада Холбрук вришти како чак није ни потписао споразум са Караџићем” – каже Красић.

Наш саговорник истиче да се отвара питање по чијим наредбама ради Тужилаштво. Ако оно ради по наредбама страних сила, говори Красић, онда не постоји независност и самосталност, а по Статуту је забрањено да било ко утиче на рад Тужилаштва.

„Значајна је и улога америчке администрације. Да ли се изнад ње налази Си-Ен-Ен, Сорос и друге асоцијације које су Караџића већ прогласиле кривим? Полемика око споразума Холбрук–Караџић постаје интересантна у току изборне кампање у САД, што не треба никако занемарити. Поставља се и питање да ли би судија Ори могао да буде председавајући судија у овом предмету. Код њега постоји проблем објективности и непристрасности, јер је тај човек до 1997. године био кобранилац у предмету Душко Тадић и тада је он оспоравао легитимитет и легалитет Хашког трибунала. Он је сматрао да овај суд не треба да постоји. Тражио је да изађе из поменутог предмета и суд му је задовољио тај захтев, а онда је крајем 2000. године Ори дошао да ради у Хашком трибуналу као судија. Прославио се са суђењима Србима, резао им је максималне казне. Он је и 2006. године преузео предмет против Војислава Шешеља, два пута му је наметао браниоца и на тај начин је испровоцирао и штрајк глађу. Након 28 дана тај штрајк је окончан тако што је Жалбено веће, скоро по службеној дужности, укинуло и поништило све одлуке господина Орија и стичем утисак да је Ори истеран из тог предмета. Судио је и у предмет Харацинај, у коме се потпуно прославио.

Подсећам да је 1998. године, када је донет Римски статут за ратне злочине, представник САД на преговорима на тој међународној конференцији био Теодор Мерон, дугогодишњи председник Хашког трибунала. Он је тада заступао становиште да није могуће да се направи стални суд за ратне злочине међународног карактера, као и да је национална надлежност јако испољена и код ратних злочина. На бази тога, Американци су касније путем билатералних споразума тражили да се искључи било каква одговорност за ратне злочине њихових војника и нудили су споразуме да би девауисали стални суд за ратне злочине. Караџић неће ни теоретски имати фер и правично суђење. Наравно, такво суђење у Хагу неће имати ниједан Србин, али код Караџића ће то бити јако изражено. Насер Орић је првостепеном пресудом осуђен на две године затвора, а пресудом Жалбеног већа је и то укинуто. Пошто је он био оптужен за догађаје у Братунцу, Кравици и ширем подручју Сребренице, али пре '95. године, епилог његовог војевања је 3 500 српских жртава. По тим пресудама Хашког трибунала, произилази да су Срби тамо или извршили самоубиство или да су се међусобно поубијали, или да су сви ти Срби страдали у оружаним акцијама. На тај начин је сачувана матрица која се тиче Сребренице, тако да на бази те пресуђене ствари, сви Срби, ако се ставе у контекст одговорности за оно што је било у Сребреници, постају кривично одговорни. Идентична ситуација је и поводом Косова и Метохије. Харацинај је имао 42 тачке оптужнице, пошто их је било више на тој оптужници. Сви су оптужени за учешће у удруженом злочиначком подухвату

за један период у другој половини 1998. године. Харадинај је ослобођен, то је урађено не због недостатка доказа или зато што се претило сведоцима, него због тога што онда не би могла да опстане оптужба против Срба и руководства Србије који су оптужени за удружени злочиначки подухват из 1999. године. Значи, у Хагу се јасно профилише та политичко-медијска црта кривичних поступака, а не кривичноправни аспекти било ког поступка” – објашњава Красић.

На питање како ће се ограничење мандата Хашког трибунала одразити на Караџићеву одбрану, Зоран Красић каже:

„У Хагу је ситуација врло специфична, мислим да има око 1400 запослених. Хашки трибунал шаље јаке поруке Савету безбедности УН са захтевом да се судијама обезбеде пензије УН. На сцену ступа и други део, а он се тиче односа Холандије и САД. Холандија се у неким круговима прозива да је одговорна за оно што се десило у Сребреници, јер је тамо био холандски батаљон, а Холанђани кажу да су на време обавестили команду СФОР-а и да је САД са својом авијацијом могла да интервенише и да предупреди све догађаје у Сребреници. Наравно, постоје неки извештаји УН и Холанђана који нису такви у погледу Сребренице и жртава, као што се данас у Хашком трибуналу приказује. Тако да не може да се избегне тихи сукоб између САД и Холандије. По свој прилици, неко озбиљно размишља како би себи могао да продужи мандат. У Савету безбедности постоје и велики противници тога, као што су Русија и Кина, које сматрају да Хаг није испунио у потпуности свој задатак и да личи на политички суд. Главни финансијери Хашког трибунала су министарства спољних послова неких држава које баш нису наклоњене Србији и које нас органски мрзе.”

Поводом нереда који су се десили на протесту против хапшења Радована Караџића, Красић истиче да је све то организовао нико други него – Борис Тадић.

„Он има ту патолошку потребу да минира мирне протесте грађана. То је урадио и 17. фебруара када је напрасно отишао у туристичку посету Румунији, а онда је организовао своје људе да се овде, оно што се лепо, добро, паметно и па-

триотско чује са говорнице минимизира дивљањем на улицама. Такав сценарио је био и пре неколико дана, Српска радикална странка је заказала митинг на Тргу Републике, а не испред зграде 'Политике' или испред Дома омладине. Међутим, полиција је добила инструкцију да те наручене, наводно хулигане, прогура до масе, односно до Трга Републике, а онда сузавцем растера масу. Међутим, радикали нису дошли да се бију са полицијом, али полиција је батинала и посланике СРС, као и мирне грађане. Једноставно, Тадићу је потребно топовско месо и он је нашао прилику да то буде радикали. Све је намештено, велики диктатор се постаје са великом палицом. Ми у томе не учествујемо, ми само тражимо да се утврди ко је одговоран, пре свега у полицији, за овај наручени инцидент и растурање масе која је мирно изражавала свој политички став. Што се мене тиче, наш политички став на митингу је био: 'Причали сте о лустрацији, па зар вам није јасно да шаљете људе у једну институцију где се не поштују људска права'. Протест је био зато што се Срби масовно кажњавају у Хашком трибуналу, зато што када је Србин у питању нема места нити за истину, ни за правду јер је Хашки трибунал направљен да би судио Србима”.

Не кажњавати осиге када се разбије осигељак

Академик Милорад Екмечић је уверен да ће хапшење Радована Караџића имати далекосежне последице на будући развој целог српског народа. Он истиче да процес против њега није само процес против једне издешетне личности, него је у исто време покушај обрачуна и са српским тежњама да се уједине у једној јединственој, независној, демократској држави.

„Сигурно да ће на процесу председнику Караџићу бити постављено питање историјске одговорности, не само за одређене прекршаје у доба герилског рата, него за цртање етничких граница и етничко чишћење на целом балканском простору, где се и дешавало распадање Југославије. САД су покушале да на примеру распадања југословенске државе провере своју идеологију и практично политику будућег свог понашања у светској политици. САД су се након побе-

де у Хладном рату тријумфално враћале на оне позиције на којима је Америка бирала свој будући пут у току Првог светског рата. Ми знамо да је тада победила демократска струја председника Вудроа Вилсона и да је на основу тога створен ланац независних држава након распадања Хабзбуршке империје. Главна алтернатива политици Вудроа Вилсона био је класични империјализам освајања и контроле света од стране западних капиталистичких земаља. Ову идеологију и пројекат развио је некадашњи председник САД Теодор Рузвелт. Он је у две књиге које је писао о улози САД у светској политици, у току Првог светског рата и након победе у њему, заступао тезу да не треба стварати Лигу народа као независних демократских равноправних држава. Уместо тога, он је предлагао да се ствара лига победника, тј. да се створи једно вођство човечанства које би чиниле западноевропске капиталистичке земље, на челу са САД. Међутим, у ту заједницу није убројана ниједна словенска земља, а посебно је Русија за Теодора Рузвелта 'једна земља ван европске цивилизације', а све друге су земље такође њој сличне и иду за њом. За Србе је рекао да су један заостао народ који је одговоран за Први светски рат јер је извршио агресију на БиХ, на територију, како он каже, која не припада српском народу. Убудуће треба тежити да ова група западних земаља да неки потерни одред и да свуда на свету успоставља поредак, интервенишући на свим местима где дође до неких побуна. Поред тога, успоставиће се један трајни међународни мир за кажњавање свих оних који буду против тежњи ових западних држава. То је први нацрт Хашког трибунала који је успостављен за кажњавање српског народа и учешће Срба и српских вођа у герилском рату приликом распадања Југославије. С друге стране, сви водећи политичари САД и западних земаља у току распадања југословенске државе снесо историјску одговорност за оно што се десило, укључујући ту и све злочине који су извршени. Не треба кажњавати осиге када се разбије осинак, треба ка-

знити онога који је олако растурио тај осинак знајући врло добро да ће осиге једна другу убадати. Овај трибунал, који је најпре захтевао Теодор Рузвелт у име политике класичног америчког империјализма, је постао заиста једна стварност с којом се српски народ сада и убудуће мора суочити. Делим забринутост нашег јавног мњења за све оно што западне државе, посебно САД, врше према српском народу. Још увек гајим у срцу дубоку наду да све није изгубљено" – говори академик Екмечић.

Тадићев режим продужава живот Трибуналу

Књижевник и публициста Љиљана Булатовић оцењује да је хапшењем Радована Караџића званична власт на челу са Борисом Тадићем допринела геноциду над Србијом као државом и српским народом ма где био, који врше пре свега америчка администрација уз помоћ британске, а преко Хашког трибунала.

„Наши извођачи тих геноцидних радова над Србима, као плаћеници поменутих, изручивањем Радована Караџића Хашком трибуналу, пре свега су направили тај гест геноцида. Допринели су увећању стида што имамо управо такву власт која најмање води рачуна о неким традиционалним вредностима које српски народ негује вековима. У тренутку када је могла да допринесе напорима Русије да се укине Хашки трибунал, наша власт му је продужила век. Без обзира што Радован Караџић хоће да се сам брани, они су сада довели до максимума своје наде и жеље, а то је да Хашки трибунал, пре него што заврши своје постојање, изрекне пресуду да су Срби и Србија геноцидни народ, да су вршили удружени злочиначки подухват у Југославији против свих осталих. Дакле, Срби су они које треба обележити у наредним деценијама и помоћи постојећи муслиманско-амерички планетарни програм који се извршава преко Сребренице. Зато се господин Тадић није појавио у Сребреници, зато господин Тадић, у време кад Србија због овог хапшења доживљава ту трагичну ситуацију, одлази на Олимпијске игре. Није се појавио у Братунцу јер вероватно ипак пробија стид или му је забрањено од његовог порекла које није јасно. Мислим да је ово тренутак који Србија мора да изнесе, народ Србије својим бунтом мора да уклони постојећу власт, јер ако би овако наставили да нас воде, онда је то не само ход у пропаст, него и такво понижење које ће имати драстичне последице по наше будуће генерације. А то што су они радили по београдским улицама, у време кад се сваки поштени Србин усудио да изрази свој протест окупљајујући се на улици зато што преко медија не може да чује истину, јесте страшно. То што је урадио режим Бориса Тадића, то заслужује не осуду, него, што се мене тиче, освету" – закључује Булатовићева.

Нити већих проблема, нити јадније власти

Др Марко Атлагић уверава да хапшење Радована Караџића за њега није никакво изненађење јер су га ухапсиле жуте власти, које би на захтев Хашког трибунала изручиле и последњег Србина.

„У томе се Хашки трибунал и наша квинслиншка власт уопште не разликују. Хапшење Караџића и држање три дана на непознатом месту и одузимање његових припрема за одбрану, говори о карактеру ове ненародне Тадићеве власти. Истицање Радована Караџића на првом појављивању да се плаши за свој живот од стране Холбрука, који је један од највећих србомрзаца у новијој светској историји, има реалну основу. Радовану Караџићу САД никада неће заборавити што је створио Републику Српску и што је понизио војнике НАТО-а приликом бомбардовања Републике Српске везивањем за бандере као мете властите авијације. Хашки

трибунал је створен као политичка установа, да суди само Србима, што су и оснивачи тог квазисуда и изјавили више пута, чак и западна литература објавила. Тај суд се до сада показао као највећи правни, политички, морални излет тзв. међународне заједнице. Позивање Ратка Младића од стране Бориса Тадића и Драгана Шутановца да се преда Хашком тужилаштву, јер ћемо, тобоже, брже ући у ЕУ, показује сву неспособност, незнање, слугерањство и удварање актуелне власти ЕУ која ће се распасти. Европска унија је пројектована на привредном паду Русије, а пошто је Русија постала поново привредни и војни гигант, основе ЕУ ће се распршити, а већ су и почеле, тако да би то требало да знају и Шутановац и Тадић, а чини ми се да они то не знају. Ови минорни политичари заговарају улазак Србије у НАТО. Наша земља у својој историји никада није имала већих проблема а минорнију и слабију власт. Хапшење Радована Караџића је од стране наших власти једно од највећих понижења у историји Срба. Др Војислав Шешељ је својим сведочењем у Хагу доказао сву беду и мизерију тог нелегалног и нелегитимног суда, својим правничким знањем и ерудицијом надвисио је те тзв. највеће правне висине, а остаје забележено да је морао не само да брани себе и српски народ, већ да подучава суд и Тужилаштво. Радована Караџића, Војислава Шешеља, Слободана Милошевића и друге српске патриоте ће изучавати будуће генерације у уџбеницима као српске хероје, а Шутановца, Тадића, Ђинђића, Чеду Јовановића, Чанка – као пролазну елементарну непогоду.

Циљ да се сви Срби прогласе злочинцима

Доктор социологије **Зоран Аврамовић** оцењује да је хапшење Радована Караџића план да се криминализује српска борба за политичка и национална права.

„Само се наставља једна прича у којој Срби треба да се прикажу као злочинци, а сви други као жртве. Доказ за то је да су све високе политичке и војне личности Републике Српске, Републике Српске Крајине и Србије оптужене, и то је начин да се блокирају и ометају српски напори за права и слободу. Што се тиче завршетка рада Хашког трибунала, врло је значајно шта ће Руси да кажу, односно руска дипломатија. То је иза кулиса, мислим да ће ту нешто да се преломи. Искуство показује да нас ништа не може изненадити када је у питању суђење пред Хашким трибуналом” – говори Аврамовић.

Радован је афирмисао српски народ

За глумца **Тихомира Арсића** није изненађење само хапшење, већ хитрост којом је ухапшен Караџић, а која говори о томе какав третман у новој владајућој коалицији имају социјалисти и какав ће им третман бити убудуће у тој непријатељској коалицији.

„Да мало поштују социјалисте, сачекали би неко време, а не да одмах по постављању Ивице Дачића на место министра полиције изруче Караџића. Доласком на власт Бориса Тадића, односно узурпирањем комплетне власти, не може да нас изненади ни један једини потез који је антисрпски, све што је антисрпско је потпуно нормална последица његове владавине. Да почне да веша нас националисте по Теразијама, мене не би изненадило. Радован је афирмисао српски народ и Србију, јер је његов имиџ који је осмислио и који је дуго носио нешто што само може да служи на част припаднику једног духовног и узвишеног народа. Мислим да ће се Радовану дивити многи, јер је начин на који се појавио у јавности за свако поштовање. Тако их је шмекерски завилавао, било би штета да је остао неоткривен и да није срамног карактера, срамне политике и улоге Хашког трибунала као

фантомске институције, ја бих био у ствари срећан што се открило на који начин је њима пред носом живео један такав шмекер, као што је Раша. Осећам лични понос што сам Србин кад видим како је он то урадио. Зато сам и изјавио у неким новинама да у ствари нисам ни снимао филм 'Условна слобода' у Белановици, него да је то била само маска за сакривање Ратка и Радована. У том филму који сам продуцирао, хашком оптуженику се дешава исто што и Радовану” – истиче Арсић.

Сраман чин режима

Академик **Василије Крстић** каже да у хапшењу Радована Караџића има неког мутљага, који се из неких разлога крије.

„Видели сте да је ухапшен раније него што је речено. Због чега је то скривано, да ли је то везано за Скупштину, за припремање јавног мњења, то Бог свети зна. У сваком случају, изненађење је велико, изненађење за мене јесте начин на који се маскирао, где се крио, а морам вам рећи, када имамо у виду како се осуђују доказани злочинци са муслиманске и са албанске стране, онда заиста мислим да је тужно за све нас Србе што се наши људи на овај начин испоручују. Тим пре, што не видим крај том издавању нових задатака Србији, том уцењивању, потцењивању и ниподаштавању нас Срба, и као нације и као државе. За мене је то сраман чин, ја га осуђујем и сматрам да Хашки трибунал не заслужује ту пажњу и толику сарадњу на коју смо се ми обавезали и коју данашња власт тако здушно покушава да испуни. Ниједном Србину се није судило објективно, то је срамно суђење, срамне су оптужбе, а сраман је и начин на који се дозвољава оптуженицима да се бране. Које су то уцене, који су то притисци, то сте видели и на случају Слободана Милошевића, а то видите и на случају Шешеља. Бојим се да ће их и више бити сада са Караџићем” – оцењује Крстић.

Хапшење Републике Српске

Писац и сликар **Момо Капор** тврди да је хапшење Радована Караџића покушај да се ухапси Република Српска и да су наводни докази о геноциду који је он започео чисте измишљотине.

„Караџић је само човек који је окупио Србе, наоружао и организовао како би се одбранили од покоља, које су 1941.

године претрпели њихови очеви и дедови. И поред свих губитака у том рату, овог пута Срба није било ни изблиза онолико колико их је могло бити да се нису одупрли. Што се тиче зверстава која су била са свих страна од три завађена народа, а који су били наследници прастаре мржње и нерашчишћених рачуна, она су уобичајена када су у питању грађански, етнички и верски ратови. И биће глупо да то доказују сведоци који ће сведочити против Караџића. Ово није обично суђење, ово је одбрана Републике Српске, вековног сна српског народа у Босни и Херцеговини. Што се тиче самог хапшења, они који су то урадили остају записани у историји српског народа као издајнице, који ће то тешко моћи да оправдају својим потомствима и то сви, сем Расима Љајића, који је потомак оних који су слали српске главе у Стамбол – закључује Капор.

Тадић – највећи издајник

Момир Лазич, књижевник и публициста истиче да оно што се десило са Радованом Караџићем представља велику издају. „Борис Тадић је један од највећих издајника српског народа. Ово што су урадили са мојим пријатељем Радованом Караџићем је једна од највећих издаја која се десила. И сигурно да после ове издаје и после овог хапшења Радована Караџића, Србија више никад неће бити оно што је до сада била. Ту ће се десити промене које ми сви желимо, јер он мора отићи са председничког места и Србија коначно мора да постане земља какву српски народ заслужује.

На делу је и тотална медијска блокада. Оваква медијска блокада није била ни за време Броза. Ја сам живео и за време Броза, и у то време, ако бисмо опсовали Броза, тачно смо знали по ком члану затвора смо ишли у затвор. А данас ни једног тренутка не знате када можете отићи у затвор, јер најобичнији вербални деликт постаје нешто што је кривично дело. Дакле, то није било ни за време комуниста. Тадић је превазишао Броза, по ономе што чини српском народу”, каже Лазич.

Чин отворене издаје

Добрило Дедич, портпарол Српске листе из Црне Горе, оцењује хапшење Радована Караџића као атак на српске националне интересе и наставак катастрофалне политике у Србији. „То је политика која је за претходницу имала чињеницу да су враћени амбасадори у оне земље које су признале независност лажне државе на територији Србије. Вјерујем да ће одговор народа вечерас у Београду, и сваки наредни одговор поводом намера још неких земаља из региона, прије свега Црне Горе, да признају лажну државу на територији Србије, бити довољна опомена властима и у Београду и у Подгорици и осталима који инсистирају на комадању Србије, да постоји довољна критична маса у српском народу која ће се томе успротивити. Вјерујем да свака ријеч у српском језику постоји оправдано, тако да се овакви чиновници, дакле, чин предаје Радована Караџића и оно што се спрема поводом судбине Косова и Метохије, могу назвати актима отворене издаје од стране власти у Београду”, истиче Дедич.

Ако смо слободни људи – морамо се побунити

Ранко Кадич, председник Демократске српске странке, истиче да властима није стало до интереса свог народа. „Зар уопште издају треба коментарисати? Довољно је погледати лице и тугу овог народа. Нажалост, не само Србији, него и српском народу на челу су људи којима уопште није стало до интереса свог народа. Они заступају туђе интересе. Никакве разлике нема између, данас овде у Србији Бориса Тади-

ћа, у Црној Гори Мила Ђукановића и Додика у РС. Историја ће их сигурно једном сама поставити на место где припадају. Овде данас смо се окупили да кажемо да је доста више понижавања, клечања. Србија и Срби, где год да се налазе, морају да устану. Значи, ако смо слободни људи, морамо се побунити. Шта у ствари хоће тај српски народ и зашто га прогања такозвана међународна заједница на челу са Америком? Ништа, жели само да живи као слободан остали свијет и да хода усправно. А то је данас јако опасно у слободном свијету, да не би за судбином Срба пошлели неки други народи. Историја ће свима судити за овај сраман издајнички чин што је направљен према српском народу и према Републици Српској и према самом Радовану Караџићу”.

Окупирани и подељени

Оливера Милетовић, новинар и публициста истиче да хапшење Радована Караџића потврђује тезу да Србијом владају они које је поставила међународна заједница неби ли испуњавали њене интересе. „Србија више није држава. Држава Србија је само територија. Србијом владају, условно речено владају, они које је поставила међународна заједница свемирске државе. Па, они служе заправо у име својих господара. Они су, не могу рећи издајници, јер то би подразумевало да су некад били Срби, а они то нису. Значи, први основни задатак јесте борити се за слободу. Борити се за државу. Ми смо сад окупирана држава са марионетском владом која испуњава налоге наредбодавца. Све приче о Европској унији и бољем животу су, наравно, лаж. Од нас се тражи да капитулирамо, и мислим оно што није успело ни Аварима ни Турцима, успело је досматлијама – да су за две године продали Србију. Србија је остала данас само име, и ево, овај народ који је овде. Србија је, нажалост, дубоко подељена земља, то нас прати од Косова. Увек смо се делили на Хребелановиће и Бранковиће. Можда мало звучи архаично, али у суштини је тако. Ми се и данас делимо на оне који су за слободу и на оне који желе да буду слуге великог брата”, тврди Милетовић.

Продавци српских глава

Др **Милош Минић** поставља питање – каква је то идеологија уласка у ЕУ ако зарад ње неко треба да се изручи таквом несуду као што је Хашки трибунал? „Да ли неко верује да испоручиоци верују да ће за испоручене српске главе САД и ЕУ искрено и својски да нам помогну у привредном опоравку Србије и српске нације? Испоручиоци верују, али у свој лични финансијски опоравак по сваку цену и верују да то може да прође код Срба које сматрају примитивцима, а примитивац заборавља оно што не сме да заборави и прашта оно што не може да прашта јер је за њега карактеристичан политички мазохизам!

Милошевић је киднапован 2001. године. Почело је суђење и емитовање на нашим медијима. Сва правна јавност је пратила суђење и дала оцену рада Тужилаштва и Судског већа која би могла да се сажме у једној реченици: просечно интелигентан човек који има само средњошколско образовање схвата да је Хашки трибунал конципиран да спроведе силедијски однос према оптуженицима српске националности ако их се дочепа. Емитовања нису случајна, све у духу јавности рада и демократије, усмерена су да изазову што већу тензију и незадовољство у Србији. Западни моћници, САД и ЕУ би се врло радовали још једном грађанском рату у Србији”, наводи Минић.

Интервју: Горан Петронијевић, правни саветник др Радована Караџића

Многи ће се чешати

- *Др Радовану Караџићу су приликом срамног хапшења одузети лични и 50 дискова на којима се налазио значајан материјал за вођење одбране. Др Караџић изражи да му се одузете ствари не враћају преко Тужилаштва*

Разговарала: Данијела Петровић

Срамотно хапшење бившег председника Републике Српске др Радована Караџића покренуло је лавину питања, недоумица, сумњи, а чини се и лажи. Док Радован Караџић и његови правни саветници тврде да је српска власт обманула јавност износећи тврдње да је хапшење извршено 21. јула, дотле српски званичници остају при свом ставу, негирајући да је ухапшен три дана раније. Караџићев правни саветник Горан Петронијевић истиче да ће истина ускоро изаћи на видело.

„Господин Караџић је ухапшен у петак, 18. јула у 21.30 ч, односно 72 сата раније. Имамо за то и очевице. Ту више нема никакве сумње и ми имамо апсолутно непобитне доказе које ћемо презентирати. А то ће се десити оног тренутка када држава и државни органи преврше сваку меру у својим безочним лажима да је господин Караџић ухапшен у понедељак, а не у петак”.

- **Ових дана се доста говорило о украденим дисковима на којима се налазила Караџићева одбрана. Назире ли се траг дисковима?**

Горан Петронијевић: У тренутку хапшења, код Радована се налазила једна путна торба са стварима, јер је кренуо у бању Врдник на одмор, и налазила се торба са лаптопом, 50 дискова, електронски диктафон и једна књига. Од свега тога, њему је враћена књига, неке ситне ствари, нешто новца, али лаптоп са 50 дискова и електронски диктафон нису евидентирани у потврди о одузетим предметима. Господин Караџић је већ приликом првог испитивања код истражног судије ставио примедбу на тај начин што је рекао да све ствари које су од њега одузете нису наведене у потврди коју је он потписао. Ми смо као одбрана тражили од надлежних органа да нам то доставе, имајући у виду да смо лично од њега сазнали да се на тим дисковима налази велики део озбиљних доказа које је потребно извести у фази његове одбране. На дисковима је био и један од његових књижевних радова, што је са аспекта одбране мање битно, али вероватно са његовог личног аспекта није.

- **Министар унутрашњих послова Ивица Дачић одмах се дистанцирао, односно рекао да МУП није учествовао у хапшењу Караџића. Каква су Ваша сазнања, ко је ухапсио др Караџића?**

Горан Петронијевић: Не можемо сада да кажемо са сигурношћу ко је то урадио. Ако су то учинила овлашћена службена лица, онда су извршили повреду члана 23 Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, јер након лоцирања, хапшења, привођења лица које је под оптужницом Хашког трибунала, имају обавезу да га безусловно, без одлагања, приведу истражном судији за ратне злочине са свим предметима и стварима која се код њега пронађу. Дакле, они немају никакве ингеренције према њему, све ингеренције има истражни судија. Они су то прекршили и држали га 72 сата у некаким просторијама, које смо лоцирали. Знамо где се то налази, па ћемо у складу са тим и поступати, али за сада о томе нећемо говорити за јавност. Затим, тек у понедељак су га довели, и то не истражном судији, него га предали Управи затвора. Ти људи су га грешком примили, јер не смеју то да

учине без налога истражног судије, не смеју да га приме без основа за хапшење, не смеју да га приме без идентификације. Да се вратим на одузете предмете, ми очекујемо од оних који су узели дискове да их врате, а ми смо поднели кривичну пријаву против Н. Н. лица због тога, због противправног лишења слободе, због злоупотребе службеног положаја. Ми не знамо да ли су господина Караџића, 18. јула у 21.30 ч, ухватили ловци на уцене, па га држали 72 сата док су наплатили новац који је за његову главу обећан, па тек онда предали неким службеницима БИА, или су то стварно била овлашћена службена лица из БИА. Имамо уверавања министра унутрашњих послова, који је више пута рекао да МУП није учествовао, и ми то прихватамо као нешто што је истина, јер не верујем да би он такве ствари износио да то није истина. Дакле, ако није МУП, остаје једино БИА, а ако није БИА, онда значи да у овој држави постоје одређене формације – војне, паравојне, параплицејске, параплицејске формације, наоружане, које хапсе људе.

- **Колико ограничење мандата рада Хашког трибунала може да утиче на одбрану Радована Караџића?**

Горан Петронијевић: Мислим да може, јер да није таквог ограничења у погледу финансирања Хашког трибунала, његовог фактичког постојања, никада се главни тужилац Хашког трибунала Серж Брамерц не би појавио са оном причом да ће то суђење бити кратко и ефикасно. Не може у овим стварима да буде кратко суђење. Господин Караџић је био сведок и учесник великог броја догађаја којима се лопила, не европска, не балканска, него светска политика на овим просторима. Сви који нису спремни то да чују нека затворе уши, нека затворе очи, али то ће морати да се чује. Оно што могу да вам кажем је да ће се многи чешати, као и на самом почетку. Видели сте каква се бука дигла у светским медијима, у светским политичким круговима око само једне ствари, да ли је постојао или није постојао споразум са Ричардом Холбруком.

- **Сматрате ли да је Караџићево хапшење покушај укидања Републике Српске?**

Горан Петронијевић: Хапшење Радована Караџића није само покушај укидања Републике Српске, него и наметање огромних обавеза Србији. Ако пресуде оно што они тврде, да је у Сребреници био геноцид, постоји могућност обнављања поступка пред Међународним судом правде у односу на Србију. Ако Србија то не схвати, и ако Република Српска то не схвати, имаће великих проблема. Ми смо спремни да се боримо до краја, свим дозвољеним могућим средствима. Ако не будемо имали средства финансирања, мораћемо да се сналазимо, али ако државе не буду помогле, онда то значи апсолутну издају националних и државних интереса и Србије и Републике Српске.

- **Какво је тренутно Караџићево психофизичко стање?**

Горан Петронијевић: Он се осећа одлично, и психички и физички, веома је стабилан. Чујемо се свако вече, замолио ме је да учинимо све што можемо како би добили дискове. Поручио нам је да не дозволимо да он преко Хашког трибунала тражи да, у оквиру Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, држава Србија те ствари враћа преко Тужилаштва. Рекао је да га је срамота да његовој држави наређује Трибунал.

Путници са линије 73 откривају праву истину
о томе како је у петак, 18. јула, ухапшен др Радован Караџић

Тадихећев режим лаже!

- Хапшење се догодило негде после аутобуске станице где се налази фабрика „Гео-машине“
- Били су строги према Радовану, и сада се сећам гласа једног од њих који је викнуо „не мрдај, пра-ишмо ће већ 15 дана“
- Дрско су ухваћили Радована испод мишки и, благо гурајући, кренули ка излазу
- Један од полицајаца га је гурнуо низ степенице и он се саглео

Полицајци у цивилу ухапсили Радована

„Гарантујем својим животом да је особа за коју су рекли да је Радован Караџић ухапшена у петак, 18. јула, у аутобусу број 73 око 21.30, а не као што тврде у понедељак, 21. јула. Њега су ухапсили полицајци. Знам то јер ми је један од њих показао значку“, тврди Београђанка Јасна која је била очевидац хапшења, не желећи да открије свој пун идентитет плашећи се могуће репресије. Јасна у том тренутку није могла ни да претпостави ко је човек који је био њен сапутник, а после и жртва бруталног хапшења.

„Ја сам ушла код поште у Земуну, а ту је и он ушао. Приметила сам га на станици пошто је он био једини старији човек на том месту. Уочила сам га највише по сламнатом шеширу, онаквом какав носе рибари. Носио је и наочаре, као за сунце“ – каже Јасна. Према речима наше саговорнице, био је чист, одевен у панталоне и кошуљу дугих рукава. Он ју је највише подсетио на рибара и каже да никако није личио на клошаре какве је сретала у Београду и Земуну. Каже и да је читао једну књигу која је била танка као џепно издање и да јој је прва асоцијација била да је верски настројен или да је припадник неке секте. Само је имао две торбе, од којих је једна изгледала као ранац, а друга је вероватно била за лаптоп, јер је навела да зна како изгледа торба у коју се он пакује. Јасна, која је била један од сведока хапшења Радована Караџића, тврди да су лица која су хапсила особу из аутобуса ушла код Саобраћајне школе: „Ушла су четворица младића у цивилу који су имали око 30 година, а код окретнице аутобуса на линији 17 ушла су још три младића. Претпостављам да су неки од њих били полицајци у цивилу. Хапшење се догодило негде после аутобуске станице где се налази фабрика „Гео-машине“. Пришао ми један младић, ја сам мислила да је контролор и кренула сам да извадим карту, али он је мене само пипнуо по рамену и рекао: „Госпођо, не мрдајте“. Показао ми је значку на којој је писало „полицаја“ и број те значке. Сећам се само прва два почетна броја –

1 и 0, а последња три не могу да се сетим. Дечко је био пунији, обријане главе, висок близу 2 метра. Када су ми пришли, видела сам да је тај „мистериозни човек“ склопио књигу и само се прекрстио“.

Она каже да је сам чин хапшења био бруталан, да га нису ни легитимисали и да су га гурали. „Били су строги према Радовану, и сада се сећам гласа једног од њих који је викнуо: „Не мрдај, пратимо те већ 15 дана“. Један од њих му је узео торбу, а други је рекао да узме и другу, ону црну. Одмах су му ставили руке иза леђа и везали их лисицама. Путници су повикали: „Више нисмо безбедни ни да путујемо, јер и ми сутра можемо бити ухапшени“. Шофер је рекао: „Што мање знате боље за вас“. Могу да верујем да је возач знао о коме се ради. Један од полицајаца је Радована гурнуо низ степенице и он се саглео. Нисам видела да ли је пао на земљу. После тога аутобус је кренуо“ – присећа се Јасна. Јасна такође каже да се није опирао приликом хапшења и да су сви путници били у чуду. Она апелује на све путнике који су се те ноћи возили у аутобусу број 73 да се јаве и да испричају шта се заиста десило како би истина о хапшењу Радована Караџића угледала светлост дана.

Караџић грубо ухапшен

Путник из аутобуса број 73, Стојан, који није смео да открије и своје презиме због бојазни да му се нешто догоди, тврди да је у петак, 18. јула 2008, био у истом возилу са особом чији је идентитет саопштен путем медија. Стојан је те ноћи кренуо са Новог Београда пут куће у Батајници и није ни претпостављао да ће бити сведок хапшења бившег пред-

Цвет за Радована

Јасна каже да је видела један цвет у близини места где је у аутобусу те ноћи извршено хапшење. „На том месту, где се догодило хапшење, остављен је један цвет, вероватно за Радована. Сусрет са њим ћу памтити док сам жива. Био је тужан када сам видела његове очи. Не спавам од када сам сазнала да је то Радован Караџић. Тако ме је жалосно погледао као да је очекивао да ћу му ја помоћи и сада ми се плаче“ – говори Јасна.

Волео бих да сам био Радованов војник

Стојан не крије да је разочаран хапшењем Караџића и изражава жаљење што није био његов војник. „Гледајући и слушајући све приче о Радовану Караџићу и његовом смелом и храбром вођењу Српске војске, милион пута сам пожелело да сам био његов војник. Срамота је шта су урадили Борис Тадић и људи окупљени око касапинске коалиције” – рекао је Стојан, путник аутобуса 73.

седника Републике Српске. „Особа чију су слику показали и чији индентитет су саопштили у медијима била је са мном у аутобусу који се кретао од Новог Београда до Батајнице. Кунем се у Бога да је особа која је била са мном у аутобусу лишена слободе у петак између 21.30 и 22 часа. Три особе које су ухапсиле Караџића имале су између 30 и 40 година” – изричит је Стојан. „Ушао сам у аутобус на Новом Београду, у Блоку 45. Нисам толику пажњу придавао путницима, јер сам мислио о својим личним проблемима. Сећам се да је све време пута аутобус био полупразан. Путовање је било нормално до Земунa. Одједном као да се нешто осетило, до мене су почели да допиру гласови људи који су разговарали. Нешто се осећало у ваздуху” – присећа се Стојан.

Он каже да му је негде у Земуну пажњу привукао улазак особе са брадом.

„Приметио сам човека са брадом који је ушао негде у Земуну, не сећам се тачно где. Човек који је ушао привукао је моју пажњу белом брадом, косом и сламнатим шеширом. Био је интригантан, на неки начин. Не могу да кажем да је лично на клошара, како су га многи описивали. Био је крупан и висок, а на очима је имао наочаре. Са собом је носио и две торбе од којих је једна изгледала као неки ранац који користе рибари, а друга је баш била уредна и личила је на платнену акт ташну. Чуо сам приче да је у њој био лап-топ. Могуће је, јер не знам како изгледа торба за тај рачунар. Био је уредан и чист, одевен у кошуљу и панталоне, и колико се сећам, преко кошуље је носио прслук. Многи могу да помисле да је то неки рибар, али мени је више изгледао као један од последњих чланова хипи покрета” – описује га Стојан.

Стојан тврди да је Радован седео у непосредној близини њега и да је приметио књигу у његовим рукама. „Седео је на нека, можда два метра од мене и у рукама је имао неку књижицу коју је читао. Тада сам помислио да је у питању нека књига о веронауци или тако нешто. Подсетила ме је на многе књиге које и ја имам кући, а тичу се вере. Било је нешто чудно у свему томе” – истиче Стојан.

Наш саговорник приметио је младића који се освртао и приближавао се Караџићу, али је мислио да се само ради о контролору ГСП: „Одједном сам видео да се неки младић човек, можда око неких 35 година, приближава особи са брадом. Приметио сам да је окретао главу у страну као да се плашио да ће му неко прићи с леђа. Мислио сам да је то контролор па сам припремио повластицу за возњу. Међутим, брзо ме је разуверило када сам чуо да је рекао нешто као: ‘Не мрдај и устани’ или тако нешто. Показао му је неке исправе, али ја сам био позади па нисам видео о коме се ради. Нису били нежни према том човеку када је пришао још један младић. Дрско су га ухватили испод мишки и, благо гурајући, кренули ка излазу. Један од тројице младића је викнуо возачу да заустави аутобус и да брзо отвори врата. Извукли су га напоље, а аутобус је кренуо даље. Тада сам се благо окренуо тако да не будем упадљив и погледао кроз задње стакло аутобуса и видео како га уводе у неки ауто. Више ништа нисам видео, јер сам се уплашио и окренуо напред. Путници су били у чуду и само су се згледали и могли су да се чују и гласови као ‘Боже драги, шта ово би’. Не могу да кажем да нам је било свеједно, лагао бих. Био сам уплашен као и

остали путници. Дрхтећи сам дошао кући. Било је страшно” – присећа се путник из аутобуса 73.

Стојан каже да је тек после неколико дана сазнао о коме се ради и да власти лажу када кажу да је ухапшен у понедељак. „Тек сам после неколико дана сазнао о коме се ради. Нисам ни сумњао да сам путовао са Радованом Караџићем. Била ми је част седети у близини таквог човека какав је Радован. Ови што лажу да је ухапшен у понедељак, а не у петак, ако се никога сада не боје, нека буду спремни једног дана и нека се оправдају Страшном суду. Срам их било” – рекао је тужно Стојан.

Радован се није опирао хапшењу

„Радован Караџић је ухапшен у петак око 22 часа у аутобусу на линији 73, који саобраћа од Блока 45 ка Батајници, код насеља 13. мај. У то могу да се закунем животом, јер сам те ноћи и сам био у том аутобусу” – тврди путник који због страха од „освете власти” није желео да објавимо његово име.

Да је ту пред његовим очима ухапшен Караџић, постао је свестан тек када су медији у уторак објавили слику Караџића, али и када су у јавност процуриле информације како је ухапшен. „Када се та акција догодила у аутобусу, нико од нас путника није томе придавао важност, јер је ухапшени човек изгледао као клошар, а данас таквих има на сваком кораку. Јесте ми начин хапшења био чудан, али ово је велики град, свашта се догађа, тако да сам то брзо сметнуо са ума” – прича путник са линије 73.

Како каже, није се могло наслутити ништа необично, у аутобусу је било тек неколико људи, а преко пута њега на седишту за једну особу је седео старији човек. Према сведочењу нашег саговорника, Караџић је носио светлу гардеробу, велики бели шешир и ланену јакну светле боје. Он каже да је Караџић током пута седео окренут ка прозору и да је читао књигу. Поред ногу држао је две веће платнене торбе. „Када сам ушао у аутобус, бацио сам поглед на путнике и сео преко пута тог човека за кога сам у уторак сазнао да је Радован Караџић. Приметио сам да се један од путника из предњег дела аутобуса стално окретао, али нисам томе придавао никакву важност. На станици код ‘Кока-Коле’ ушао је крупан мушкарац средњих година и стао на крај аутобуса. Окренуо сам се и видео да вади мобилни телефон и прича са неким, да би после пар минута пришао човеку преко пута мене, показао му исправе и рекао да без наглих покрета крене са њим”. Тада им је, како каже, пришао и човек који се стално окретао у њиховом правцу, из средњег дела аутобуса. „Радован се није опирао, није било лисица, нити дреке. Та два мушкараца су га ухватила испод мишица, али не насилнички, вероватно да се ми у аутобусу не бисмо препали. Довели су га до улазних врата аутобуса и иако смо били на путу, један од те двојице је викнуо возачу: ‘Отвори врата брзо’. У тренутку када су излазили, један од полицајаца се окренуо и схватио да је вероватно и друга торба која је била испод седишта Радованова, па се брзо вратио по њу”.

Иако је очито да су присуствовали хапшењу, нико од путника, нити возач, није давао знаке нервозе: „Ми остали путници смо се онако погледали пар секунди у чуду. Али тада нико није ни могао да претпостави да смо присуствовали акцији хапшења Радована Караџића”.

Р. В. С.

Борисе издајниче, докле?

- *Борис Тадић ангажовао државног тужиоца да га заштити од проклејива. Не вреди му, не може му помоћи ни Серж Брамерц, а камоли онај несрећник Радовановић којег су убедили да је стварно државни тужилац. Треба ло је раније да мисли о томе*

Пише: Вјерица Радета

Међу Србима је позната изрека „Тешко оном ко се Бога не боји, а људи не стиди”. Такви, на жалост данас владају Србијом. Отимају, краду, пљачкају, распарчавају српску земљу и распродају српске главе. Као да никада нису чули да могу шта год хоће, али не могу докле хоће! Издајник, жути диктатор Борис Броз, превазишао је самог себе. Он је и председник државе, и председник Владе, и председник парламента, и председник Градске скупштине. Борис је и фактички власник већине медија у Србији, а како видесмо 18. јуна, он је и власник неке фантомске паравојске која киднапује и хапси по Србији. Још увек нам ниједан од набројаних Бориса није објаснио где је држао Радована Караџића три дана, нити како је стварно ухапшен и какве су му биле праве намере. Да можда није намеравао да га убије?! Ивица Дачић, министар полиције, каже да полиција није хапсила Радована. Верујем, али очекујем да полиција похапси оне који су то урадили и да објасни ко то данас вршља по Србији и киднапује и хапси. За које то стране обавештајне службе ради Борис Тадић и његова паравојска?

Борис Тадић представља озбиљну опасност за Српство. Под паролом „Европа нема алтернативу” спреман је на најгоре злочине. Хапшењем др Радована Караџића озбиљно је пољуљао ионако климаве темеље Републике Српске, а враћањем амбасадора у непријатељске земље Европске уније које су признале лажну државу Косово, очигледно припрема терен за признавање Косова. Покушаће да своје издајничке потезе објасни „визијом” бољег живота, једног дана... И тако, док Борис Броз сакупља новац издајом Српства, народ понижен и осрамоћен све теже и све лошије живи и проклиње председника издајника и његове сатрапе чији су целови све пунији, а виле све веће. Нормалан човек се запита како је могуће да постоји Србин који без трунке срама игра ове трагичне улоге за америчке и европске налогодавце.

Можда ће Борис и добити оних пет милиона долара за главу др Караџића, добио је и Ђинђић за главу Слободана Милошевића, у еврима, али од тих евра данас у Србији боље живи једино Ружица Ђинђић. Тадић, Динкић, Ђелић, Драшковић... бестидно испуњавају све понижавајуће услове својих западних пријатеља, а ти услови, сваком паметном је јасно, су бескрајни. Биће их и после Хага и после признавања Косова. Тадић безочно лаже када нас убеђује да испуњавање тих услова Србију приближава Европској унији, најжалост удаљава је и од саме себе.

Испоручивањем др Радована Караџића Хашком трибуналу Тадић се уписао у црну књигу српске историје, одмах поред мафијашког премијера Зорана Ђинђића који је киднаповоао и испоручио Трибуналу Слободана Милошевића и тражио од Карле дел Понте да Шешелја води и да га не враћа у Србију. Тадић, као и некад Ђинђић, саосећа са муслиманским и хрватским жртвама. Српске га не интересују, као ни чињеница да је Хаг постао стратиште највиђенијих Срба.

Ни Борис ни мишеви око њега не мисле на Бога и Божију казну која стигне сваког издајника. А када их подсетимо на историјске чињенице, онда на нас пуштају оног несрећника Радовановића, којег су разне криминалне афере из Јавног тужилаштва у Крагујевцу „препоручиле” за државног тужиоца. Препоручујем издајнику, жутом диктатору Борису Брозу, да прочита дела Владике Николаја и нека застане и размисли кад наиђе на велику мисао: „Чини добро, добро ће ти се вратити. Чини зло, злу се надај”.

Срби су кроз историју опевали све своје јунаке. Опевани су и јунаци нашег доба, председници српских држава Слободан Милошевић, Милан Мартић, др Радован Караџић, генерал Ратко Младић, војвода др Војислав Шешелј. О издајницима се не пева, они се помињу с гађењем и презиром. Ових дана сам, на свакодневним патриотским протестима против издајничког режима Бориса Тадића, најчешће слушала стих „Ко издаде Радована, не имао среће до судњег дана”. Размишљај Борисе!

Големо слободно име Радованово

Пише: Мирослав Тохолъ

Мој пријатељ Радован Караџић... Заустих оно што ће се сутра казивати у читанкама, али прегризох реч, да не трчим пред руду старој причи о националном проклетству. Радованово име – барем је оно слободно – кр-стари светом, хлади и греје срца, свија гнездо у рачви од предања о народу који је, изгледа, суицид прихватио као стил сопственог нестајања на путу према такозваној светлој будућности. Истина, под силом која га сатире већ су затрпе цивилизације моћније од наше.

Име је душа бића и ствари. Па ако Радованово име још није сишло са планине, то значи да га се још нису, нити ће моћи, дочепали црви из доње клоаке. Оно лебди, о небо окачено, и попут магичног виска лечи болесне и крепи посустале. Још је у песми, и остаће у песми, јер народ њиме тепа сопственој чежњи за опстајањем, а док пева – и опстајаће.

На големо Радованово име, с друге стране, као на главни конто моћне мултинационалне компаније, депоновали су, готово две деценије, баснословни приход од распродаје свакојаког светскога отпада и смећа, и свих прљавих међународних трансакција. Богато име, Бог га видео. Њега би, у овом опустошеном и украденом свету, тешко поднео и неки осредњи народ, а камоли мирно и скромно људско поједињство, рођено за песника и лекара, притешњено у улогу вође. Покушао је, и за неко време успео, човек који је мимо воље наденут своме големоме имену, да га замени неким мањим, чистијим, као што се мења преголема шубара. Позајмио, веле, име које носи неки жив човек у Руми. Позајмио и уредно вратио уз вредну надокнаду.

Јатаковало је, и јатакује, са големим Радовановим именом све што је живо у српској историји, где год су и кад год су на њ насртале (по Вујаклији) „турске изелице“, пошто је часнима (по Вукчевићу – „помагачи“) зазорно држати страну окупатору и тиранину. Јатачка анонимност, као и увек у прошлости, изнуђена је накратко ороченом славом јатака и помагача тиранина. Првих ће нада прерасти у судбину, других ће судбина остати безнадежна. Доћи ће онај што ће подвући црту и казати како је који прошао, јербо се у јесен пиљи броје, а у јесен се и лисице губају.

Опет и опет нам се каже: распети недужног на крст хашки, грех је, јер хашка правда досеже Орића висину, ширину Харадинаја, вечност тренутног поробљавања света. Грех је, и ловац на грехе једном ће доћи по своју ловину. Ако је, мили Бајате, „један платио“, зар мислиш да их неће „платити“ стотину. Код „отплате“ греха нема ни преседана ни изузетака. Управо држим фотографију, на њој су: онај „што је платио“ грех учињен оном другом што је такође „платио“, и овај – раме уз раме с њим – који управо почиње „отплату“ због које ће поново неко „плаћати“. Има ли краја? Зар ће „Дејли телеграф“ и немачки БНД да нам објасне како је један од Срба, уместо себе, подметнуо другог? Да у бескрај сеире над крвним колом које играмо? Него, брате Бајате, ишти у Дачића да се, колико сутра, Нова Покајница, макар

и од оног аутобуса, надомак Батајнице подигне. Невиног сте посекли Караџића. Пожури, млијеко вас српско разгубало.

Седели смо једаред Радован и ја, за посном трпезом, о неком великом дану, у друштву мудрих људи што су дошли у госте у оно планинско село, да с нама поделе светост празника и људску муку. И, мада је то ретко чинио, пожалио се Радован, као свој својима: Сами смо, од свих смо презрени и остављени. На то ће један од мудраца: Не мари, брате, и Христ је био сам на путу ка Голготи, од свих презрен и остављен, и једини у истини и у праву!

Амин, велики Боже.

Болест бржа од Докторовог лека

Хајде – не бисмо ли им прекинули муке – да потражимо одговор на једну од нерешивих загонетки код оних што их овде с правом називају политичким епилептичарима. За што је доктор Радован Караџић (у даљем тексту Доктор) за „уточиште“ – а видели смо какво – изабрао Београд, а не, рецимо, Сарајево, Загреб, Минск, Рим или Атину, у којој би, говорио је, могао, тј. волео да живи до краја живота? У Загребу би, на пример, уживао далеко већу личну сигурност, ако је о томе реч. Али, очигледно, реч није о томе, пошто је чин хапшења, по свему судећи, најлакше поднео сам Доктор. Та чињеница се баш не уклапа у слику коју су о њему

кројили откако се по други пут нашао међу Србима. Било је, додуше, нагађања у смислу могућег одговора на питање које се намеће, али она су, по мом суду, завршавала тамо одакле су и потекла, у дебелом цреву проницљивијих нагађала. Новински опанчићи при којима је донето свеже блато у Србију, пожарковићи и ојадиновићи, чије духовно и интелектуално дело досеже обим личне карте једног Драгана Дабића, а свеукупно школовање и службени чиновни лелујају у академским висинама сеоске школе у околини Бруса, сметнули су, подвесно или не, да је Доктор, пре свега, лекар по струци, после све остало.

Лекар са два специјалистичким дипломама (психијатрије и психотерапије), једном од њих – нека им је на знање и страхопоштовање – стеченом у Америци. Лекар који је превазишао традиционални простор струке и, стицајем околности, али не и без разлога, загазио у подручје неистражених алтернативних могућности. Из изложеног се намеће једноставан закључак – у Београд је Доктор дошао да лечи. Жуљао га је, биће, давни неуспели покушај с почетка осамдесетих да у Београду превентивно делује. „А Кошава се љути на Србе, / Разбија главе, / И тражи пророчку памет. Поколење сузи, / Ишчуђава се, или шали” – певао је Доктор давне 1983. у Београду.

Београд је, вероватно, доживљавао као национално жариште неизлечиве болести из којег ће пошаст метастазирати у свим правцима. Не знам колико су томе допринесли поверљиви извештаји једног од пријатеља и колега психотерапеута који је лечио душу мушког детета оне несрећнице што је Доктора упоредила са Хитлером (па би Хитлеров пријатељ и истомилшљеник, који јој исправља психу детета, могао бити др Менгеле), а колико се Доктор о ширини болести могао осведочити пратећи медије и визитајући свеукупни политички амбијент. Било како било, општем некрологу примерено, може се рећи да је болест била бржа од часне и племените Докторове намере.

Неком у Србији дунуло је у глави: болест се исплати, па је пророчку памет одувала Кошава да би, као и наше, сва на-

ша будућа поколења сузила, ишчуђавала се и горко шалила на свој рачун.

Моје здравље је савршено, изјавио је Доктор појавивши се пред онима који ће му судити, баш као и у *Сипаром завезићу*, због дела пророчких, да би се иста славила у неком времену новозаветном, када се царства промене. Није рекао: Моје здравље је добро. Ту квалификацију, у којој добро добра није ни видело, оставио је негде у Београду, јер зна – затребаће. Затребаће када се, најзад, у свету буду распитивали о здрављу Болесника на Дунаву, Сави и Морави. Да, пре него што сасвим ископни, има штогод утешно да им каже. Себи, више него другима.

Црна Гора – реаговања на хапшење др Радована Караџића

Јудо Тадићу, не долази у Смријечане!

- *Тим речима су се огласили Срби из сеоцејџа крај Плужина, из Смријечана, 120 Тадића, њославиши најновијем српском Бранковићу њоруку њоводом хапшења њрвог њредседника Републике Српске, Радована Караџића*

Пише: Драган Павловић

Знао је српски народ и поред свих страха крз које су га водили светски земљотреси, разноврзне сциле и харибде светских моћника и њихових домаћих поданика, издајника српског рода и порода, да се и поред свих мука, издигне, а трагедију народа и државе, силом очајника, претвори у победу и тако постане још јачи и поноснији. Отуда и не треба да чуди зашто је часни део српског национа, онај који не продаје веру за вечеру, одмах поручио белосветским и домаћим ђаволовим сатрапима: „Данас имамо брата Радована за вођу, сјутра брата Радована за свеца. Не може Српство умријети”.

Ова порука која се пре неколико дана могла чути на великом народном протесту који је у Црној Гори организован у селу Петњици, родном месту првог председника Републике Српске Радована Караџића, на најбољи начин сагледава бол и пониженост најстаријег национа у Европи, али и одлучност да истраје! Није први пут напаћеном српском бићу да страда, а посебно у Црној Гори – где су Караџића корени. Навикли су они на стамени камен баш као и на варљиве природне ђуди, али овом ђудскоме злу повезаном с врађјим работама белосветских моћника, никако да се свикне. Али, уздају се у снагу поштења колико и у честитост срца јуначког, а има и много таквих, правих Срба у Црној Гори. Велики број политичких странака, интелектуалаца и јавних личности у овој Миловој квазидржави, изразио је свој гнев и незадовољство и успротивио се, не само хашком казамату, већ и безумној политици продаје највиђенијих Срба од стране оних који немају ни корена, ни вере, ни образа.

Можда је најпотреснија и најжешћа она порука коју је 120 Тадића послало из Смријечана, села одакле су корени нашег савременика, најновијег српског Бранковића и Јуде – Бориса Тадића, код Плужина, актуелном српском председнику. Гневно и разјеђено су поручили: „Не долази у постојбину, не долази, кукавни сине, изроде српског народа, чак ни у мрклој ноћи”.

Протестујући против хапшења Радована Караџића, међу првим се огласила Српска листа из Црне Горе која се успротивила изручењу Радована Караџића Хашком казамату. „Караџићу треба да суди његов народ, а његово изручење Хагу је више трговина него правда” – изјавио је портпарол Српске листе Доброло Дедеић.

Далеко одређенији био је Андрија Мандић, председник Српске народне странке који напомиње: „Хашки трибунал је читавом својом праксом, а посебно последњим пресудама Насеру Орићу и Рамушу Харадинају, показао да његова дјелатност нема апсолутно никакве везе са правдом”.

„Др Радован Караџић, Србин из Црне Горе, у најтежим тренуцима за свој народ стао је на чело Срба у БиХ и током тешке четворогодишње борбе успио је да са својим народом одбрани слободу и створи Републику Српску као најважнију тековину српског народа у посљедњих шездесет година. Др Радован Караџић остаће запамћен у српској историји као лидер који је имао снаге и храбрости да предводи свој народ кроз трагична ратна времена. Под његовим вођством су не само сачуване вјековне српске територије, већ и хиљаде ђудских живота. Да његова жртва буде потпуна, побринули су се свјетски моћници и домаће слуге Хашког трибунала. Његово хапшење и изручење сматрамо за велику срамоту и за огромну политичку грешку” – истиче Андрија Мандић и додаје да од патриотских снага у Србији очекује да артикулишу народно незадовољство и да се ставе на чело протеста.

Овом приликом се огласио и увек „мудро ђутљив” опозициони Покрет за промјене који је запитао зашто се Србија баш сада одлучила за хапшење Караџића: „Уколико је то жеља Србије да побољша аутоматски став у вези с очува-

њем Косова, онда је то потпуно оправдано. Ми мислимо да би се чак и Радован Караџић са тим сложио”, каже потпредседник ове странке Горан Батрићевић.

И Добрило Дедеић, портпарол Српске народне странке, размишља о мотивима Србије да баш сада ухапси Радована Караџића, али и истиче да је разочаран одлуком српске власти која по његовом суду постаје марионетска влада Запада:

„Вријеме које је пред нама нуди нову могућност ерозије државних капацитета и територије Србије, што неће бити добро ни за Србију ни за цијелокупан српски народ и, нажалост, због овакве одлуке вјероватно ће испаштати комплетан регион”.

Председник Демократске српске странке Ранко Кадиф тврди да „хапшењем Радована Караџића неће престати притисци према Србији, већ ће бити још нових захтјева, уцјена и обмана” и навео је да је хапшење Караџића „унијело тугу и огорчење у многе српске домове и код свих слободоумних људи”.

Реакције осталих просрпских странака у Црној Гори су суздржане. За председника Народне странке Предрага Поповића, хапшење Караџића може да има значаја, искључиво са аспекта да на тај начин Србија отклања посљедње препреке ка убрзаној интеграцији у Европску унију.

У Социјалистичкој народној партији сматрају да политичка јавност у Црној Гори мора са „изузетним сензибилитетом и одговорношћу да пропрати ово хапшење”.

Издајничка халабука Милових мафио-сепаратиста

Истовремено, сепаратисти, и они који су продали веру за вечеру и они који су зарад својих личних интереса успели не само да се посвађају са својом браћом у Србији, већ и да Црну Гору поделе на два дела, хапшење Караџића су дочекали уз хвалоспеве својствене једино квислиншки доказаним и подмитљиво сервилним државницима.

Председник Либералне партије Миодраг Живковић, без икакве дилеме и срама, поздравља чин хапшења.

„Његово хапшење и његов излазак на суд, за све ’невјерне Томе’ треба да потврди да је правда достижна колико год је спора и да тај човјек треба да изађе пред суд и одговара за

многа безбројна злодјела која су учињена за вријеме тог ужасног рата у Босни и Херцеговини”, каже Живковић.

Овој издајничкој халабуци, која злонамерно „заборавља” страдање Срба од усташког ножа и муслиманске чакрије, громогласно и уз пригушене фанфаре, прикључио се и премијер, председник ДПС-а Мило Ђукановић. То је онај квислинг кога национална историја Срба памти као некадашњу Милошевићеву десну руку, која се због сладострашћа моћи окомала на свог оцетворца, па га гризла до краја живота, он, тај криминалац с подебљим досијеом у италијанском правосудју, тврди како је данас „веома добро што је ухапшен Караџић, јер је то важна претпоставка за обнову пољуљаног повјерења у региону”. Шта би друго западњачки слуга и могао рећи, осим све најтеже клевете против свега што има везе са српством, а велики јунак Радован Караџић и те како има. А ако су му некада, нешто у народу и замерали, сада су му честити, они прави Срби и опростили.

„То је још добро. Вјерујем да се на овај начин прави значајан корак ка коначном финализирању тог претходног поглавља ратова на простору бивше Југославије, тако што ће се досљедно утврдити одговорност за евентуално почињене ратне злочине”, рекао је смрад и српски изрод Ђукановић. Трагично је, а још љућа невоља, беда и срамота, што тако размишљају и у Социјалдемократској партији, који кажу да ће „правда бити задовољена и да је добро што је Србија коначно почела да испуњава своје међународне обавезе”.

Срамота и људски чемер су већ неколико година, к’о ђаволови најискренији поданици, обузели читав црногорски естаблишмент, мада би се пре могло рећи за њих да су ситни мафијашки, које западни моћници уцењују криминалним досијеима, које имају, углавном, за лоповлуке у Италији. Тамо су некада ови данашњи црногорски квислинзи крали, а овде су српском народу отели и још увек отимају једино што му је преостало – част и поштење, зато се својих речи не стиде, клевета не плаше, а о клетвама ни не размишљају. Просто им било и опрости им за бахатост и глупост, Боже!

Јадовани против Радована

- *Историја је учитељица живота, каже латинска изрека. Онима који лекцију нису савладали – мучитељица, јер изгубише миран сан сви који у нечасном послу хапшења и изручења др Радована Караџића узеше било какво, па и најмање учешће*

Пише: Гордана Поп-Лазић

Хапшење Радована Караџића затекло ме је неспремну, као и свако претходно без обзира на толике године трагања за једним од „најпожељнијих“ хашких оптуженика. Оно што ме није изненадило јесте да је Хашки трибунал одмах након што је о томе био обавештен, или након што је он нас о томе обавестио, затражио што пре хапшење генерала Ратка Младића и Горана Хаџића. Ово хапшење обрадовало је хашке судије и тужиоце, јер је сваки придоллица за њих значајно продужетак живота. Обрадовао је и оне јадоване који за такав нечасни поступак очекују некакву награду од Европске уније. Е, такве нарочито презирем.

Ликовали су само непријатељи српског народа, ма где они били и седели: у Председништву, Влади, у најужим руководствима неких политичких партија, ликовали су и Ненад Чанак, Чедомир Јовановић, а понајвише – Борис Тадић. Управо тај, који се најалост налази на функцији председника републике, а који се претворио у правог диктатора, и у својим рукама држи судбину читаве нације, приредио нам је, још једном, велико национално понижење. Ако је хапшење Радована Караџића прогласио издајом и осведочени србомрзац Стипе Месић, онда је то чињеница коју не треба даље доказивати.

Бацање још једног председника једне српске државе, Републике Српске, у чељусти антисрпског Хашког трибунала, значи укидање те исте српске државе и њено утапање у БиХ, наравно под условом да Радован Караџић буде осуђен за геноцид. Можемо ли уопште, на основу свега онога што је тај суд до сада чинио, да сумњамо да ће и то учинити? Требало би да се деси чудо у читавом универзуму, па да се не деси тако. Да ли постоји макар и једно племе на кугли земаљској, да не говорим о држави, које би то себи допустило? Наравно да не постоји, али то је само још једна потврда да у Србији имамо квислиншку власт која се крије иза „демократије“, а чини све оно што јој страни налогодавци поставе као задатак.

Радовање Тадићевих медија

Не могу а да не прокоментаришем начин на који су сви електронски медији у Србији ту вест објавили. Са већом забринутости су говорили о временској прогнози и хладном времену за ово доба године него о хапшењу човека који је још за живота постао легенда. И то је још један доказ да смо под окупацијом, само што званично немамо тамо неког Лајчака, али зато имамо Бориса Тадића. Оно што их повезује, поред тога што су обојица изгледа завршили курс за манекене, је то да се радо подвргавају естетском подмлађивању (читај пластичној хирургији), а што је својствено мушкарцима који се баш тако и не осећају. Још једна додирна тачка им је да обојица мрзе Србе. Лајчака могу и да схватим, али Борису Тадићу то ни сестра и читава ужа и шира фамилија не може да опрости. Треба ли ту ишта додати?

Оде Раша Борисовим фалконом у Хаг, о трошку пореских обвезника који све плаћају, али не желе да се њихове паре тако троше. Али, ко њих пита?

Каква је судбина оних који у име народа нешто чине, а знају да то у ствари није тако – видеће сами. Можемо да наслутимо, јер ако се може веровати оној старој латинској пословици „Historia est maistra vitae“ или „историја је учитељица живота“. Некоме учитељица, а некоме, богами, ко лекцију није савладао, мучитељица, јер изгубише миран сан сви који у том нечасном послу узеше било какво, па и најмање учешће.

Све честитке и поштовање за оног незнаног pilota који је одбио да управља том летелицом на лету без броја: Београд–Хаг.

Живели сви српски хероји заточени у Хагу, њима само историја може да суди.

Спонтано окупљање грађана због хапшења Радована Караџића

Омладина буди Србију

- Довођење елитних јединица на мирно окупљање у центру града резултат је страха актуелног диктаторског режима од људи који нису изгубили достојанство

Пишу: Јелена Грбић и Срђан Томић

Хапшење српског хероја и првог председника Републике Српске, доктора Радована Караџића, ујединило је сву српску слободарску и национално оријентисану омладину, која се спонтано окупила на Тргу Републике желећи да свакодневним мирним протестима изрази свој отпор диктатури председника Србије, Бориса Тадића, и његовог министра полиције. Међутим, мирни протести чији су организатори патриотске невладине организације, „Образ” и „1389”, а које су подржали чланови Српске радикалне странке, већ првог дана завршили су се бруталним и неоснованим нападом жандармерије на окупљене грађане. Велики број полицајаца под пуном опремом за разбијање демонстрација, тзв. живим штитом, је изоловао окупљене који су узвикивали „Спаси Србију и убиј се, Тадићу”, „Не дајте Ср-

бију”, „Караџић је херој”... Одједном, полиција је безразложно почела да потискује више стотина грађана са Трга ка Кнез Михајловој улици. Гурање се заострило и људи су падали преко скулптура које су биле изложене у оквиру одржавања БЕЛЕФ-а. Потом су уследиле шок бомбе и батине, а ситуација се смирила тек доласком генералног секретара Српске радикалне странке, Александра Вучића, који је дочекан бурним аплаузом и скандирањем „Ацо, Србине”.

Удри по грађанима!

Бруталност „народне” полиције није изостала ни наредних дана. Мета је био и посланик Српске радикалне странке, Милан Аврамовић. Наиме, непознати припадник жандармерије, током једног од протеста, ударио је пендреком Аврамовића испред Скупштине града, а потом потегао пиштољ. И овога пута, након окупљања на Тргу Републике, демонстранти су кренули у шетњу централним београдским

„Док смо пролазили поред седишта Демократске странке, видео сам да је неко од навијача бацио на полицију 'бомбу', односно топовски удар. Полицајац у чијој близини је 'бомба' пала, намерно ју је шутнуо у масу. Кажем намерно, јер њему ништа не би било од удара, с обзиром да је био под пуном опремом. 'Бомба' се потом докотрљала до мене. Услед удара остао сам без свести скоро пола сата. Касније сам сазнао да би ми 'бомба' сигурно разнела ногу, да је којим случајем експлодирала неки сантиметар ближе”, рекао је Радивоје Стевановић.

Како смо сазнали од другог учесника протеста, исти полицајац који је шутнуо топовски удар у масу, на питање зашто је то урадио, одговорио је: „Кад ви бацате на мене, што вам ја не бих вратио”. Сваки коментар је излишан!

улицама. По речима Аврамовића, у једном тренутку, када је колона пролазила поред Скупштине града, са зачеља колоне где се налазило, видео је како један од припадника жандармерије пендреком удара учесника протеста. Аврамовић се одмах упутио ка том месту, а када је полицајац, који је безразложно насрнуо на једног од учесника, упитао због чега је тако реаговао, полицајац га је опсовао и ударио пендреком по врату. Видевши да полиција удара младог посланика, окупљени грађани кренули су да га заштите. Желећи да спречи могући сукоб грађана са полицијом, Аврамовић их је све замолио за уздржаност, да би у том тренутку полицајац са којим је разговарао потеглао службени пиштољ. Инциденту је присуствовао и Душан Братић, адвокатски приправник, који је најавио да ће против дотичног полицајца поднети кривичну пријаву због злоупотребе службеног положаја и прекорачења овлашћења. Подсетимо да је и током прве ноћи, када је званично саопштено да је Караџић ухапшен, полиција малтретирала и хапсила грађане. Том приликом ухапшен је и градски одборник Српске радикалне странке, Рашо Вучинић, који је покушао да спречи напад полиције на поменутог посланика СРС-а, Милана Аврамовића. По речима Вучинића, посланик Милан Аврамовић и он су шетали београдским улицама и видели како полиција хапси двојицу средњошколаца. Када су их упитали ко их је научио да тако поступају са грађанима, и на Вучинићев коментар да ће се ускоро у Хагу наћи два највећа Србина данашњице – др Војислав Шешељ и др Радован Караџић, полиција је ухапсила Вучинића. Том приликом један од полицајаца је прокоментарисао: „Зашто да не хапсимо Караџића када је он ратни злочинац!”

„Довођење елитних јединица на мирно окупљање у центру града јесте резултат страха актуелног диктаторског режима од људи који нису изгубили достојанство”, оценио је један од учесника протеста, лидер покрета „Образ” Младен Обрадовић. Није постојао нити један разлог за ангажовање жандармерије. Спонтано окупљена омладина, желела је да

мирним протестом искаже своје незадовољство поводом хапшења првог председника Републике Српске. Уместо речи подршке, омладина је засута шок бомбама, топовским ударима и пендрецима. Ни новинари нису били поштеђени. Тако је фоторепортер „Правде” који је пратио протест грађана, добио неколико удараца пендрекком, јер је покушао да слика хапшење учесника протеста. Међутим, за домаће медије, као и НУНС и УНС који се наводно залажу за објективност медија и заштиту свих новинара, главна тема су били сниматељ телевизије Б92 Бошко Бранковић и сломљене скулптуре. Чак је Градско јавно правобранилаштво најавило да ће поднети кривичну пријаву против организатора протеста „у ком су демонстранти који су протестовали због хапшења Радована Караџића поломили скулптуре изложене на БЕЛЕФ-у”. Нико се још увек није огласио поводом употребе прекомерне силе од стране полиције и премлаћивања грађана. За њих то нису грађани, већ „хулигани” који вређају „шефа државе”! Да ли је хулиган и средњошколац Радивоје Стојановић који је изгубио свест након што је на њега гађано топовским ударом? Евидентно је да су за већину домаћих медија сви они који воле Србију и Српство и који се боре за истину и правду, хулигани. Важнија им је грччарија од људских глава. Поводом протеста огласио се и поменути „шеф” који је упутио јавну похвалу припадницима полиције и служби безбедности. Претпостављамо да је јавна похвала провокатора који су још од првог протеста били инфилтрирани међу грађане и који су на све начине покушавали да инсценирају неред, изостављена услед неуспешно обављеног посла!

Евидентно је да Тадићево настојање да шок бомбама, топовским ударима, пендрецима и сузавцем уплаши српску омладину и спречи њихова даља окупљања није уродило плодом. Протести на Тргу Републике су настављени. Сваког дана у 17 часова млади, уз подршку академика, професора, уметника, функционера Српске радикалне странке, ДСС-а, НС-а, као и других грађана, мирним протестом и шетњом, носећи слике српских хероја др Војислава Шешеља, Радована Караџића, Ратка Младића главним градским улицама, пркосе диктаторском и ненародном режиму Бориса Тадића.

Сви учесници протеста јединствени су у оцени да је за багтинање омладине и објективних новинара одговоран актуелни председник Србије. Преносимо и ставове београдске омладине која протестима доказује да се Србија пробудила:

Марко Араковић, бруцош: „На протест сам кренуо из чистог националног убеђења, зато што сматрам да је Хапшки трибунал неправедан суд који није основан да суди свима за злочине на просторима бивше Југославије, него само Србима. И највише због тога што ова власт то и подржава, као неки свој главни циљ. Кренули смо да се окупимо, да нас буде што више, како би свима показали, а поготову овој власти, да омладина жели правду пре свега у Србији, да жели мир, стабилност и власт која ће радити у интересу свих грађана, а не само оних који их подржавају.

Милан Димић, бруцош на Пољопривредном факултету у Земуну: „Долазим на протесте да бих показао своје незадовољство према оваквој власти, према неправедном суду, Хашком трибуналу, и пре свега да бисмо заједно пробудили овај народ, да бисмо показали и свету и Србији да у овој земљи има људи којима је стало до Радована Караџића, наравно и Ратка Младића. Њему поручујемо да се не преда, да се чува. Најдраже ми је кад видим омладину, јер ова данашња омладина размишља само о материјалним вредностима као о нечему најважнијем. Драго ми је што је све ово омладина покренула и што се омладина буни, да покажу да има младих људи који воле ову земљу и који желе добро овој земљи”.

Милош Вуковић: „Кренуо сам на ове протесте да бих изразио своје противљење хапшењу Радована Караџића, српског хероја, да бих изразио протест према овом чину српске владе који је за сваку осуду. И ово је један од првих корака ка што бржем рушењу ове издајничке власти. Ја се надам да ће народ доћи у што већем броју да искаже своје противљење и да ће ускоро срушити власт и да ће на чело Србије доћи праве патриоте који неће издати своје хероје за бедне паре. Очекујем да ће Српска радикална странка ускоро доћи на власт”.

Милица Ђорђевић, студент Факултета политичких наука у Београду: „Жао ми је што су ухапсили Радована Караџића, јер он је био председник Републике Српске и жао ми је што невини људи испаштају. Срамота је за Србију ово што се дешава”.

Степан Драгчевић, ученик средње школе: „У тренутку када нелегитиман Хашки суд пушта Насера Орића и Рамуша Харадинаја из Хага, садашња српска власт, која ће, убеђен сам, ускоро пасти, прихватила је да преда највећу српску главу – Радована Караџића. Ми смо дошли да томе станемо на пут и сваки дан ћемо овде бити. Бранићемо интересе српског народа све док не дођу наши радикали на власт, када ћете видети како се паметно води Србија”.

Ненад Узелац, бруцош на Економском факултету у Београду: „Срамота је да ова жута мафија Бориса Тадића у коалицији СПС-ом, у тренутку када Хашки трибунал ослобађа Харадинаја и Насера Орића, хапси Радована Караџића, првог српског председника са западне стране Дрине”.

Драган Бојић, бруцош: „Мислим да треба овако наставити свакога дана. Само што бих позвао народ да изађе у што већем броју, да покажемо Србији колико је волимо, јер овде је пуно младог света. Чуо сам да је Борис Тадић апеловао да не пусте Караџићеву породицу да дођу данас. Веома дрско са његове стране. Он се и овако уплашио што ова окупљања из дана у дан постају масовнија, али ја мислим да ће све на своје доћи и да ће победити правда, то јест да ће диктаторски режим Тадић-Дачић ускоро пасти”.

Марко Николић, студент: „Дошао сам на овај скуп да подржим Радована Караџића у његовој даљој борби против Хашког трибунала, суда који је очигледно политички суд за довршавање започетог посла међународне заједнице. Мислим да сви ови људи који су дошли да подрже Радована Караџића, показују да је Србија спремна да брани свој суверенитет, пре свега на Косову, да брани хашке оптуженике, српске хероје, људе који су се жртвовали за српски народ, за све оне људе који су, ни криви ни дужни, страдали од стране злочинаца Фрање Туђмана, Алије Изетбеговића итд. Хашки трибунал је доказао да је политички суд ослобађањем Насера Орића и Рамуша Харадинаја. Мислим да је Српска радикална странка једина странка која тренутно може да се бори против диктаторског режима Бориса Тадића, који очигледно и после двадесет година покушава да уведе у Србију један лични режим преко снажне контроле над медијима, над полицијом, над судством.

Драгана, студент: „Протести су до сада били организовани заиста до перфекције, није било никаквих инцидената са наше стране. Тадићеви провокатори и послушници у редовима полицајаца нису успели да покваре слику о мирним протестима. То је за сваку похвалу, и мислим да ће и данашњи протест протећи заиста у најбољем реду, јер Радован Караџић то и заслужује. Хоћемо да покажемо колико нам је стало до ове земље, до наше Србије. Медији, нажалост, у последње време нису извештавали коректно. Мислим да је доста тога сакривено, али да ће права истина изаћи на видело.

Сматрам да омладина мора још више да се активира. Желим да овај догађај, овај митинг протекне мирно и достојанствено како би се постигао ефекат због кога смо се окупали.

Кад бије „уплашени” полицајац

Народни посланик Српске радикалне странке, Милан Аврамовић, овако описује бруталност полиције током митинга:

„Грађани који данима протестују, изложени су провокацијама од стране полиције. То сам и лично доживео када ме је полицајац ударио пендреком по глави. Наиме, након што је полицајац сам улетео у масу да би испендречио малолетника који је певао Српске песме, упитао сам га због чега је тако пристрасан, а онда је настала и паника међу демонстрантима које сам и сам једва задржао да му истом мером не врате. На блузи ми је стајала картица члана протокола, иако сам и народни посланик. Том приликом полицајац је извадио пиштољ и почео да прети. Свесни озбиљности ситуације, од командира смо на једвите јаде узели личне податке тог полицајца и поднели кривичну пријаву и против њега и против полиције. И сам директор полиције Вељковић је с нама контактирао и замолио да не теретимо ни полицију, ни поменутог полицајца, уз образложење да се полицајац уплашио и да је он лично испитао случај и изразио спремност да се јавно извини”.

Хапшење Караџића УВОД У ДИКТАТУРУ И ПОТПУНУ ИЗДАЈУ

- Хапшење под неразјашњеним околностима др Радована Караџића само је још један у низу срамних покрета издаје, који имају за циљ да умртве јавно мњење у Србији, оштри националну свесћ и понос и припреме га за последњи чин издаје – распарчавање државне територије и признање Косова и Метохије.
- Српска радикална странка је чврсто решена да омогуће свенародни оштор диктатури Бориса Тадића и његовог ненародног режима.
- Преносимо вам садржину свих конференција за новинаре Српске радикалне странке одржаних до великог Свесрпског сабора, 29. јула 2008. године

Приредила: Јадранка Јоксимовић

Од тренутка када је саопштено да су тајанствене „снаге безбедности“ ухапсиле првог председника Републике Српске, др Радована Караџића, српска јавност је огорчена и тужна, али и одлучна да, бранећи слободу др Караџића, одбрани и сопствену слободу на коју је бескрупулозно насрнуо Тадићев диктаторски и ненародни режим.

Српска радикална странка, као најснажнија политичка странка у Србији, која упорно годинама брани српски народ и његову слободу и достојанство од нестанка, али и чији се председник др Војислав Шешељ већ пет година неправедно налази у Хашком трибуналу, има и политичку и моралну обавезу да се стави на чело свенародног отпора диктатури и политици терора коју у Србији спроводи Борис Тадић и његов режим.

Већ првог дана након што је објављено да је др Радован Караџић ухапшен, највиши функционери Српске радикалне странке започели су са свакодневним одржавањем конференција за новинаре, на којима не само износе страначки ставови, већ на којима се најшира српска јавност упознаје и са скриваним детаљима овог срамног и скандалозног потеза Тадићевог режима, али и упозорава да је у Србији на де-

лу увођење диктатуре. С обзиром да су истовремено у Београду почела спонтана окупљања и протести грађана за подршку Радовану Караџићу и осуду и отпор издајничком Тадићевом режиму, Српска радикална странка је подржала демонстрацију оправданог незадовољства, и то не само вербално, већ и активним учешћем на протестима. Након првог дана, када су млади људи који су мирно протестовали, без разлога нападнути од стране припадника жандармерије, и када се на протесту појавио генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић, посланици и функционери из редова српских радикала сваког дана су у 17 часова долазили на Трг републике, као спонтано одабрано место окупљања, и доприносили бољој организацији протеста.

Већ на првој конференцији за новинаре, одржаној у уторак 22. јула 2008, заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, изнео је страначко и лично згражање над безморалним потезима Тадићевог режима, и упозорио на опасну политику која се спроводи у Србији уз увођење и медијске диктатуре:

„Даме и господо новинари, Радован Караџић се жртвовао за свој народ у Републици Српској, а њега је жртвовала Србија, актуелна власт, Борис Тадић и марионете окупљене око њега, и то је читав један ланац марионета, прозападних, проамеричких. Они имају Тадића, Тадић има своје марионете. Српска радикална странка ће учинити све, употребити сва демократска и дозвољена средства да најкасније до краја године очисти са власти овакав режим за који не постоји више никаква светиња. Најпре Славицу Ђукић-Дејановић, која је јуче у 9.30 информисана од Бориса Тадића да је Радован Караџић ухапшен у петак увече у 21.30, а онда је ушла у салу Народне скупштине, отгужила радикале и остале припаднике опозиције да својом опструкцијом спречавају инвестиције у Србији, што су потпомогли сви медији. Сви медији су јуче говорили, чак и лажно, да су јуче радикали вршили опструкцију у Скупштини иако се нисмо ни јавили за реч, и да ми спречавамо огроман број инвестиција неизгледавањем закона о њима и онда је распустила Народну скупштину на 14 дана, свесна тога да треба ублажити гнев, српбу, тугу, жалост, сва она најлепша и најдубља и најтежа осећања која човек у себи може да носи после овакве издаје.

Ово је почетна етапа у испуњавању обавеза нове владе. Ово је план који је Борис Тадић одавно склопио са својим менторима са Запада, а у ту мрежу су упали Социјалистичка партија Србије и остали учесници у влади – најпре враћање амбасадора у државе које су признале независност Косова и Метохије, потом хапшење Радована Караџића, следећи корак је мирење са независношћу Косова и Метохије. Све доци сте да и у овако угушеној слободи медија, у оваквој диктатури којом је Борис Тадић осигурао мир у Србији, и при оваквим велеиздајничким потезима, да ипак у јавност процури и оно што грађани о томе заиста мисле, и ако понеку радио станицу која је још слободна можете да окренете, чућете да људи проклињу оне који су у овоме учествовали и да им желе све најгоре.

Данас сте чули саопштење Социјалистичке партије Србије. У Србији је Социјалистичка партија постала портпарол Министарства унутрашњих послова. Нас Социјалистичка партија Србије обавештава да припадници МУП-а нису учествовали у хапшењу Радована Караџића. Па, ко је? Па, ко то хапси по Србији ако не хапси МУП? Ко одобрава акције МУП-а ако са њима није упознат министар полиције? Када је ухапшен Слободан Милошевић, Српска радикална странка се прикључила протестима које је организовала Социјалистичка партија Србије. Да ли ће сада Социјалистичка партија Србија да се прикључи протестима када их буде организовала Српска радикална странка или се њи-

хов живот своди на то да кад они осете тугу, Србија треба да буде тужна, да кад они осете срећу, Србија треба да буде срећна?

Ово је заиста тежак дан у историји Србије. Радован Караџић није ратни злочинац, Радован Караџић је потпуно заслужено постао мит и легенда у српском народу и ми треба да га волимо и поштујемо. Данас је Стејт департмент издао саопштење у коме каже да је ухапшен човек који је организовао концентрационе логоре. Ко то прича о концентрационим логорима? Ови који су формирали Гвантанамо? Ови који су Србима у Бондстилу вадиле органе и продавали их широм блискоисточних земаља? Ко то расађује овај вид демократије у свету и ко то налази саучеснике за све то у Србији? Радите ви шта хоћете, јако лоше радите и ми не можемо да вам приговоримо било шта, бар вама који од свог новца живите, али Радио-телевизија Србије нека зна, ми нећемо да трпимо овакву Радио-телевизију Србије. Она, бар у половини, припада и грађанима Србије који мисле другачије од Бориса Тадића, бар са половином, а од синоћ мислим да је тај језичак прешао на нашу страну. Ми позивамо Радио-телевизију Србије да се отвори за све грађане Србије, иначе нам неће бити тешко да зауставимо потпуно рад овакве телевизије. Ми да плаћамо претплату за овакву телевизију, нећемо. Оно мало новаца што грађани Србије имају, обавезно један део оде за издржавање сервиса Бориса Тадића. Ово ми личи на један простор на коме је Америка направила пожар и сад још само неке пламичке који су остали, који тињају, лупкају да се случајно не би изродило још нешто, јер кад нема лавова онда шакали нападају село. Све лавове у Хаг, побиј их, склони из српског народа, нека остане Србија шакалима да је черупају, да је деле, да је комадају како они хоће. Ми смо у борби за одбрану др Војислава Шешеља, ми најбоље знамо шта је Хаг.

Грађане Србије позивам да не клону духом, ништа није заувек изгубљено, наше легенде, наши митови, наши хероји остаје и даље наши хероји, а Србија ће да рађа и даље нове, честите, поштене људе, нове хероје и Србија мора да крене напред. Ја нећу људским главама да бројим колико кредита ће Србија добити. Онај ко то ради нека размисли добро шта мисли својој деци, својој породици, својим потомцима, шта књигама које ће о њему да пишу”.

Радован Караџић је ХЕРОЈ

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у четвртак 24. јула 2008. године, јавности се поново обратио заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, и објавио да су посланици из те странке припремили Предлог за разрешење председника Народне скупштине Славице Ђукић-Дејановић због бројних кршења одредби Устава Србије. Наиме, госпођа Ђукић-Дејановић је признала српској јавности да је укинут парламентаризам у Србији, јер јој је, како је сама рекла, Борис Тадић рекао шта треба да ради. А требало је да прекине, на најгрубљи могући начин и са несувислим објашњењем, седницу Народне скупштине:

„Даме и господа новинари, народни посланици Српске радикалне странке припремили су Предлог за разрешење председника Народне скупштине Славице Ђукић-Дејановић. Тај предлог смо упутили Посланичкој групи Демократске странке Србије која ће се у року од сат изјаснити да ли га подржава и да ли њихови посланици својим потписима подржавају одржавање ванредне седнице Народне скупштине Републике Србије на којој би се о томе расправљало. Славица Ђукић-Дејановић је повредила више одредби Устава и више одредби Пословника Народне скупштине на седници четвртог дана IV ванредног заседања, седници коју

је грубо прекинула не обавестивши нас ни због чега то прекида, нити када можемо да очекујемо наставак те седнице. Да би још више појачала своју одговорност, синоћ је медијима дала изјаву да је то учинила у договору са председником Србије Борисом Тадићем. Тиме је директно признала да сам био у праву када сам упозорио на то да је она у понедељак, после консултација са председником Србије, прекинула седницу Народне скупштине Републике Србије, али Славица Ђукић-Дејановић, као човек који се врло мало разуме у политику не зна да председник Републике Србије, да се његов однос, његова сарадња са Народном скупштином заснива на томе да потпише или не потпише закон који је изгласала Народна скупштина Републике Србије и да буде обавештаван о седницама. Не може председник Републике Србије да одреди да седница треба да буде прекинута зато што му се чини да се поједине политичке странке или народни посланици промовишу за говорницом Народне Скупштине Републике Србије. Славица Ђукић је повредила достојанство Народне скупштине, понизила, погазила одредбу Устава по коме је Народна скупштина највиши представнички орган власти по коме је у Србији извршена подела на три гране: законодавну, извршну и судску, сходно чему нико не може да командује Народној скупштини, а посебно не председник

Демократске странке. Уколико то прође некажњено, мислим да се широм отварају врата да се ова диктатура коју Демократска странка спроводи у медијима и на улицама пресели у Народну скупштину Републике Србије, у то мало демократије створене у ових 18 година вишестраначког система у Србији. Истовремено, обавештавам вас да ћемо користити своје политичко право да прозовемо одређене министре који су дужни да на позив сваке посланичке групе, једном месечно, дођу у Народну скупштину, да се одржи седница на којој би се расправљало о њиховој одговорности за коју смо ми убеђени да постоји, макар код министра унутрашњих послова и министра спољних послова, за потезе које вуку у последње време или које су већ повукли”.

Николић је најавио интензивирање протеста и одржавања великог протеста у уторак, 29. јула 2008. године:

„Ми ћемо радикализовати протесте. Очекујем да у уторак одржимо први митинг у Београду. Биће то митинг у борби за очување демократије против диктатуре, против медијског мрака који у Србији, очигледно, заводи Демократска странка и њен председник Борис Тадић. Наши посланици и одборници имају задатак да присуствују томе и да не дозволе да се то изроди у нешто друго. И мислим да то раде веома добро и да би без присуства наших посланика и од-

борника, и оног дана Александра Вучића, све то ишло некако другачије. Они би добили страшне батине. То је већ све било припремљено. Видели сте, имамо полицију, могла би на Марс да крене без ракета. Опремљени су, мили Боже. А што се протеста тиче, ја мислим у уторак, још није договорено, али што се тиче протеста у уторак, ја позивам полицију да само сачува ред и мир, да се не меша у политику. То су наша браћа, то су људи огорчени овим режимом. Ја знам да код њих наређење мора да се поштује. Ми нећемо испровоцирати, ни на који начин, наређење да неко изврши напад на нас. Ја их позивам да заштите имовину Београда, имовину страних држава у Београду, да се не понашају као на митингу за Косово и Метохију кад су ефекте митинга умањили тиме што нису чували амбасаду Сједињених Америчких Држава”.

Такође, Николић је потврдио да има сазнања да је Радован Караџић ухапшен у петак, 18. јула 2008, и поставио је питање које су то службе безбедности обавиле хапшење, ако није МУП:

„Што се самог хапшења Радована Караџића тиче, свесни сте тога да вас нисмо обманули у понедељак кад смо вам рекли да је ухапшен у петак. Много тога смо већ и тада знали, пустили смо да и сами нешто откривате. Србија је, бар шест месеци, знала где је Радован Караџић, шта ради, где се креће. Оне фотографије су из архива Удбе. Онда се поставља питање, ко то бира време када ће неко у Србији да буде ухапшен или не? Ко бира ко ће да га хапси? Ко бира на који начин ће да буде ухапшен? Ко бира који хашки оптуженик кад треба тамо да се нађе? Ко то понижава Србију и руши њено достојанство, њен суверенитет, да не причам о територијалном интегритету који је страховито угрожен понашањем Бориса Тадића и читаве те булументе окупљене око њега у Владу Републике Србије? Уосталом, седница је одложена, како је рекла председница Народне скупштине: „Прекидам седницу за две недеље”. Да ли ико зна када ће бити настављена седница Народне скупштине? Ово ће бити седница Народне скупштине која мора да се заврши падом Владе. Уопште не видим излаз из ове ситуације осим нових ванредних парламентарних избора. Ако је Борис Тадић мислио да ће Србија за 15 дана да се смири после хапшења Радована Караџића, грдно се преварио.

Поставља се питање када је Тадић одлучио да ухапси Радована Караџића. Зашто га није ухапсио пре 6 месеци? Ни тада није водио полицију, па му није била потребна полиција. И тада је командовао службама безбедности, на основу Закона о основама служби безбедности. Могао је то што је урадио са страним агентима да уради и тада. Нељудски је, нехумано, нецивизацијски од једног председника државе да бира време када ће некога да ухапси. Ако је, по њему, Радован Караџић човек којег треба изручити у Хаг, он то мора да уради оног часа кад му се укаже прилика. По мојим сазнањима, та прилика му се указује већ 6 месеци. Не, он је чекао формирање нове владе и мислио: „изручујемо Караџића, сад добијамо милијарду евра кредита, или неке помоћи”.

Казна за издају — ПРОКЛЕТСТВО

Конференција за новинаре Српске радикалне странке, одржана у петак, 25. јула 2008. године, коју је одржала Вјерица Радета, изазвала је буру у јавности и крајње злонамерне интерпретације од стране режимских диктаторских медија. Говорећи о издајничким потезима Тадићевог режима, Вјерица Радета је подсетила на, у српској историји предобро познату, везу издајства и проклетства које издајнике чека. Наравно, режимски медији који су се у потпуности ставили у најпонижнију службу диктатору Тадићу и његовом насилничком режиму, су потпуно ван контекста пренели Радетине речи, импутирајући јој претње режиму и Борису Тадићу. А ево шта је заиста Вјерица Радета рекла на конференцији:

„Даме и господа новинари, диктатура коју је Борис Тадић увео у Србији све више постаје озбиљна опасност за опстанак Србије, за опстанак Српства. Видите сви, цела јавност види да је Борис Тадић и председник државе, и председник Владе, и председник парламента, да је власник Специјалног тужилаштва, да је власник готово свих медија у Србији, наравно, кад ово кажем, не мислим у буквалном смислу власник, него да је он тај који заправо има управљачка права.

Ово што је учинила Влада Републике Србије када је у питању враћање амбасадора у земље које су признале независност Косова је, заправо, први корак и најави и испитивање

пулса јавности у Србији на оно на шта се спрема Борис Тадић, а то је очигледно да ће прихватити и тај услов да врло брзо призна Косово као независну републику. Интересантно је да су у време изборне кампање повукли амбасадоре зато што су знали да чак ни њихови бирачи не би гласали за њих да су отворено рекли да су спремни да признају Косово као независну републику. Такође ми је било интересантно, када се јуче појавио министар екологије да у име Владе каже да је Влада прихватила, односно да је једногласно донела одлуку да се врате амбасадори у те земље које су признале независно Косово, земље Европске уније.

Очигледно је да је и Влада свесна да ту треба нешто да се чисти, па је баш зато министра екологије послала да о томе говори. Ово је противустанак чин. Влада Републике Србије то није смела и није могла да уради, поготово Вук Јерemiћ никако није могао, пре него што Влада измени Акциони план, да обавештава јавност и нашу и светску да ће Влада то да уради. Влада се потпуно оглушила о резолуције које је доносила Народна скупштина. Влада на то, наравно, нема право и овако је на најгрубљи начин прекршен Устав и доведен у питање интегритет Републике Србије. Подсећамо и Бориса Тадића, жутог диктатора којег врло радо зовем Борис Броз, јер се тако понаша, да се у Србији издаја никада није праштала.

Не претимо, али упозоравамо на проклетство које је све издајнике у српској историји пратило. Подсећамо на крах династије Обреновић и рекла бих овим садашњим властодршцима да можда сви неће имати срећу Зорана Ђинђића, јер Бог кажњава до седмог колена, а по неким ставовима и до једанаестог колена и требало би, свакако, о томе да воде рачуна. Желимо да позовемо Српску православну цркву, великодостојнике Српске православне цркве да се огласе овим поводом, јер једино великодостојници Српске православне цркве имају право, а имају и обавезу по црквеним канонима, да издајнике Српства изопште из Српске православне цркве и да их анатемису. Очекујемо да ће нам се придружити у овим нашим акцијама које смо озбиљно покренули, које тек намеравамо да спроведемо у циљу рушења диктатуре Бориса Тадића у Србији.

Свесни сте, иако сте посленици медија, у каквом медијском мраку се тренутно налазимо. Не можете да чујете, ви овде долазите, долазите на ове скупове који се сваки дан дешавају на Тргу Републике, ви то лепо забележите и ово није никакав приговор вама, него вашим уредницима, онима који су се потпуно потчинили Борису Тадићу и заиста је чудно да ниједна медијска кућа, мислим, пре свега, на електронске медије, штампани медији ту и тамо нешто напишу, да се нико не оглашава и да не диже глас поводом наших вишенедељних апела и упозорења и тврдњи да Хашки трибунал намерава да убије Војислава Шешеља. Нико не диже глас да затражи да Специјално тужилаштво, да Борис Тадић, по-

што је из његовог кабинета stigла вест и у белосветске медије и у наше медије, да је ухапшен Радован Караџић, да се каже истина како је ухапшен, ко га је ухапсио и када је ухапшен. Министар полиције је рекао да полиција није учествовала у том хапшењу.

Ево, спремни смо да му верујемо, али у том случају од њега очекујемо да полиција похапси оне који су хапсили Радована Караџића, јер се поставља логично питање – ако то није радила полиција, ко је то ко по Србији вршља и хапси где кога стигне и да ли то значи да смо и сви ми овде угрожени и да не знамо сад, кад изађемо из зграде, да ли ће да се појави неко ко није полиција, са неким налогом, да ухапси било кога. Ако то уради Ивица Дачић, онда ћемо му веровати да он и полиција нису имали никакве везе са хапшењем Радована Караџића. Такође је интересантно да се не диже глас у медијима против понашања и јучерашње срамне одлуке Мирослава Лајчака, високог представника у Републици Српској, односно у Босни и Херцеговини, који није дозволио породици Радована Караџића да дођу да се виде с њим пре него што га ови издајници из Србији изруче у Хаг.

Чак и у америчком законодавству, наравно у европском, претпостављам, сви знате да је то тако, али чак и у америчком законодавству чланови уже породице не морају да сведоче у било којем кривичном поступку када је у питању члан породице, а камоли да на овако сраман начин поступи, са образложењем да треба да прође више година да он утврди да породица Радована Караџића није њему помагала око скривања, а видите, Радован Караџић се, у ствари, није ни скривао, шетао је свакодневно где је хтео, ишао где му се ишло, обилазио Србију. То што је направио мајмуне од свих оних који су га јурили по Србији, то је заиста такође његова величина.

Српска радикална странка је одлучна у борби против диктаторског режима Бориса Тадића, али искључиво демократским средствима. Ови свакодневни скупови који се одржавају на Тргу Републике, који се на крају завршавају једном мирном шетњом, нису у организацији Српске радикалне странке. Истина је да то организују, видели сте и сами по сајтовима, ове националне организације које делују у Србији. Посланици Српске радикалне странке, поготово посланици из Београда, одборници из Београда и Градске скупштине и скупштина општина и сви активисти наше странке који су ту, који су слободни, који имају времена, долазе на та окупљања, учествујемо у томе зато што желимо да подржимо и те младе људе у њиховој борби, у њиховом исказивању негодовања и беса због онога што је Борис Тадић урадио.

Овим путем позивамо Бориса Тадића да на те скупове не шаље своје провокаторе. Људи који се тамо окупљају, протестују мирно и нико не прави никакве инциденте, али је очигледно да се тамо сваки пут пошаље по једна група провокатора да би медији увече причали само о томе како се тамо десило нешто ружно, да би се, заправо, затамнела слика која је прави разлог окупљања грађана, а окупљаће се тамо народ и данас и сваки дан у исто време, а видећемо на који начин ћемо, бар што се тиче Српске радикалне странке, ми у својој организацији после овог митинга у уторак да наставимо борбу за рушење недемократског и диктаторског режима Бориса Тадића.

Ова окупљања су, заправо, окупљања против Бориса Тадића и његове диктатуре. Дакле, говорим о окупљањима која нису у организацији Српске радикалне странке зато што су сви ови људи који тамо долазе, Бориса Тадића означили као главног кривца за овакво хапшење Радована Караџића и његову намеру да га изручи Хашком трибуналу, јер, наравно, за Бориса Тадића Европа нема алтернативу. За Српску радикалну странку Србија нема алтернативу и зато ћемо се свим демократским средствима борити и, будите сигурни, изборити против диктаторског режима Бориса Тадића. Ми смо имали толико, ако имате неких питања, изволите”.

Уследила су бројна питања новинара, па је Вјерица Радета поново имала прилику да објасни суштину свог излагања о издаји и проклетству. Тако на констатацију страног новинара да својим изјавама „ствара јако лошу климу за сарадњу на политичкој сцени у Србији” и питање да ли мисли да тиме „подгрева атмосферу линча према колегама из других странака”, Радета је јасно одговорила:

„Говорила сам о Божјој казни, о проклетству које је кроз српску историју описано у много књига, од много писаца, од много историчара. Дакле, никакав други контекст није био и наравно то никако не може да утиче. Знате, ако је неко могао да утиче на лоше међустраничке односе, онда је то било оно што је било 2000, када су линчовани новинари, када је паљена Скупштина, када је опљачкана Скупштина, када је запаљена зграда Телевизије, када су отпуштене десетине хиљада људи који нису били припадници странака чланица ДОС-а. То је могло да поквари међустраничке односе. Српска радикална странка то никада није радила, нити хоће. Увек смо били за то да надлежни органи треба да чувају све, али све грађане Србије. Дакле, и председника Републике и овог човека што сад овуда пролази, за кога ни ви ни ја не знамо ко је. Сви морамо да живимо у сигурној држави”.

- *Издајнички режим лаже о дајџуму Караџићевог хайшења!*
- *Које су за „безбедносне службе” ухалиле у иџаак, 18. јула 2008. године, и где је држан чииава ири дана?*

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној у суботу 26. јула 2008. године, поред Немање Шаровића, председника Градског одбора Српске радикалне странке, присутним новинарима су се обратили брат др Радована Караџића, Лука Караџић, и адвокат Радована Караџића, Светозар Вујачић. Занимљиво је да тог дана „случајно” није било ни струје у седишту Српске радикалне странке!

Поздрављајући присутне новинаре, Лука Караџић је, између осталог, рекао:

Лука Караџић: „Даће Бог да и Радован буде с нама на конференцији за штампу. Ја ћу бити врло кратак. Пошто смо много изјава давали ових дана, морам да кажем да неке изјаве, и моје и нашег заступника адвоката Вујачића, нису верно пренесене, тако да смо много разочарани и морамо да демантујемо. Не бих сада говорио о којим се изјавама ради, али бих углавном замолио вас убудуће да оно што кажемо, верно пренесете јер ту се, ипак, огледа да оно што кажемо, као новинара али и ваших агенција. У овом моменту, Радованов циљ је да се његовој породици, мојој породици и мени, као и породици његових пријатеља врати живот, свима који су бесправно терорисани, а који нису никакве везе имали са њим у овим временима његовог илегалног боравка, било овде било на другим просторима. По његовом мишљењу, неко би требало да обезбеди посебно свештеника Старовлаха и његову породицу, Звонка Бајагића и његову поро-

дицу, као и стотине пријатеља његових који су баш, у правом смислу те речи, терорисани читаво ово време, који су терорисани због сумње да они помажу у скривању и у помагању скривања Радована Караџића”.

Адвокат Радована Караџића, Светозар Вујачић, оспорио је званичне тврдње режима да је Радован Караџић ухапшен у понедељак 21. јула 2008. године:

„Потпуно су неистинити званични наводи званичне власти у Београду, односно у Србији, да је Радован Караџић ухапшен 21. у 22 часа. Потпуно је тачно и ја сам јуче то потпуно, на недвосмислен начин утврдио, да је Радован Караџић противправно лишен слободе 18. и држан у, за сада, нама непознатом месту или на том месту пуна 72 сата. За тих 72 сата ти људи који су га, по мени, киднаповали, који су извршили отмицу, јер истражни судија и јавни тужилац су о томе обавештени тек 21. у 22 часа, значи, одмах званично по хапшењу, да је ухапшен тада, а није. Ти људи нису с њим радили никакве оперативне послове у смислу да су му узимали отиске прстију и да су га фотографисали, да су радили неку ДНК анализу. Значи, овде је неком логистичару тог хапшења требало да он буде три дана негде склоњен док се не саопшти званична вест да је ухапшен. Док је Радован био на том непознатом месту, тврдим, на основу Закона о кривичном поступку, да је противправно држан у неком притвору. Да ли је то кућни био притвор, да ли је то нека институција, ми то не знамо, али ћемо утврдити. Ја сам 24. поднео кривичну пријаву и то на записник код поступајућег истражног, односно јавног тужиоца за ратне злочине у Београду, господина Драгољуба Станковића који води овај случај, где сам под-

Лука Караџић је објаснио да је та посета била на лични захтев Радована Караџића да се причести, јер је постоио.

Немања Шаровић се присутним новинарима обратио најављујући одржавање великог Свесрпског сабора:

„Српска радикална странка ће у уторак, 29. јула, организовати Свесрпски сабор против издајничког и диктаторског режима Бориса Тадића. Сабор ће бити организован на Тргу Републике у Београду са почетком од 19 часова. Као што сте могли да закључите из самог назива, Свесрпски сабор против издајничког и диктаторског режима Бориса Тадића неће бити страначки скуп, без обзира на то што смо ми организатори. Замислићен је као сабор свих оних слободоумних људи у Србији који у овом тренутку имају храбрости да се супротставе, да се отворено супротставе диктатури коју ових дана предводи председник Демократске странке, председник Србије, председник Владе, председник Народне скупштине, министар опште праксе и диктатор Борис Тадић. Скупу ће се обратити академици, обратиће се професори универзитета, књижевници, истакнути интелектуалци, представници патриотских невладиних организација и членици политичких странака. Понављамо да скуп, дакле, да скуп неће бити страначки, већ сабор свих оних којима је Србија изнад свега и ми зато позивамо грађане целе Србије којима је Србија у срцу, без обзира на њихово политичко опредељење, да дођу у Београд и да на један миран, цивилизован, демократски начин искажу свој протест против хајке на политичке неистомишљенике и против диктатуре коју проводи Борис Тадић. Након скупа који ће трајати око сат времена, сви заједно ћемо се упутити у медијску шетњу. Ја вам овога тренутка не могу рећи тачну трасу којом ћемо ићи, пре свега, из безбедносних разлога, али вам могу рећи то да предузимамо све могуће мере како бисмо обезбедили да сви учесници скупа и сви они који буду присуствовали на скупу буду сигурни и како бисмо се осигурали да ћемо онемогућити тајним службама и провокаторима, које шаље диктатор Борис Тадић, да направе било какав инцидент како би скренули пажњу медија са самог сабора и онога што ће на сабору бити речено. У овоме тренутку инциденти одговарају искључиво диктаторском режиму Бориса Тадића. Ми ћемо укључити велики број, никада већи број до сада неће бити ангажован припадника протокола и уверен сам да ћемо, уз помоћ МУП-а, са којима смо до сада одувек имали одличну сарадњу, успети да спречимо све инциденте. Српска радикална странка још једном најоштрије осуђује свако насиље, а посебно нападе на новинаре које смо имали прилике да видимо претходних дана и позивамо представнике свих медија, а ви добро знате да никада на скуповима које је Српска радикална странка организовала није било инцидентата и није било напада на новинаре”.

нео кривичну пријаву против Н. Н. лица која су 18, на релацији Нови Београд – Батајница, у градском аутобусу број 73, негде у околини насеља које се зове 13. мај, киднаповали Радована Караџића и држали га до 21. на нама, за сада, непознатој адреси која ће се, сасвим сигурно, утврдити. Зато чуди и даља тврдња званичног портпарола Бруна Векарића, који и даље тврди да је Радован Караџић ухапшен двадесет првог, а ево, ја овде тврдим пред свима вама да је то неистина. Што се тиче третмана Радована Караџића у притворској јединици Специјалног суда у Београду, он нема никаквих примедби, напротив. Сви су према њему љубазни, уљудни, хоће да му изађу у сусрет колико то закон дозвољава. Смештен је у најбоље услове које та притворска јединица има. Има собу, има купатило. Он не штрајкује главу, али има посебну исхрану. И једна ексклузивна информација за вас, то ниједан медиј није знао, није објавио, Радован је имао и ту част да га јуче у притвору посети владика који иначе врши дужност патријарха, господин Амфилохије Радовић, и највероватније ће га посетити у понедељак или уторак”.

Ухапси мене, јуначе са Дедиња!

На конференцији за новинаре Српске радикалне странке, одржаној 27. јула 2008. године, Александар Вучић је позвао грађане на велик и миран протест заказан за уторак 29. јул 2008. године. Вучић је осудио сваку врсту насиља према новинарима и медијима, али и прозвао Бориса Тадића који је на челу криминалног лоповско-бандитског удружења које се зове Демократска странка, као директног креатора атмосфере линча и страха у Србији:

„Даме и господа новинари, Српска радикална странка позива све грађане Србије да дођу на миран и достојанствен протест против режима Бориса Тадића који ће се одржати у Београду, на Тргу Републике, са почетком у 19 часова, а колико ће трајати, видећемо. Видећемо зато што ћемо имати одређене захтеве и молбе. Ми се не либимо да замолимо неке државне органе или видећемо кога још, и надамо се да ће нам услишити те захтеве. Истовремено, на митингу ће учествовати не само представници Српске радикалне странке, већ и представници других политичких странака, представници бројних невладиних организација, али и интелектуална елита Србије. Позивамо све људе који учествују на том скупу да се понашају мирно, достојанствено, јер ми морамо да се разликујемо од оних који Србију уништавају. Нико не сме да спаљује ни Скупштину ни Телевизију, нико не сме да линчује новинаре, да бије новинаре, нити било шта слично. Не сме да се понови линч какав је био 5. октобра на Драгана Милановића, а још нико од тих бандита није приведен. Не сме да се понови пребијање новинара од пре неки дан, јер ти који то раде, они чине добро само режиму Бориса Тадића или су директно од стране Бориса Тадића и послати. Ми никада нећемо да се дичимо њиховим методама и увек ћемо се разликовати од њих. Истовремено желим да пожелим брзо оздрављење господину Бошку Бранковићу. Наши људи на протестима не смеју да се понашају, и позивам их да то схвате и јасно разумеју, не смеју да се понашају као људи из Тадићевог режима. Нема линча других људи, нема спаљивања скупштина, нема спаљивања телевизија. Ми се од њих разликујемо управо по томе што нисмо зликовци. Што се тиче Бориса Тадића, ја видим да је он са својим тужиоцима и својим директорима и главним уредницима појединих медијских кућа кренуо у свеопшту хајку и харангу против другачије мислећих људи у овој земљи и видим да је Борис Тадић решио да хапси све што стигне по Србији, па му наводно смета што неки имају посланички имунитет. Па, ја позивам Бориса Тадића да ухапси мене. Ја немам посланички имунитет. Обичан сам грађанин ове земље, знам да ме мрзи много више него Вјерицу Радету или било кога другог. Ја га позивам да ме ухапси, и њега и његове тужиоце и неке од главних уредника, јер ја о Борису Тадићу могу да кажем све најгоре, од тога да се налази на челу криминалног лоповско-

бандитског удружења које се зове Демократска странка, које је опљачкало и ојадило Србију, до свих других најгорих могућих ствари. И немам никакав имунитет, и немој да се крије иза тих прича како неки имају имунитет. Чекам јунака са Дедиња да дође да ме ухапси и позивам јунака са Дедиња да то уради. И нигде нећу да бежим и нигде нећу да се склањам и завршите више ту причу. Хоћете да нас побијете? Хајде. Ја позивам полицију да у уторак на скупу буде мирно и да се људи понашају у складу са законом, да обезбеде ред и мир и да никога не провоцирају. Ако хоће некога да хапсе и малтретирају, ево, ја сам себе понудио, нека то ураде на време. Више нећемо да позивамо режим на разум. Они су показали да су неразумни, и показали су да је њима стало да се прави што већи јаз, што већи ров између људи који другачије мисле у Србији. Јел’ то они мисле да живот траје један дан, или два дана? Е, па сад, као хајку смо повели, сатерали смо их у мишију рупу... Е, па нисте никога сатерали, јер мишеви иду у мишију рупу, а ви сте мишеви а не ми, ако ћемо по том питању метафорично да се изражавамо. Сви из режима Бориса Тадића.

За нас је најважније да тај протест протекне мирно и зато позивамо наше људе, све људе који ће доћи на тај протест да се тога држе. Имаћемо службу обезбеђења од 2000 људи. Две хиљаде људи ће бити у служби обезбеђења, који ће бити задужени да свакога ко провоцира одмах уклоне. Али то тражимо и од полиције, да поштује закон, и закон и ред морају да се поштују, али не да она провоцира сукобе на улицама. Бити сужањ зликовачког режима Бориса Тадића је највећа част”.

Александар Вучић је пренео и утиске из посете правног тима председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу, у Хашком трибуналу, и упозорио да се озбиљно припрема чин који има за циљ да доведе до уклањања др Шешеља који својом спектакуларном одбраном стоји као кост у грлу хашке машинерије:

„Сад је пауза, као што знате. Он је заиста нанео убедљив пораз хашким тужиоцима. Последње сведочење је било, мислим, најзанимљивије. Могли сте то и да видите, где се сведок Тужилаштва одједанпут претворио у сведока одбране, као што смо им ми и говорили, али нам они нису веровали. Ми позивамо Хашко тужилаштво да се не играју са измишљањем бранилаца Војиславу Шешељу зато што ће Војислав Шешел штрајковати глађу од првог тренутка, било шта да измисле, било коју варијанту, од „стенд бај” до правног браниоца, на било који начин. То Војислав Шешел неће прихватити. Ако хоће да га убију, не би било први пут. Могу да се уједине са режимом Бориса Тадића, само чекам шта ће још да смисле. Мало им је да хапсе сваког. Само чекам кад ће да смисле, као што сам вам рекао пре једно три недеље, како да нас побију”.

Брутално спречавање протестне шетње и обрачун диктаторског режима са грађанима и Српском радикалном странком током Свесрпског сабора

Батинама ка Европи

- Провокатори који су изазвали nerede нису ни у једном тренутку били учесници митинга и, према тврдњама репортерке Б92, од почетка протеста стајали су на углу Македонске и Дечанске и мирно ћаскали са полицајцима
- Индикативно је да за више од 2 сата, колико је требало да се око 30 говорника обрати окупљеним грађанима, није дошло ни до једног инцидента, а да је сукоб између изгредника и полиције ескалирао неколико минута пре него што је требало да уследи протестна шетња

Пишу: Срђан Томић и Јелена Грбић

Миран и достојанствен Свесрпски сабор поводом хапшења др Радована Караџића од стране диктаторског режима Бориса Тадића, претворио се у опште, ничим изазвано, премлаћивање и засипање сузавцима и гуменим мецима грађана, новинара и високих функционера Српске радикалне странке. „Народна, европска и демократска” полиција је, према мишљењу Владе републике Србије, одлично обавила свој посао. Пошто је посао полиције да обезбеди скуп и окупљене на истом, Влада је, изгледа, максимално оценила свој специјалан задатак за полицију – брутално спречавање протестне шетње и обрачун са Српском радикалном странком.

Провокатори који су изазвали nerede нису ни у једном тренутку били учесници митинга и, према тврдњама репортерке Б92, од почетка протеста стајали су на углу Македонске и Дечанске и мирно ћаскали са „непријатељима” са којима су се касније сукобили!? Део протокола СРС-а обишао је, пред почетак и у току митинга, све споредне улице око Трга Републике и није наишао ни на једну сумњиву групу која би, евентуално, могла да се сукоби са полицијом. По речима шефа протокола Раша Вучинића, он је више пута упозорио полицију на групу која је стајала у Македонској улици, издвојена из масе.

Полиција је гарантовала да та група није проблем, да је 100 одсто под контролом и да ће их они „за пет минута растерати”, те да буде без бриге!? Индикативно је да за више од 2 сата, колико је требало да се око 30 говорника обрати окупљеним грађанима, није дошло ни до једног инцидента, а да је сукоб између изгредника и полиције ескалирао неколико минута пре него што је требало да уследи протестна шетња. Још више зачуђује чињеница да су неред избили на, од стране организатора, пријављеној полазној тачки шетње.

Између 21.20 и 22 часа, на неколико стотина метара од бине, поред које су се све време док су се говорници смењивали, налазили репортери Велике Србије, на сваких 15 до 20 минута чуле су се 2-3 јаке експлозије. Полицији, која је касније више десетина хиљада људи растерала у веома кратком року, није било довољно 40 минута да смири ситуацију.

Камера Б92 забележила је још један доказ да полицајци и жандарми, случајно или намерно, нису свој посао радили како треба. Наиме, око 22 часа већа група органа (не)реда потискује групу од 20-ак провокатора ка мирним учесницима у протесту, а затим баца сузавац на угао Трга Републике и Коларчеве улице.

У том моменту, извештачи Велике Србије, слутећи, али не знајући тачно шта се дешава, покушавају поред посласличарнице „Трг” да се пробију ка Коларчевој. Затим се чују повици „бежи, сузавац!”, а стампедо нас „тера” у Кнез Михајлову. Испред нас група младића и девојака узбуђено, задиханим гласом виче: „Тукли Вучића, Пелевић ’попио’ гу-

мени метак у главу"! Ђаво је однео шалу! Скрећемо у Сремску, упутивши се ка Зеленом венцу. Таман да сустигнемо познанике који су породично дошли на протест, на 15 метара испред нас пада сузавац који је испален из правца седишта Демократске странке, које су полицајци „штитили“ од људи који су само желели да оду својим кућама. Враћамо се ка „Кнезу“, али не лези враже – још један сузавац нам фијуче изнад главе, али не знамо тачно где, јер се налазимо између зграде и улаза у подземни пролаз.

Стотинак људи се махиално савија као да ће сузавац да им падне на главу. Прибијамо се уз излог бутика, а када смо почели да се гушимо, чувар пушта нас 10-ак да уђемо у бутик. Сви су у шоку, поглед је замагљен и све делује као кошмар. Када смо изашли након 10 минута, морали смо да протрчимо поред места где је бачен први сузавац, јер је и даље „штипао“ за очи и нос и „притискао“ плућа. Поменуте познанике смо поново срели у улици Царице Милице. Они нису имали где да се склоне, па су морали да протрче поред сузавца у моменту кад је бачен. Шеснаестогодишњем Вељку, иако је прошло више од 20 минута од преживљавања сузавца, очи су биле кржаве и кашљао је док је објашњавао како је мислио да ће да се угуши.

На Бранковом мосту људи панично зову, мобилним телефоном, пријатеље са којима су се разишли у гужви. Све је у реду, али нико није поштеђен непријатног искуства са сузавцем. Многи су на Теразијама гурали главу у фонтану. Кружи прича да су полицајци од муке чупали косу, али не своју, већ – осмогодишње девојчице!

Према речима грађана који су се налазили у Коларчевој улици, нешто после 22 часа полиција је бацила први сузавац на централни део Трга, код раскрснице са Коларчевом улицом. На овој раскрсници налазио се значајан број људи, густо груписаних, који су махом почели да беже од сузавца. Међу овим људима, који су све време мирно пратили протест, углавном су биле жене и деца, који су викали према снагама полиције да престану са потискивањем масе. Само један минут касније, полиција је бацила и други сузавац, поново на исту раскрсницу.

Док се све ово дешавало, на бини је говорио Томислав Николић, који је настојао да смири ситуацију. Одмах по за-

вршетку Николићевог говора, полицијске снаге су бациле још 3 сузавца на сам Трг Републике, створивши димну завесу која је раздвојила учеснике митинга. Један део је бежао дуж Коларчеве улице ка Теразијама, а други део кренуо је ка Француској улици. Колона која се кретала дуж Француске улице ишла је ка згради Дома армије, како би дошли до чистог ваздуха, јер на Тргу више није могло да се дише. Недуго затим, колона људи у Француској улици почела је да се смањује тако што су многи потражили уточиште у бочним улицама, а један део њих је кренуо да се разилази ка Бајлонијевој пијаци.

Паралелно, два реда кордона полиције која су се налазила испред Дома омладине блокирали су пролаз ка Тргу Николе Пашића. Испред Дома омладине стајао је и један новинар Б92 који је сликао фото-апаратом све који су се туда кретали. Што се осталих група људи тиче, они су, махом раштркани, застајали око локалних ресторана и кафана, где су на ТВ-пријемницима пратили директна укључења везана за митинг на Тргу Републике, као и изјаве појединих новинара о „нападима хулигана на полицију у Дечанској улици“. Ове изјаве је народ на улицама испратио оштро негодујући, а највише негодовања изазвало је извештавање Телевизије Б92 Инфо.

Снаге „реда“ тукле редом

Иако је данима пре митинга против његове диктатуре, Борис Тадић изигравао душебрижника и заштитника новинарске професије, његова „сила“ ударила је на „седму силу“. Брутално је претучен наш уважени колега и народни посланик Душан Марић, иако је заштитио полицајце од насртаја хулигана који су јуришали разбијеном флашом и парчетом одломљеног бетона. Пошто је смирио ситуацију, избегао је пендрек, а када је показао посланичку и новинарску легитимацију, безумно су га претукли. „Почели су да ме ударају по глави, врату, леђима... Оборили су ме ти ударци, пао сам на асфалт, а неко од полицајаца ме је још два пута шутнуо у крста. Чуо сам да је неко повикао да стану, и батине су престале. Десет-петнаест минута сам лежао ту на улици.

Иако је преко пута мене био кордон полиције и иако су знали ко сам, нико није пришао да ми помогне. Једноставно, само су стајали и гледали“, рекао нам је господин Марић. Лекарима су констатовали да има повреду главе изнад десног уха од удараца, хематом на прелазу врата и леђа на седмом пршљену, хематом на левом рамену и крстима и подеротине на обе руке. С обзиром да је господин Марић раније имао повреду врата, дискус хернију између петог и шестог пршљена, по процени лекара, да је добио ударац само један сантиметар више – било би кобно.

Претучен је и новинар „Бете“, а репортер „Гласа јавности“ је добио пендреком по руци. Камерману из Шпаније камеру је поломио неко из масе. Зашто? Можда је колега из Шпаније реалну слику о мирним протестима због хапшења др Радована Караџића слао ван граница наше земље, што је неко хтео да спречи по сваку цену? Присутни који су се налазили у близини бине могли су да се увере да током читавог протеста нико људе из РТС-а није попреко погледао, ни добацио ружну реч, а камоли да им је нешто горе учинио. Новинарка Б92, схвативши да је претерала са истицањем да су организатори (Српска радикална странка) максимално узели новинаре у заштиту, рекла је да је по избијању нереда „не својом вољом“ отишла испред седишта Српске радикалне странке у Париској улици.

Док је ово изговарала, препознала се мржња у њеном гласу. То је типичан пример говора мржње на коме ова телевизија непрестано инсистира. За објективног новинара,

против његове воље може бити само то да не обави разговор са организаторима догађаја са кога извештава. Генерални секретар СРС Александар Вучић, и поред тога што су народни посланик Душан Марић, Славиша Кокеза и он претучени, а народни посланици Борислав Пелевић и Драган Тодоровић погођени гуменим метком у главу и ногу, дао је, без икаквих негативних емоција изјаву за Б92, а то је исто учинио (по изјави новинарке, против њене воље) и заменик председника СРС Томислав Николић на кога је бачен сузавац. Не може се ни замислити ситуација у којој 90-тих година новинар „Бастиле“, како су тада звали РТС, у пратњи активиста коалиције „Заједно“ (ДС, СПО, ГСС) који брину о његовој безбедности, долази испред неког од њихових седишта и обавља разговор са лидерима те коалиције на које је претходно брутално насрнула полиција.

За nerede одговорни инфилтрирани провокатори и полиција

Неименовани, повређени командир полиције у Ургентном центру дао је изјаву за „Вечерње новости“ у којој инсистира на томе да nerede немају никакве везе са Српском радикалном странком и да су плод фрустрације навијача. Ниједан од провокатора који су изазвали nerede није збринут због озледа. У граду се није догодила ниједна пљачка.

Полиција је намерно пуцала у народне посланике Српске радикалне странке. Господин Пелевић је упуцао директно у главу са раздаљине од свега седам метара, што јасно указује да је дотични полицајац знао на кога потеже пиштољ. Том приликом сломљене су му обе јагодичне кости, а група полицајаца је, поред генералног секретара СРС Александра Вучића, брутално претукла и његове пријатеље који су својим телима покушали да га заштите.

Поменути Славиша Кокеза, коме је полиција разбила главу, тврди да је напад смишљено био усмерен на Вучића. Наиме, група од десетак полицајаца буквално је журишала на њих, а двојица-тројица одмах су се устремила на Вучића и почела да га ударају пендрецима. У близини више није било навијача, само Вучић и три његова пријатеља. „Ударали су нас по глави, леђима, стомаку, ногама. Мене су пендрецом ударили три-четири пута свом снагом. Док ме је дивљачки ударао по глави, полицајац ми је псовао мајку радикалску. Рекао је: Ко сте ви да демонстрирате против председника Тадића, ја ћу вас научити памети. Тадић је закон у овој држави“. „Не сећам се када је батинање престало“, казao нам је Кокеза коме је лекар из Ургентног центра саветовао да оде на Институт за судску медицину, јер су повреде

далеко веће од онога што пише у лекарском извештају!?

Све наведене чињенице и догађаји говоре о томе да чланови и симпатизери Српске радикалне странке не линчују новинаре и не пале, не руше и не пљачкају свој (главни) град, већ мирно, достојанствено и часно дижу глас против диктатуре Бориса Тадића, и да је реакција полиције освета његовог „величанства диктатора“ према свима онима који се дрзну да му дрмају фотелју на којој седи.

И поред максималног ангажовања, „проевропски“ медији, уз помоћ својих омиљених политичара, нису успели да убеди грађане Србије да је Српска радикална странка „политички инспиратор“ и организатор немира на београдским улицама.

Из часа у час

Нешто после 19 часова – почео митинг. На говорници се смењују функционери Српске радикалне странке, Отачаственог покрета ОБРАЗ, „Двери“, „Номоканона“, покрета „1389“, професори, глумци, музичари, представници политичких партија из Црне Горе, Републике Српске, као и представници из Косовске Митровице. Народ је распоређен од почетка Коларчеве улице, преко целог Трга Републике, дела Васине и Француске, све до раскрснице код Дома омладине.

Око 21:20 – из правца Дома омладине чују се 2 експлозије у размаку од 5 минута. На другим локацијама стање је непромењено.

21:40 – чују се још 3 експлозије, поново из правца Дома омладине, народ и даље стаји мирно и прати дешавања на бини.

21:55 – опет 3 експлозије из правца Дома омладине. Виде се и бакље које лете ка згради „Политике“.

22:05 – полиција баца први сузавац на централни део Трга, код раскрснице са Коларчевом улицом. Истовремено на бини говори Томислав Николић и смирује ситуацију.

По завршетку говора Томислава Николића, полицијске снаге бацају 3 сузавца на сам Трг Републике. Настаје „димна завеса“ ...

Свесрпски сабор подршке др Радовану Караџићу

СЛОБОДА за Србију

Српска радикална странка је у Београду, 29. јула 2008. године, организовала велики митинг протеста против режима Бориса Тадића и истовремено подршке др Радовану Караџићу. Поред представника Српске радикалне странке, на митингу су учествовали и представници других политичких странака, бројни српски интелектуалци, личности из јавног живота, као и чланови невладиних патриотских организација. На београдском Тргу Републике окупило се неколико десетина хиљада људи који су на миран и достојанствен начин испратили говоре преко 30 учесника митинга. Сви говорници су послали јединствену поруку – Србија више неће да трпи диктатуру и понижења ненародног режима Бориса Тадића.

Објављујемо интегралну верзију говора свих учесника Свесрпског сабора.

Лидија Вукићевић: Слободарски народе, пријатељи, браћо и сестре, овај величанствени скуп показује свима да српски народ није и неће да буде на коленима, да уме да цени храброст, јунаштво и своје право да слободно живи и мисли. Они који хапсе и изручују српске хероје, они мисле да ћете ви да ћутите када пуштају на слободу оне који су извршили

стравичне злочине над српским народом. Режим Бориса Тадића је понизио Србију и изједначио је са хашким казаматом ухапсивши српског хероја. Зато смо данас овде да кажемо – слобода за Србију, да нас неће ућуткати ни медијске лажи, ни они који највише воле да служе некоме другоме, а не своје народу.

Браћо и сестре, наш први говорник данас је председник Међународног удружења за истину о Радовану Караџићу, професор Правног факултета у Београду, др Коста Чавошки.

Академик Коста Чавошки: Драги пријатељи, браћо и сестре, наши квислинзи који се увелико труде да се умиле својим страним господарима и наредбодавцима већ су одлучили да Хашком трибуналу изруче највећег живог Србина, др Радована Караџића. Па какав је то суд и да ли се ичему добром од њега можемо надати? Поред тога што је срамно изругивање праву и правди, он је покретна трака смрти. Прва хашка жртва био је генерал Ђорђе Ђукић. Он је киднапован, потом је злостављан, а онда изручен Хашком трибуналу. Тамо је тешко оболео, да би већ 18. маја 1996. године испустио своју измучену душу. Друга хашка жртва био је Си-

мо Дрљача, кога су приликом хапшења британски командоси убили с леђа „у самоодбрани“. Трећа хашка жртва био је Милан Ковачевић, који је 1. августа 1998. године умро у хашкој хелији, лишен спасоносне неге и праве лекарске помоћи. Четврта жртва био је Славко Докмановић, који је 28. јуна 1998. године, баш на Видовдан, нађен обешен у својој хелији. Пета жртва био је Драган Гаговић, кога су француски војници убили за воланом поред петоро деце око чијих глава су звиждали меци. Шеста и седма жртва су били Новица Јањић, који је сам себи одузео живот када је оптужен, и његов удвельени отац, који се убио када је остао без сина јединца. А Луиз Арбур, тадашњи хашки тужилац, је и не знајући да је Новица Јањић мртав, повукла оптужницу против њега због преоптерећености суда. Срам је било! Осма хашка жртва био је Влајко Стојиљковић, који је ритуално извршио самоубиство на степеништу Савезне скупштине када је сазнао да је усвојен закон по којем је требало да буде изручен Хагу. Девета жртва био је генерал Момир Талић, који је на превару ухапшен у Бечу да би у хашком затвору тешко оболео и убрзо потом умро. Десета жртва био је Милан Бабић, чија савест, после очигледно изнуђеног сведочења против Слободана Милошевића и Милана Мартића, није издржала па је, наводно, сам себи одузео живот. Напослетку, 11. марта 2006. године, Слободан Милошевић је био једанаеста жртва судског убиства у тој хашкој накази од суда.

У овом погледу Хашки трибунал је по много чему налик на Минотаура у критском лавиринту смрти. Поступак пред Хашким трибуналом је неразрешив кобни правни лавиринт из којег се још нико, бар не од Срба, није избавио, а да није претрпео тешко и неизлечиво трајни губитак слободе или моралну смрт. Јер, Хашки трибунал или осуђује на тако дуге газне затвора да се оне практично своде на смрт или делимично поштеђује само оне који сарађују са тужиоцем, то јест друге терете да би нешто спасли од свог бедног преосталог живота без самопоштовања и без части.

У оваквим тешким и понижавајући околностима нама је, уместо квислиншке владе, потребан Тезеј који ће коначно стати ногом за врат хашком Минотауру, а ових 11 српских жртава садашњој квислиншкој влади нису довољан разлог да прекине срамну сарадњу са овим судом. Дакле, то треба дефинитивно одбацити. И то је разлог што, после ослобођења Насера Орића и Рамуша Харадинаја, са хашким судом уопште више не треба сарађивати, а како наши квислинзи и даље сарађују са таквом наказом од суда, нека их прати вечно проклетство и нека им се затре име док је света и века. Доле квислиншка влада у којој су се слизали жути и црвени! А нека Бог чува др Радована Караџића! Живели!

Лидија Вукићевић: Српски народ има данас посебан однос према својој јужној покрајини, према Косову и Метохији, где Срби живе у енклавама и где за њих не важе закони и права која важе за све друге људе на свету.

Са нама је вечерас жена која несобично даје себе у борби за бољи живот српског народа и која је увек била на страни српских хероја. Никада није била члан ниједне партије, али је увек била уз свој народ у најтежим тренуцима. Госпођа Ивана Жигон.

Ивана Жигон: Драги моји, вољени народе, хиљаде и хиљаде мајстора манипулације и милиони и милиони долара усмерени су на то да слома несаломиви дух српског народа, али у томе већ 15 година не успевају. Дошла сам да вам се захвалим на томе. Хвала вам. Хвала вам што не пристајете на предају. Хвала вам. Хвала вам што не пристајете на издају. Хвала ти, мој вољени народе, што не пристајеш на овако велику срамоту у најтежем тренутку, када су телу Србије насилино отргнули срце које куца и заувек ће куцати на Косову и Метохији. Хтели су да нам отму задњи дах наде. Хтели су

да нас понизе до краја. Хтели су да киднапују још једног великог Србина и да га одведу у Хаг и да демонстрирају своју моћ. Али шта се догодило? Догодило се чудо. Догодио се обрт. Догодила се метафора. Србија је опет преко Радована Караџића показала своју моћ, снагу свог српског духа. Тај човек, Радован Караџић, је успео у атмосфери дивљег запада, у атмосфери линча, у атмосфери хајке, не само да живи, не само да ради, него је успео да помаже друге људе и да их лечи. У томе је снага српског духа. У томе је тајна српскога народа.

Радован Караџић је само огледало ваше снаге, снаге која вас је данас овде окупила. И ви, такви какви сте, који сте спремни на супротстављање после толико разочарења, после толико пораза, ви помажете и оне који нису у стању, који немају толико храбрости да мисле својом главом, ви помажете и њиховој деци да живе у атмосфери душевнога здравља. Јер душевно здравље је именовати све својим именом, знати да је бело бело, да је црно црно, да је издаја издаја, да је срамота срамота и да је слобода слобода.

Радовану Караџићу желим срећан пут, имаће он тамо пуно посла. У Хагу су и те како потребни исцелитељи. Господо тужиоци, судије и целати, све ми забранисте у рођеној кући, али нико ми не може забранити да певам и да се смејем умирући. А то се вама више не догађа ни кад свадбујете, ни кад вам се рађа. Поштедите ме коца и коношца и разапните ме на врху планина као ваши праоци што су мог праоца Исуса Христа Назарећанина. Ја ћу да гледам, а ви зажмурите јер ће вам се очи распрснути од сјаја мог лица, само пожурите, што пре ме разапнете, пре ћу, пре ћу васкрснути. Радован!

Лидија Вукићевић: Свако од вас који сте данас овде, на првој линији одбране српских националних интереса, носи луч патриотизма, храбрости и истине и гради пут којим треба да крене сваки частан човек у Србији.

Молим вас да великим аплаузом поздравите следећег говорника, за кога знате да неће стати док српски народ не буде истински слободан. Генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић.

Александар Вучић: Драги пријатељи, само хоћу да вам кажем једно велико хвала што сте у оволиком броју дошли да покажете да Србија није умрла иако је убијају и Борис Тодић и сви његови сатрапи данас. Хвала вам што успевате да издржите све лажи њихових прљавих медија. Хвала вам што сте у стању да издржите све лажи њихових лопова и бандита који данас Србијом управљају, а који нам сваког дана соли памет како су они боља Србија. Хвала вам, јер ви сте

будућност Србије. И поред страха који су ширили, и поред претњи и поред свега што су говорили, ви сте данас овде, десетине хиљада Срба, десетине хиљада људи који се не плаше ни за себе, али брину за своју децу, брину за Србију, брину за нашу заједничку будућност.

Ја вас све молим да само на један тренутак, драги пријатељи, само на тренутак спустите ваше дивне српске заставе, само да покажемо свима, да нам не кажу вечерас 5.000 или не знам колико. Покажите једним великим аплаузом и за Радована Караџића, за Војислава Шешеља, за све српске јунаке, да им покажемо колико дају за Србију. Јаче! Још јаче, Србијо! Још јаче!

Браћо и сестре, драги пријатељи, само вас молим да и вечерас на миран и достојанствен начин покажемо да ћемо до последњег даха волети Србију. Да ћемо се борити за Србију и да ћемо имати слободну Србију. Живели! Хвала вам, ви сте најбољи део Србије и не знате колико нама значите, јер ви нас водите, ви сте слобода и ви сте будућност Србије! Хвала вам најлепше!

Лидија Вукићевић: Са нама је данас велики број младих људи који се нису покорили тоталитарном режиму Бориса Тадића и који верују у будућност своје државе.

Наш следећи гост је портпарол Народног покрета 1389. господин Миша Ваџић.

Миша Ваџић: Браћо Срби и сестре Српкиње, помоз Бог. „Не бојим се од вражијега кота, нека га је ка на гори листа, но се бојим од зла домаћега”. Има ли данас Србина којег не опомињу ове пророчке Његошеве речи? Има ли икога међу вама ко гневом праведним није проклео људске погани којима ништа свето није? Осам година понижени црвенимо због злочина који нису почињени, због хистеричне агресије разних црних жена, које инсистирају да се морамо денацификовати, да се морамо извињавати целатима, да Братунац није ни С од Сребренице, да је пуштање на слободу злочинаца Рамуша Харадинаја и Насера Орића неспособност Хашког тужилаштва, а предаја оснивача западне српске државе, нашег Радована, коначан тријумф правде новог светског поретка. Четрдесет осам српских глава већ је видело ћелије хашког казамата. Групи људи из земаља које себе називају Европском унијом то није довољно. Ова земља се одриче свог достојанства и суверенитета и ни то ејунцима није довољно. Инсистирају на одрицању наше тужбе пред Уједињеним нацијама, а ејунци би још више, да успоставимо дипломатске односе са непостојећом државом Косово, да изручимо све српско и да прихватимо да ни Трећи рајх није раван српској хегемонији.

Издајничка, марионетска власт, очима жељним новца, рукама крвавим од крађе изборне народне воље, спремна је да ејунцима испуни сваку жељу, да да и оно што се не тражи како би сачувала једину ДС-СПС идеологију, а то је власт, власт и само власт.

Народе, ова Србија није ни Тадић, ни Алимпић, ни Дачић, ни Палма, ово је земља Лазара и Милоша, Николе Тесле и Пупина, Живојина Мишића и Николе Пашића, мајора Гавриловића и ђенерала Младића. Они су задивили свет, они су темељили традиционалну Европу, а Србија је Европа вазда била и биће, ма шта ејунци мислили и ма шта потурице и несрби међу Србима прижељкивали. Србија заиста није шака пиринча да је позобље свака врана коју нанесе ветар. Да, Србија није ћилим из душека да на њему седе срчучи шербет. Зато „нека буде борба непрестана, нека буде што бити не може, нека ад прождре, покоси сатана, на гробљу ће изнићи цвеће за будуће неко поколење”.

Браћо, у борбу док не победимо. Сваког дана на овом месту протести у 17 часова. Не смемо поклекнути. Србија је јача од издајничке власти.

Лидија Вукићевић: Грачаница, Косовска Митровица, Штрпце, Пећ, Призрен, Гњилане, Ново Брдо, Племетина су Србија. Косово и Метохију нико никада неће отети из срца српског народа.

Са нама је и Милан Ивановић, председник Српског националног већа Северног Косова и Метохије.

Милан Ивановић: Народе српски, Србијо, поручујемо Специјалном суду да писма са Косова путују дуже од десет дана, а ово је митинг за Радована, али још више за Републику Српску, за Косово и Метохију, за Србију, за слободу. Хапшење Радована Караџића значи покушај укидања Републике Српске, значи отимање Косова, значи распарчавање Србије, значи одузимање Србима слободе. И, како Шојић каже – неће да може. Са овог величанственог скупа поручујемо – не дамо Републику Српску, не дамо Србију, не дамо Косово и Метохију, не дамо Радована.

Као Србин са Косова и Метохије преносим вам поздраве Срба са Косова, са простора који је данас бандитски и мафијашки. Срби су тамо у окружењу непријатеља, албанских терориста, као и међународних организација, антисрпских искључиво, КФОР-а и УНМИК-а. Преносим вам и поруку да се свим легитимним средствима боримо за нашу државу, да се свим легитимним средствима боримо за слободу. Тако смо и опстали у северном делу Косова и Метохије и данас нас има и више него што нас је било 1999. године. А морам да кажем, морам да признам да репресивне активности које према нама предузимају КФОР и УНМИК понекад, изгледа, да су готово мање од репресије које предузима овде власт према народу у Београду зато што протестује против хапшења Радована Караџића.

И зато с правом можемо рећи, тешко је бити Србин у Хрватској, у Црној Гори, на Косову, али тешко је данас бити Србин и у Београду и осталим деловима Србије. Срби су постали грађани другог реда, ако бисмо рекли да нисмо Срби, не би нас кажњавали. Ако би Радован рекао да није Србин, не дај Боже, него да је Албанац, да је Шиптар, да је муслиман, ослободили би га одмах, као што су ослободили албанског зликовца Харадинаја, као мудахедина Насера Орића. И зато је у праву афористичар који каже – за Хашки суд нико није крив док се не докаже да је Србин. Само су им Срби криви и нико више. А хапшење Радована Караџића значи хапшење вође босанских Срба, значи хапшење вође Срба у целини. Значи хапшење хуманисте, лекара, психијатра, човека који је спречио геноцид над Србима у Босни и Херцеговини, човека који је спречио репризу Јасеновца, који је спречио нова Јадовна и Голубњаче, који је спречио душегупке за невину српску децу у Босни и Херцеговини. Зато су га ухапсили и хапшење Радована Караџића значи продају и издају и Републике Српске и Косова и Метохије. Државни врх Србије руши Републику Српску, државни врх Србије продаје Косово и Метохију, продаје Србију. А ко је државни врх Србије? Државни врх Србије је само један човек, један аутократа, један диктатор. Кажите му име. Државни врх Србије распушта и Скупштину. Државни врх Србије, само да би ухапсио Радована Караџића, спречава и породицу Радована Караџића да посети свога супруга, свога оца. Толико су осони и по томе су се приближили Наташи Кандић која каже да је Радован Караџић гори од Хитлера. То је плаћена фукара, аспида, то је она и ништа више. Наравно, данас у Србији Срби постају грађани другог реда, Србима данас треба позитивна дискриминација у Србији ако су већински народ зато што су угњетавани. Србе данас у Србији и туже и суде. Србима се данас и у Србији суди, а пресуђују им, нико други, но остаци оног црногорског режима Мила Ђукановића када смо били заједно, овде у Београду. У Београду су ти остаци, у Београду су рецидивни. И пресуђују им они из Вој-

водине који величају Туђманову Хрватску и шаховницу. Пресуђују им они из Санџака који величају отоманску Турску. Они пресуђују данас Србима и данас је то изашло на површину и никада није било оволико ових са сателитима, са антенама, никада није било оволико измеђара, јаничара, издајника, никада их није било више у Србији.

И шта радити? Шта урадити сада? Буна, буна на дахије. Буна на међународне дахије, али само легитимним средствима. Чувајте се провокатора, чувајте се провокација, чувајте се убачених снага режима који ће вас изложити провокацији. И с правом нас је подсетио и наш академик Коста Чавошки, који је рекао, цитирајући једног античког филозофа, да је срећа у слободи, а слобода је у борби. Срби ће одабрати, избор није тежак, између таме и светлости, између добра и зла, између Београда и Вашингтона, између Брисела и Митровице, између увозних помија и здраве српске хране, између фашизма и слободе, између виртуелне Европске уније и Србије. Српски народ бира слободу, српски народ бира Србију. Победићемо, победићемо, браћо и сестре, а Младиће, српске Младиће нико нам не може узети, не може нам нико узети наше митове и легенде. И зато живео Радован! Живела Република Српска! Живела Србија са Косовом! Живели!

Лидија Вукићевић: Са нама је вечерас и директор Историјског института Српске академије наука и уметности, др Славенко Терзић.

Др Славенко Терзић: Све је тачно, само нисам директор. Драга браћо и сестре, драги пријатељи, дошао сам да кажем да сам, као и сви ви данас, свим срцем уз др Радована Караџића. Он страда само зато што је православни Србин, што је спречио још један геноцид над Србима у Босни и Херцеговини и што је пресекао западне снове о хрватској застави на Дрини. На овом месту код великог Кнеза Михаила, пре равно сто година, Београд и цела Србија устали су одлучно против аустроугарске анексије Босне и Херцеговине. Србија и цео српски народ данас, смртно рањени и понижени, налазе се на судбоносном историјском раскршћу. Не желе само да је врате на границе Београдског пашалука, већ да је изнутра, како би рекао окупациони управник Босне Калај, душевно прераде. Страни цивилни комесари ушли су у наше школе и универзитете, у наше банке, у наше новине, радио и ТВ куће, у све оне установе из којих се може утицати на јавно мњење, на друштвену и националну свест, на економско стање нације. Пишу нову српску историју по методолошким узорима Хашког трибунала. Желе да убију наше историјско памћење, да нас прикажу као народ агресора и злочинаца и да тако у нашем народу изазову осећање стида и мање вредности само зато што смо Срби. Наша је дужност, браћо и сестре, да станемо данас на бранику истине о нама.

У Хагу се суди српском народу и српским државама, суди се српским историјским тежњама да као и други народи имају своју националну државу. Тај политички суд има задатак да прикрије стварне злочинце и носиоце правог великог удруженог злочиначког подухвата. Подухвата зазирања српског народа у 20. веку, у Првом светском рату, у Другом светском рату и у овом необјављеном, трећем рату против Срба. Сетите се само да су први концентрациони логори у модерној историји Европе били логори за Србе у Аустроугарској и Немачкој. У Другом светском рату, само у Јасеновцу убијено је преко 700.000 Срба. Од 1991. до 1995. године, на просторима бивше Југославије, без Косова и Метохије, било је 778 логора за Србе, од тога у Словенији 21, у Хрватској 221, у Босни и Херцеговини 336, од тога само у Сарајеву 125 логора за Србе. Зар ово није, браћо, велики историјски удружени злочиначки подухват против Срба? Преко

Хашког трибунала западне силе настоје да прикрију историјски геноцид над Србима у 20. веку. Желе да затрпају Јасеновац и још једном забетонирају све јаме и српска страшишта од Клечке и Сарајевских казана, до Братунца, Јадовна, Пакраца и Окучана.

Срби, нажалост, драга моја браћо, брзо заборављају и своје огромне жртве, али и своје хероје. Будимо храбри и достојанствени, верујмо у себе, верујмо у своје националне тежње, негујмо знање и врлине, не издајмо своје хероје, будимо без мане и страха, као што каже песник. Живели!

Лидија Вукићевић: Како је вечерас све у знаку очувања српских националних интереса, сада ће вам се обратити човек који је дао велики допринос борби за Српство и слободу наше земље. Драги пријатељи, молим вас да поздравите професора Борислава Пелевића, посланика српских радикала.

Проф. Борислав Пелевић: Браћо и сестре, они који су преваром победили на изборима, хоће по сваку цену да нас увуку у Европску унију. Истог дана када је мали миш, Мики Маус, потписао тај споразум за придруживање Европи, истог дана је Европска унија суспендовала тај споразум и поставила нам услове, односно уцене. Прво, морају се ухапсити Караџић, Младић и Хаџић. Наши полтрони су прво ухапсили Жупљанина, а онда и великог српског хероја и јунака Радована Караџића. Истовремено, Хаг пушта на слободу ратне злочинце Фатмира Љимаја, Насера Орића и Рамуша Харадинаја.

Трибунал у Хагу преко хране и воде трује наше људе, трује Србе. Колико је Срба убијено у Хагу, колико је умрло, колико је извршило самоубиство под моралном тортуром? Ниједан муслиман, ниједан Хрват, ниједан Шиптар, само Срби. Следећи услов за пријем Србије у Европску унију је сте признање Косова и Метохије, односно успостављање добросуседских односа, то је регулисано чланом шест и чланом десет Споразума о придруживању. Дакле, Србија, званична, ова Србија коју народ није изабрао, ова Србија коју су изабрали Европљани и други, она ће признати Косово и Метохију. Следећи избор биће цепање Србије на регионе и покрајине, па ћемо имати републику Војводину, републику Санџак, републику јужну Србију.

Жути нам обећавају инвестиције, обећавају нам кредите, паре. Па, ко то данас даје паре џабе? Или хоће да нас задуже кредитима да наша деца и наши унуци плаћају то док су живи, као што је то Тито радио некада. Али, за разлику од овог данашњег Тита, Бориса Тадића, који је преузео сву

власт, и законодавну, и извршну и већинску судску власт, Тито је нашкодио Србији, али је био геније, цела светска елита му је дошла на сахрану, а ово мало ништавило је само Марионета. Марионета и полтрон страних ментора, Солане, оног истог који је бомбардовао Србију, оног истог Солане који је први посетио Косово и Метохију следећег дана када су признали независност. Нека нама Америка и Европска унија врате само оних сто милијарди штете коју су нам направили бомбардовањем, па нам не требају њихови кредити и њихове инвестиције. А душе наших цивила које су побили, нека иду њиховој деци и њиховим народима. Ми такву Европску унију нећемо. Ми јесмо Европа, ми јесмо Европљани, али нећемо у такву Европску унију која нас гледа као слуге и као потчињени народ. Ми смо поносан и велики народ. Живела Србија!

Лидија Вукићевић: Из српске Црне Горе са нама је вечерас и челник Српске листе и борац за очување права српског народа, господин Андрија Мандић.

Андрија Мандић: Поштовани пријатељи, браћо и сестре, ево вечерас овдје на овом тргу се окупио непокорени српски народ. Окупио се дио тог народа који шаље јасну поруку свима, како људима у Србији тако и свим Србима који живе изван Србије: хвала вам, добри људи! Хвала вам што сте у тако великом броју на овом тргу и сада знате зашто је Србија тако велика и зашто ми Србију толико волимо, зашто се увијек гледало пут овога града и зашто се гледа пут ових људи који знају да артикулишу нашу националну енергију.

Нама, Србима из Црне Горе, данас је веома тешко. Ви знате да је Радован Караџић Србин из Црне Горе, а знате и да је отац Бориса Тадића из Црне Горе. Ја желим, у име њихових сународника, у име људи из њиховог завичаја, да им вечерас пренесем поруке, да им пренесем поруке њихових рођака, њихових пријатеља, њихових кумова, свих оних који желе нешто да им кажу. Радоване Караџићу, били смо уз тебе, данас смо уз тебе и увијек ћемо бити уз тебе. А Борису хоћемо да кажемо да не треба баш све урадити што те западне. Нема те функције, нема тог положаја, нема те привилегије, нема тих пет милиона долара због којих се исплати носити на челу жиг издајника. Није још касно, није још касно да се спасе, да повуче један храбар и одлучан потез и да прекине сарадњу са Хашким трибуналом. И хоћу да му пренесем ту поруку из завичаја његовог оца – сада стисни петљу и уради оно да те српски народ не би звао српским издајником. То је оно што мислим да је важно и то је оно што треба да се каже данас из српске Црне Горе.

Поштована браћо, хвала вам много, честитам вам још једном што сте показали овакву енергију и што читавом свијету можемо рећи, када сви мисле да смо посустали, да смо на кољена пали, да се ми можемо усправити, да смо ми велики народ и да ћемо ми ићи напријед. Хвала вам и живели!

Лидија Вукићевић: Као први председник Републике Српске, Радован Караџић изборио се за право српског народа да постоји и да има своју државу. Даме и господо, из Радованове Републике Српске долази нам председник српских радикала Републике Српске, Мирко Благојевић.

Мирко Благојевић: Браћо и сестре, тугује данас Србија, тугује данас српски народ, а како и не би туговао када се велики зликовац и злотвор Борис Тадић спрема да још једну српску главу преда хашким целатима у знак захвалности што су га, онаквог јадног и бедног, довели на власт.

Браћо и сестре, што год бих вечерас рекао и колико год бих рекао за Радована Караџића мало би било, али морам да истакнем да је Радован Караџић био, јесте и остаће јунак и херој српског народа. Да се за живота уписао у историју, на најсветлије странице новије српске историје. Живела Репу-

блика Српска! Живео творац Републике Српске др Радован Караџић! Слобода хашким заточеницима! Живели!

Лидија Вукићевић: Сада бих вас замолила да великим аплаузом поздравите председника српских радикала српске Црне Горе, господина Душка Секулића.

Душко Секулић: Овдје вечерас на овом тргу је слободна Србија. Ми, Срби из Црне Горе, смо са запрепашћењем примили вест о хапшењу Радована Караџића, Србина из Петњице код Шавника, који је својим људским и српским дјелом већ ушао и дотакао небо српске историје. Дошао сам да вам кажем и потврдим да српски народ из Црне Горе хоће слободу за Србију. Слободна Србија неће хапсити слободаре, већ олош и криминалце. Слободна Србија хоће слободу и за Војислава, и за Радована, и за Ратка и за сваког Србина који хоће да буде слободан, да живи на слободи и да воли Србију. У сваком српском срцу у Црној Гори има посебно мјесто резервисано за Радована Караџића. Питам сада и овдје Бориса Тадића да ли смије да дође у своје родно мјесто. Слобода Србији!

Лидија Вукићевић: Неке од најлепших родољубивих песама, које су у свима нама будиле национални понос, дошле су из пера нашег следећег говорника. Молим вас да поздравите господина Рајка Петрова Нога, једног од највећих српских песника.

Рајко Петров Ного: Био сам данас код Радована. А што не бих био? Педесет година сам пријатељ са њим. Педесет година, дакле, од четрнаесте наше године. Радован је, ево да вам дам извјештај, витак, бритак, насмијан. Има ауру, свијетли у нашем мраку. Зар је Београд доживио да се тресе од тога хоће ли му стићи Љиљана, Соња и Александар, жена, ћерка и син и Радованова унучад? Зар се од тога Београд тресе? Онај гаулајтер који тамо влада још увијек размишља да ли да их пусти. Друго нешто размишља онај ко је добио директиву, а она гласи и данас – чинићемо неподношљивим живот породици и пријатељима. Породици су чинили и чине истински живот неподношљивим.

Поручио је Радован и замолио да вам пренесем, нарочито његовим млађим пријатељима који га знају под именом Давид, да му опросте што им није рекао своје право име, јер би их тако учинио саучесницима. Да вјерују себи и својем срцу, а не пропаганди, јер је он онакав каквим га они знају, каквим га знамо ми.

Када сам, а неки од вас ће се сјетити, 2004. године на Срећење Господње, за 200 година од Карађорђевог устанка у

Орашцу обновио стих из „Буне на дахије”, слијепога, а видовитога Филипа Вишњића, о сјечи кнезова, а ти стихови гласе „Једног кнеза преварити можете, једног посјећ, а два ће утећи” и рекао да та двојица још увијек бјеже, по одјеку се могло разабрати да још има живог дослуха пјесника и народа.

Сад мисле да су једнога уловили. Нека ловци на скупе српске главе једном заувјек науче један стих – лове, а уловљени. Ловили сте и били уловљени када сте на Видовдан, безакону, ону главу испоручили хашком чудовишту. Ловили сте, а били уловљени и када сте за ону другу главу измолити оптужницу, а та је глава отишла сама и сада тамо не знају шта ће са њом.

Хоћу да чујете ову реченицу, а њима се обраћам, ловцима на људске главе, прво слово вашег Оченаша гласи „Водите и не враћајте нам их”. Овај кога сте 18. јула 2008. године киднаповали и избрисали, има стотину лица, а свако је наше. Лијепо је име Радован, примило се код Срба. У Србији понегдје полазника зову Радован, а могли сте, овлашћени органи, не би вам било први пут у Радовањском лугу Радована затући, па да се поредите. Али ви сте неупоредиви. Милош је усековао и усекованог Карађорђа у темељ државе узидео, а ви и Карађорђевићу, и Милошевићу, и Петрову, и Александрову државу и Радованову државицу разграђујете. А друштвање ваших коментатора, аналитичара, интелектуалаца општег смјера, који се задивљујуће разумију не само у новинарство и политику, већ и у психијатрију, алтернативну медицину, гле и у поезију, на свим телевизијама, у свим новинама, упражњавају опскурну групну терапију и са висине своје безначајности свакодневно једни другима издају сертификат да постоје. Друштвање ужива да туче свезаног. „Има такав сој”, говорио је Андрић, „који је и рођен само зато да све што је високо и усправно у блато свали, а онда и прикваси”. Ко год се на Радована затрчавао, тај се самоозлијеђивао. Па поћи Божији посланиче Радоване и на ово послање, ниси ти први коме су клицали – распни га, распни!

И сад сасвим нешто приватно. Као онда када смо у кући коју су окупаторски хеликоптери тресли славили светога царског Арханђела, Арханђела у жици, да ово кажем и Радовановим стихом. Остани, Радоване, благ према свему и господин на крају. Ово ти је од мене за попутбину. Ево, чујте сад шта је то моје за попутбину Радовану. У проказању кривоклетци пишу да ће још једног за све да разапну и све за једног. А кад се упишу до Јуде, нека себи омчу запу, јер од поноћи полазник нас двори и не да да нас чаше мимоиђу. Види вука, није молитва на Гори, не чека нас свеце с иконе да сиђу, ни анђелима да узрасту крила, ни Аранђела да повади мача. Над веком му се сенка издужила и одвојена од тела корача. Ловци на скупе српске главе, ловите одсад ову издужену сјенку која ће вам се на оба свијета привиђати.

Радован, као што видим и овдје, има стотину лица, а свако је наше.

Лидија Вукићевић: Слободарски Београд никада није трпео понижења и Београђани су данас домаћини овог величанственог скупа. Следећи наш говорник је председник београдског одбора Српске радикалне странке, господин Немања Шаровић, који ће прочитати поруку председника српских радикала проф. др Војислава Шешеља.

Немања Шаровић: „Браћо Срби и сестре Српкиње, драги пријатељи, издајнички режим Бориса Тадића ухапсио је Радована Караџића, бившег председника и једног од утемљивача Републике Српске. Изручују га Хашком трибуналу. Изручују га онима који су убили Слободана Милошевића, онима који су кривицу за све што се збивало на просторима бивше Југославије пронашли у Србима, а донели су ослобађајуће пресуде за оне који су лично убијали српску нејач.

Данас, више него икада, Србија је нападнута. Борис Тадић и његов режим напали су, угрозили и покушали да уни-

ште све вредности српског друштва, веру у постојање српске државе и будућност нашег народа. Борис Тадић је овим велеиздајничким и антисрпским чином угрозио опстанак Републике Српске, а Србију покушао да сведе на једну колонију чији је једини задатак да испуњава налоге оних који су је бомбардовали, оних који су јој убијали децу и који данас отимају Косово и Метохију српском народу.

Радован Караџић је мој пријатељ и његово хапшење ме искрено погодило. Погодило је сваког часног Србина, сваког слободољубивог човека. Вама, окупљенима на Тргу Републике, желим да се захвалим на љубави и бризи коју показујете за нашу српску отаџбину. Да вам се захвалим што бакљу слободе чувате и показујете да је већинска Србија непоколебљива у свом непрекору. Неће вам да ћу са своје стране учинити све што је у мојој моћи да се до краја супротставим хашкој тиранији, а позивам генерала Младића и Горана Хаџића да се никада не предају хашкој аждаји.

Слобода, пре и изнад свега, то је мој завет, али и завет свих правдољубивих људи у Србији. Живела Велика Србија!” Др Војислав Шешељ, Хаг, 29. јул 2008. године.

Лидија Вукићевић: Млади и образовани људи знају шта значи одбранити истину, слободу и демократију своје државе. Са нама је данас и предстваник студентске организације Номоканон, господин Срђан Ного.

Срђан Ного: Помаже Бог, Србијо. Ево, чули смо мало пре од нашег знаменитог песника о сечи кнезова. На нашу велику жалост, ево 200 година од тада, поново је Србија, на почетку 21. века, окупирана. Данашњи окупатор управља из Вашингтона и Брисела и поново секу главе народних првака. Последња глава у низу је глава Радована Караџића. Чули сте зашто и чули сте зашто баш сада, али нека знају сви издајници српски који хоће да пошаљу Радована у Хаг, не да му се суди, јер у Хагу није суд, у Хагу је српска голгота и српско стратиште: нека добро знају да, док Радован Караџић буде носио крст на коме ће га распети и распети српски народ са њим, нека знају да после сваке смрти и свакога страдања долази васкрсење. Ми им показујемо да ће ускоро Србија бити слободна. Живео Радован Караџић! Живела Србија!

Лидија Вукићевић: Наш следећи гост је један од припадника српске интелектуалне елите, професор Филозофског факултета у Београду, др Мирко Зуровац.

Проф. др Мирко Зуровац: Драги пријатељи, верујем да вечерас са свима вама делим једно помешано осећање дубоке туге и скоро неподношљивог стида. Туге због неправде која се наноси српском народу, а између његових редова нај-

честитијим његовим синовима, а стида због тога што су спроводници ове неправде представници званичне власти у Србији. Тешко је замислити да једна власт може толико понизити свој народ као што то чини ова наша, ако је уопште наша. Због таквог држања званичне власти у Србији, данас нас презиру и наши пријатељи и наши непријатељи, и они су доиста у праву. Упркос томе, или можда управо због тога, морамо имати храбрости за истину о свом данашњем националном положају и свом најновијем колективном страдању које нам је дуго припремано.

Српски народ је имао дугу и тешку историју. Никада у својој историји није водио освајачке ратове, али је зато био мета многих агресија против којих се морао борити да би уопште опстао. Није то било никакво пркошење моћницима, изазивање јачих, него једноставно другог избора није било ни овај пут, као ни много пута раније. Своју скупо плаћену слободу, стечену након 500 година ропства, овенчао је једном великом илузијом. Илузијом да заједно са другим братским народима може да гради слободну заједницу равноправних народа и народности. Као што знате, у ту заједницу биле су положене огромне српске жртве и њима изборена државотворна права. Али се убрзо показало да ништа на овим просторима није једанпут за свагда изборено и заувек осигурано. Ту и такву државу насилно су разбили, у потпуној координацији, југословенски сецесионисти и њихови страни подстрекачи и заштитници. Нећу говорити о појединостима које су вама добро познате. У сваком случају, начин на који се води геноцидни рат против српског народа граничи се са правим лудилом и потпуним помрачењем ума. У питању је опстанак наше државе као јединог гаранта опстанка нашег народа на овим просторима. Такав паклени план могли су направити и кренути у његову реализацију само болесни умови попут оних који су измислили фабрике смрти и холокаусте. Морамо знати да између њих нема никакве разлике.

Страшне злочине су починили над нашим народом. Своје злочине оправдавају лажним оптуживањем нашег народа, позивајући се на хуманитарну катастрофу коју су, уосталом, сами изазвали. Тако крвожедне убице навлаче маску невиности да би што мирније уживале у свом крвавом пиру који су добро и дуго припремале. За злочине које су починили на овим просторима они би морали бити изведени пред суд правде, али је питање пред који суд. Као што знате, онај други Међународни суд правде прогласили су неважећим да суди њиховим злочинима. Али су зато формирали свој властити суд који треба да суди њиховим жртвама. Као што знамо, ни на једном педљу сада већ бивше Југославије, српски народ није започео рат, него се само бранио. Међутим, према њиховим оптужницама, у Хашком трибуналу треба да се суди војном и легално изабраном руководству свих српских земаља, зато што је стало на чело свог народа у његовој праведној борби за опстанак. Правим злочинцима, југословенским сецесионистима и њиховим подстрекачима који су започели рат и починили стварне злочине, неће бити суђено. Они желе да суде војном и легалном руководству свих српских земаља. Кроз њихове ликове данас проговара све најчистије и највеличанственије што је један народ могао да покаже у праведној борби за свој опстанак. Зато њихови ликови, упркос лажним оптужбама, данас сијају као прави бисери на сметлишту светске политике у којој ништа није на свом месту, јер у њој царују лажи и обмане чији је циљ да се оправда насиље које се врши над људима и целим народима. Ако морамо подносити ту ужасну неправду, не морамо је оправдавати, а још мање глорификовати ту разголићену и разобличену силу. Без обзира како ће се завршити ова авантура у коју је гурнут српски народ, нешто својом

наивношћу, нешто снагом својих непријатеља, треба се и морамо се надати да ће српски народ поново стати на ноге и стећи ново поверење у себе. Јер нису најправеднији они који побеђују, то су увек они најјачи. Зато нека нам на том путу, с обзиром на ужасну реалност данашњег света, буде подарена храброст и одважност, а Радовану Караџићу желимо да се што пре врати у Србију, али у слободну Србију, која то, нажалост, у овом тренутку није. Хвала вам на пажњи.

Лидија Вукићевић: Захваљујемо се проф. Зуровцу. Сада ће вам се обратити брат Радована Караџића, Лука Караџић.

Лука Караџић: Помага Бог! Помага Бог, српска снага и српски поносе. Поносимо се с вама у сваком тренутку. Немојте се бојати, стићи ће ове ваша клетва – ко издао Радована. Они мисле да је то обична песма, а не знају да је то народна клетва, а Бог ће услишити клетву народну и свакога ће наградити онако како је заслужио. Али се ми искрено молимо великом Богу да не кажњава њихову децу. Нека свако

добије награду онакву какву заслужи. Зато ми у овом тренутку, док још није касно, имамо решење да се ови на частан начин извуку из свега овога, да одустану од изручења Радована Караџића Хашком трибуналу, да организују суђење овде у Специјалном суду који хвали међународна заједница да добро ради. Зашто ће онда Срби у Хаг? На тај начин би се часно извукли и ови одавде и Хаг и међународна заједница.

Још једном вам се захваљујем на овом величанственом скупу, на подршци, све ово време поносимо се вама. Живели! Живеле ваше породице! Живела Србија! Слобода Шешелу и свим хашким затвореницима!

Лидија Вукићевић: Даме и господо, ја ћу вас само замолити да останемо овако мирни и достојанствени као што смо били и до сада. Да останемо на Тргу Републике, зато што ћемо после нашег митинга – слобода за Србију, кренути сви заједнички у шетњу.

А сада, из српске Шумадије вечерас нам долази и потпредседник Народне скупштине Републике Србије и неуморни заштитник права грађана Србије, Наташа Јовановић.

Наташа Јовановић: Браћо Срби и сестре Српкиње, поносни српски народе, окупили смо се вечерас овде у престоници, на овом величанственом мирном и достојанственом скупу, да покажемо да се боримо против тираније дедињског сатрапа Бориса Тадића, вечито жедног српске крви. Дошли смо да покажемо да се подигла српска младост, да се побунила српска памет, да се уздигла Србија и молим вас да великим аплаузом, и за проф. др Војислава Шешелу и др Радована Караџића, поручите издајнику и диктатору Борису Тадићу да ми нећемо да се помиримо са тиранијом и диктатуром.

Др Радован Караџић, његов светли лик који држите у својим рукама, је човек који је све време био пут слободе, правде, истине, борбе за јединствено српских земаља. Лидер Срба који се бори читавог живота против глобализма и новог светског поретка. И његово име је већ сада отишло у легенду, историју, а он ће, заједно са др Шешељем, победити хашку неман. И ми знамо, браћо и сестре, да ми немамо други пут, него пут истине, пут правде и пут слободе. Да морамо да се боримо до краја да ослободимо Србију од диктатора којима ништа није свето, од безбожника који не знају шта је светиња и који не знају како данас тешко живи напаћени српски народ који је са херојским духом и са истином у срцу вечерас дошао да брани др Радована Караџића. Док ће Радованово име да уђе у срце и оног детета које тек треба да се роди и које ће да расте и да стасава у Србији, име Бориса Тадића ће ући у историју бешчашћа. Свако од нас зна да ми том истином и путем који је утемељен од хашких сузања морамо да се боримо до краја за слободу.

Али, ја вечерас желим да поручим др Радовану Караџићу да ће и у Црној Гори, у Херцеговини и у Републици Српској, сваки гуслар који вечерас загусла мислити на њега, свестан да га је продао и издао режим Бориса Тадића, Борис Тадић лично, који у својој психопатолошкој мржњи продаје српске главе. Сваки од тих часних српских гуслара загуслаће вечерас за Радована и за све нас ону стару Његошеву – Куго људска да те Бог убије, али ти је мало на по свијета, но си отров своје адске душе и на овај камен избљувала. Живела Велика Србија! Слобода за др Шешеља! Слобода за Радована Караџића! Слобода за Велику Србију! Живели, браћо и сестре!

Лидија Вукићевић: Браћо и сестре, даме и господо, сада ће вам се обратити представник истинске левнице у Србији и функционер Покрета социјалиста, Александар Вулин.

Александар Вулин: Дрхти Србија, дрхти Србија на острву безнаћа и беде. Дрхти Србија гурнута у мрак, сиромаштво и незапосленост. Дрхти Србија и пита се докле ће корумпирани политичари да продају њену вољу, докле ће чекати да наступи промена без које неће преживети. Дрхти Србија када гледа како јој отимају најбоље. Дрхти Србија када слуша муцава, мусава објашњења Ивице Дачића, који је... Дрхти Србија када слуша његова муцава објашњења како не зна ко је отео Слободана Милошевића, како не зна ко је отео Радована Караџића, како не зна ко хапси и отима по земљи Србији. Дрхти Србија, али време је да задрхти од гнева, време је да проговорим гласом овог скупа, време је да стане под заставу овог скупа.

Дошло је време када је свако ћутање издаја. Дошло је време да сломимо тишину. Дошло је време да уједињени

устанемо. Дошло је време да станемо под једну заставу. Дошло је време да разбијемо лажи мрака, да сломимо тежину. Дошло је време, барјак је разбијен, Србију, ко има храбрости да не стане под њега. Живели!

Лидија Вукићевић: Наш следећи гост је дама која је показала да је терор режима није уплашио. Народни посланик Нове Србије, госпођа Александра Јанковић.

Александра Јанковић: Браћо и сестре, драги пријатељи, велика породицо српска, помаже Бог. Кажу, ћутите јер ћете испати клерофашисти. Кажу нам – не може више ништа да се уради, јер су ови све преузели, праве инциденте за које ће оптужити нас. То кажу они који неће да преузму одговорност, а онај ко неће да преузме одговорност најбоље да ујутру не устане из кревета и не изађе на улицу, јер живот уме да буде опасан по здравље. Ми јесмо преузели одговорност, јер знамо да епидемија жутице коју је изазвао вирус направљен у америчкој лабораторији није захватила Србију. Овде је стасала једна нова српска елита, млади људи пелцовани Српством и православљем. Нећемо да живимо у карантину. На овакву инфекцију одговорићемо на прави српски начин, достојанством, упорношћу и снагом која је тим већа што је више контролишемо. Наша снага је у достојанству праве хришћанске жртве која се бори за живот брата свога.

Радован Караџић, човек кога су издавали, прогањали, затварали му границу на Дрини, човек кога су покушавали да дискредитују и лично и политички, никада није био ни злочинац ни кукавица. Баш зато што је као озбиљан државних преузео одговорност за све оне које је водио и за неке који су сада упокојени, а заветовали су га да се не преда. Није могао да иде линијом мањег отпора, лакше је било предати се него борити се са три неформалне, нерегистроване суперпартије, Америком, Европском унијом и домаћим тајкунима. Да, да. Ова тројка је формирала и владајућу семафор коалицију и издајничку владу Цветковић-Дачек, која је само по имену српска. Уместо да после ослобађајуће пресуде злочинцима Рамушу Харадинају и Насеру Орићу, Тадић и Дачић покрену питање легитимитета Хашког суда, они су понудили још једну главу једног Србина, јер изгледа све што је српско мора да буде у Хагу, где је једино могуће некажњено убијати баш Србе. Ни то им није било доста, кренули су да благе Радована. Те је као шетао по Србији, имао љубавницу, исцелјивао, гуслао. Усред те хајке, разапет на стуб срама, Радован је остао достојанствен, исто као онај старац који је усташи пред клање рекао – Само ти дијете ради свој посао. Радован је прешао ону границу где припада само себи. Он је наш мит и наша обавеза. Због тога, клинци у Србији већ говоре, суперхерој, ЗД Радован, Драган Давид Дачић, постаје симбол отпора појединца једном болесном систему. А ако су ови из семафора овако ухапсили једног државника, шта да очекујемо ми обични грађани? И даље не знамо ни ко, ни како, ни када га је ухапсио. БИА по дефиницији не хапси, она само лоцира, идентификује, а полиција хапси. А друго, куд би несрећни Ивица без Марице? У страху, Ивица се заклињао да он то није урадио, а Славица, која је прекинула скупштину да све буде тајно, је врло ражалашћена због немилых догађаја. При том, Ивица и Славица изгледа да држе шипак иза леђа док нам говоре – Немам с тим везе, часна Титова пионирска реч. Особа у улози председника Србије обећала је очигледно безбедност свим грађанима осим Србима. Ако овако хапсе Радована, како ће тек да хапсе и прогоне сваког од нас? И где нам је данас тај назовипредседник? Е, он наравно опет није овде, данас је био у Врању. Он је био доста хладан према Цеци. Сека му је послужила само као једнократни аспирином током оног провода са Палмом у Качареву, па је отишао у Врање, да мало поправи расположење, нађе Коштану и упита је – Шта ћеш да ми појеш?

Изгледа да га је маркетиншки тим идола саветовао да боље да глуми мученика него мучитеља, а мучен је тако што му пуштају гусле на телефон. Па, људи одлучили да га мало више културно образују и врате његовим коренима, а он то тумачи као претњу, а када Вељи Илићу запрети да ће бити ликвидан, то је чист закон. Кога ми то пребијамо? Новинаре? Па, зар људи који оволико трпе и свакодневно трпимо нарушавање свих уставних слобода од стране већине електронских медија и већине писаних медија, зар бисмо ми заиста и били тако луди да као кукавице пребијамо новинаре једног по једног? Б92 је тровачница и не само тровачница, и Си-Ен-Ен у Србији откако постоји. Зар бисмо ми чекали оволико времена, да смо стварно милитантни, да пребијамо њихове новинаре? Новинаре не туку демонстранти, већ провокатори и сваки акт насиља долази од власти која силу је Србију, од њених медија који трују Србију. Зато ћемо ми, као прави Срби и хришћани, народ који за осниваче државе има два светитеља, Светог Саву и Светог Симеона Мироточивог, наставити мирно и упорно да бранимо достојанство нашег Радована и сваког од нас који може постати Радован. У Јеванђељу се каже – Не бој се, само веруј. Србија је наша и Божија!

Лидија Вукићевић: Вечерас је са нама човек кога не треба посебно представљати. Потпредседник Народне скупштине Републике Србије и српски генерал, господин Божић Делић.

Генерал Божић Делић: Браћо и сестре, поносим се што смо вечерас овде у оволиком броју да покажемо издај-

ницима Србије колико нас има. Било ме је срамота када сам недавно био у иностранству и када су ме питали каква је то земља Србија и какав сте ви Срби народ, ако зликовцима изручujete своје хероје и своје председнике. То су ме питали и 2005. године за нашег покојног председника Милошевића. Али нисмо ми изручили само једнога, ми смо изручили шест председника српских земаља и све српске генерале и све што је ваљало у Србији. Све је то урадила група око издајника Бориса Тадића. Време је да Србија спере ту срамоту коју јој је на лице ставио Борис Тадић.

Радован Караџић ће и данас и сутра бити слободнији од те људске беде, од Бориса Тадића. Он је на слободи, али није слободан. Он није у затвору, али је затворен и ви никада више тог човека нећете видети да слободно, као свако од нас, шета улицама Београда. Он никада неће моћи ниједног Србина да погледа у лице, јер нећемо му урадити ништа, нека му Бог да оно што му вечерас ми овде желимо. А и онај немоћни старац и оно мало дете плунуће га, јер једино је то заслужио од сваког Србина.

Лидија Вукићевић: Са нама је вечерас и представник невладине организације „Двери српске”, господин Бошко Обрадовић.

Бошко Обрадовић: Помаже Бог, Србијо. Говорећи вечерас пред вама у име Српског сабора „Двери” и младе Србије у целини, желим да поставим само неколико питања и дам неколико врло конкретних идеја. Под један, ко хапси новог Дражу Михаиловића у Србији? Под два, да ли се шта променило након 60 година медијског и демократског мрака у Србији? Под три, да ли имамо начина да пређемо коначно у контранапад, а не стално да одговарамо на поразе српског народа било где на Балкану?

Ево једног конкретног контранапада. Тражимо већ вечерас независност Републике Српске. Тражимо прву победу српског народа после низа пораза у последњих 15 година. И не заборавите ко је творац Републике Српске, једине државне победе после заблуде југословенства од 1918. године коју смо извојевали. Све остало смо изгубили. Предајемо човека који је симбол нашег отпора, који је симбол наше победе, који је симбол државе, који је симбол националне државе, државе у којој је и црква, и држава, и Академија наука, и војска, и просвета и култура била национална. Оно што ми немојмо и не знам кад ћемо имати овде у Београду.

И да вам кажем, пријатељи, слобода је најважнија реч коју треба да понесемо са овога скупа. Нема више страха ни од кога. Подигните чела, реците – Ја сам Србин у 21. веку и нећу да се тога стидим. Немам разлога да се стидим. Осам година нас уче да се стидимо тога што смо Срби. Е па, млада Србија вечерас поручује – Нећемо да се стидимо, ми смо православни Срби и као такви улазимо у 21. век.

То је оно, драга браћо и сестре, што је најважнија порука овог данашњег протеста, да не одустанемо, да свакога дана на сваком месту исповедимо своју веру, своју националну традицију, да се боримо за своју државу, да сваки Србин на свету буде спреман да се макар мало жртвује за српске националне интересе, да више не ћути, да се више не крије, да се више не стиди и да буде Србин, Христов Србин, као што је то др Радован Караџић.

Хвала вам на свему, до српске победе! Ништа није готово, тек почиње. Живели!

Лидија Вукићевић: Један од највећих бораца за интересе грађана Србије, жена која је за говорницом Народне скупштине увек инсистирала на доследном поштовању закона наше земље. Народни посланик Вјерица Радега.

Вјерица Радега: Браћо Срби и сестре Српкиње, код Срба постоји изрека да су најгори они људи који се Бога не боје, а народа не стиде. Нажалост, такви су данас на власти у Србији и сви под чврстом диктаторском руком издајника, криминалца, жутог диктатора Бориса Броза. Борис и његови сарадници се утркују ко ће пре и ко ће више да испуни услова које добијају из Сједињених Америчких Држава и од њихових пријатељских европских земаља. Све под плаштом да ће, као, испуњавајући те услове, створити боље услове за живот грађана у Србији. А народ све горе и све теже живи, а Бориса Броза, издајника Српства, баш брига за народ. Баш га брига што је Хаг постао страстиште српских великана. Баш га брига колико је Срба побијено у Хагу, баш га брига што Хашки трибунал намерава да тамо убије Војислава Шешеља. Баш га брига за све што је српско, он је спреман и једва чека да још једну жртву принесе Хашком трибуналу да би се што пре устремио на преосталу двојицу не би ли и њих што пре ухапсио и предао хашким мучитељима. И још очекује од нас, тај диктатор и издајник, да ћутимо. Каже, забрањује да његове телевизије преносе наше свакодневне скупове, пушта на нас оног јадника који је умислио да је државни тужилац, оног Радовановића, мисле да их се плашимо. Не, не, издајничке и диктаторске, Борисе Тадићу, честити Срби те

се не плаше, ни тебе ни твојих сатрапа. Ми смо часни, слободољубиви људи, плашимо се само Бога, што и вама желимо. Живела слобода!

Лидија Вукићевић: Независан и ефикасан правосудни систем за који се залажу српски радикали омогућиће да се сви честити грађани осећају безбедно, а сви који су пљачкали Србију одговараће пред лицем правде. Сада ће вам се обратити народни посланик Српске радикалне странке, господин Зоран Красић.

Зоран Красић: Даме и господо, изгледа да само још неке ствари нису добиле свој прави одговор. Сан и жеља свакога миша јесте да постане пацов, а сан и жеља сваког психопате јесте да буде диктатор. Ако се то обоји жутом бојом, шта добијамо? Бориса Тадића за председника Србије. Та појава не зна шта је веће, шта је мање. Каже да у Скупштини има више посланика Демократске странке него Српске радикалне странке. Тако знамо да он не зна да броји. 78 је много више него 67, али шта вреди? Он је пустио филм да је паметан, леп, фин, као сваки ортодоксни психопата на кугли земаљској.

Недавно смо имали прилике да га чујемо да говори како политичари преузимају одговорност и због одговорности морају да раде неке ствари које нису баш за неку похвалу. Међутим, који је то западни политичар који би нешто учинио што би уништило понос, достојанство његовог народа и његове државе? Таквог нема на кугли земаљској, има један примерак на Дедињу. Тај изузетно паметни човек каже – никад неће потписати независно Косово, а Косово и Метохију у саставу Србије браниће из Европске уније, а они нам кажу – никада нећете бити чланови Европске уније. Да би земљу

извукао из кризе, предложио је за премијера човека који је био књиговођа код Александра Влаховића, а људи га из милоште зову Мирко Пацер. И тако имамо проевропску пацерску владу. Владу која каже – ако ми не седимо на власти, од Србије нема ништа, а док су они на власти, богате се Тадић, Ђелић, Влаховић, Питић, Ђинкић.

Ви што сте остали у кућама, знајте да сте на реду код Бориса Тадића. Испоручио је неке у Хаг, а шта мислите шта мисли о вама? Докле год ћутите, ви сте погодно средство за његову манипулацију. Захваљујући Војиславу Шешељу, Србија и цео свет је сазнао шта је Хашки трибунал. Суд за Србе! Са тим судом сарађује онај ко је причао о лустрацији. Да ли њега треба лустрирати зато што зна да шаље на губилиште најбоље Србе? Живео Војислав Шешељ!

Лидија Вукићевић: Погледај дом свој анђеле, скини паучину с очију, видећеш призоре потресне, видећеш несрећне и болесне, видећеш чемер, смрт и јад, рекао је песник, а ми смо вечерас овде да би Србији било боље, да би Србија кренула напред. Са нама је вечерас, драги пријатељи, члан Главног одбора Демократске странке Србије, Бора Ђорђевић.

Бора Ђорђевић: Помоз Бог, браћо и сестре. Не могу да верујем да ове несреће које су тренутно на власти, у страдији како то Домановић паметно рече, ови јадовани којима само ножице вире из европске гузе, хоће да на тацни сервирају Радована оном назовисуду који дели неправду, оном истом судији који је ослободио провереног целата Срба, Рамуша Харадинаја. Зар је тој групи грађана, коју на окупу држи неодољива потреба за згртањем пара, толико стало да жртвују још једног правог Србина, Радована Караџића, не би ли показали и доказали свој слугерањски став и од некада поносне земље направили банава републику?

Радована сам упознао у Бањалуци, случајан сусрет у Банским дворима, још тада су му претили сфоровци, па су се изнад двора мували хеликоптери, питао сам га, господине председниче, ови горе што надлежу, хоће ли да вас хапсе. Јебе ми се, одговорио је дипломатски Радован Караџић. Онда сам извадио бањалучку личну карту. Дана 31. децембра 2004. и 1. јануара 2005. године у „Франкфуртским вестима“, дакле, у европским новинама, објавио сам следећу песму. Дао сам је и Луки, а данас сам чуо да је доспела и до Радована.

*Обраћају се лудаци њеби голоруком,
јављају се мудраци са следећом њоруком,
ово је уљиммајум, ти морачи бићи њобећен,
чак је и њачан дајум коначне њобеде одређен.*

*Они су лаж, они су њреварач,
цебану њироше узалуд.*

*Ти си Ернесио Че Гевара,
ти си Дон Кихот,
ти си Робин Худ.*

*Они немају њо ијто ти имаш:
часи, достојанство, њонос и образ.
Стиоички њихове ударце њримач,
њвоја је њобеда, њихов је њораз.
И буди смирен као Ганди
и лукав и њнепредвидљив,
и само њрезир њокажи банди
и остијани невидљив.*

И завршићу једним стихом: „Више волим Младића од Бориса Тадића”.

Лидија Вукићевић: Са југа наше поносне земље долази нам наш следећи говорник, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, др Горан Цветановић.

Др Горан Цветановић: Даме и господо, браћо и сестре, помоз Бог. Када се оволики број честитих и поштених људи окупи на једном месту да би јавно исказао неслагање са диктатуром и тиранијом Бориса Тадића, постаје сасвим јасно да

се Србија определила да заувек каже стоп Хашком трибуналу, стоп диктатури демократије и продавању државних и националних интереса. Када властодржац Борис Тадић, зарад привилегија, прода своје најбоље синове белосветским моћницима и то прогласи високим националним интересом, право је време да дефинитивно спречимо безаконје и безумље које долази од Бориса Тадића. Позивам вас да се свим срцем, знањем и умећем одупремо Тадићевој самовољи и ослободимо Србију. Тадић својом поданичком политиком понижава и негира нашу националну историју. Да ли је суд у Хагу само за српске хероје? Да ли је хапшење господина Радована Караџића, великог хуманисте, песника, кога кадије туже за геноцид, дело поданичког режима Бориса Тадића који је приграбио сву власт тражећи да се у Хаг пошаљу сви честити Срби који су се борили за отаџбину и правду.

Храбра и родољубива Србијо, ми српски радикали верујемо у правду, а они који не верују нека се плаше Бога. Верујем да ће правда победити, јер свет више не сме да црвени од бруке. Уверени смо да ће проф. др Војислав Шешељ и др Радован Караџић, српски симболи, доказати домаћим поданицима да Србија има снаге, има снаге да победи оне који би да је осрамоте, поделе и униште. Живео проф. др Војислав Шешељ! Живео Радован Караџић! Живела Велика Србија!

Лидија Вукићевић: Да Србија има бољу будућност, показује велики број младих људи који већ данима протестују против безочног хапшења српског хероја Радована Караџића. Од првог дана са њим је Отачествени покрет „Образ” у чије име ће нам се вечерас обратити Младен Обрадовић.

Младен Обрадовић: Драга браћо и сестре, помаже Бог. Хвала вам свима што сте дошли вечерас да подржимо нашег брата Радована Караџића. Али исто тако, дошли смо да упутимо један велики поздрав његовом ратном другу, ђенералу Ратку Младићу. Хајмо јаче да се чује до Дедиња – Ратко Младић. Још једном до Хага – Ратко Младић. Тако је, браћо Срби. И зато када нас питају зашто подржавамо Радована Караџића и зашто подржавамо Ратка Младића, ми одговарамо да је то наша српска дужност, а још и више је наша дужност, нас из „Обрза”, појачана тиме што су управо председник нашег националног савета Крста Миловановић и моја маленкост, чланови Међународног одбора за истину о Радовану Караџићу.

Браћо и сестре, овом приликом посебно желимо да захвалимо свим храбрим и честитим Србима и Српкињама који су са нама још од оне прве ноћи пред Специјалним судом. Иако нас је тада било свега око стотину, дошли смо са истом оном решеношћу коју смо имали и онда када смо поцепали Адема Јашарија, онда када смо разјурили Чедине и

Кораћеве педере и онда када су наши момци стали раме уз раме са јуначким браниоцима моста у Косовској Митровици. Нажалост, ми те ноћи нисмо успели, али зато смо успели у нечем другом, подигли смо на ноге све честите Србе из Србије, Републике Српске, Црне Горе и Српске Крајине. Устала је Србија. Тако, тако да се чује до Дедиња.

И тако, браћо и сестре, Срби од образа, преклињемо вас да не дозволимо да највеће српске јунаке и витезове предају нашим душманима. Ко је издао Радована, не дочекао Видована. Живео Радован Караџић!

Лидија Вукићевић: А сада из српске Војводине, долази нам наш следећи говорник, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, господин Милорад Мирчић.

Милорад Мирчић: Проклета Јерина је легенда српског народа. Вук Бранковић је део историје српског народа, а Борис Тадић је сурова стварност српског народа. Његова издајничка политика према Косову и Метохији не завршава се само осамостаљивањем Косова и Метохије, он у својој издаји иде корак даље, хапси Радована Караџића и на тај начин омогућава да се укине Република Српска. Била му је, њему и Демократској странци, драга и мила Република Српска док су јели печеног вола на Палама, а сада када нема више да једу, сада је треба укинути. Каква је његова тиранија према грађанима Србије, најбоље говори његово понашање према мртвом Слободану Милошевићу, није дао да га сахране онако како то достоји једног човека. Није дао да га сахране на гробље, него је преко својих сарадника забранио. Морали су мртвог Слободана Милошевића да сахрањују у дворишту његове куће, јер није дао тиранин Борис Тадић да се сахране као хришћанин.

Његов однос према Војиславу Шешељу је, у ствари, прави истински однос и начин размишљања о свим грађанима. Он, утамничену Војиславу Шешељу, и у предизборној и изборној кампањи прети, плује га и блати, зато што зна да Војислав Шешељ није у могућности да му одговори. Утамничен, Војислав Шешељ не може да му одговори, а то Борис Тадић користи у својој предизборној кампањи. И као и увек, историја показује да увек постоји крај тираније једног диктатора. Где је крај? Ево почетка краја те тираније. Ми који смо на овом тргу започели смо да скидамо ову тиранску власт, да Борис Тадићу кажемо – иди на сметлиште историје, неће те више Србија. Живела Велика Србија! Живела слобода!

Лидија Вукићевић: Наш следећи говорник је признати историчар који је написао велики број дела од капиталног

значаја за разумевање савремене српске историје, и борац за компактност српског етничког бића. Молим вас да једним великим аплаузом поздравите проф. др Веселина Ђуретића.

Проф. др Веселин Ђуретић: Браћо и сестре, полуокупирани српски роде, ја могу сведочити о Радовану Караџићу, али надам се да то неће бити потребно ни овде ни пред судом, јер српски народ је устао. Рецензент сам књига Радована Караџића које се односе на ратно доба. Кажу, одговоран је по командној одговорности. Кажу, одговоран је због злочина према миру. У егзистенцијалним ситуацијама народа нема командне одговорности, јер сам народ је командант своје судбине. Српски народ је у 20. вијеку три пута био на удару геноцидних акција. Оно што се спремало деведесетих година је наставак плана римске курије и германског фактора који је желело Србима да се освети за заустављање два продора, и оног из Првог свјетског рата, и оног од 27. марта 1941. године, и оног током Другог свјетског рата и оног деведесетих година 20. вијека. У свим тим ситуацијама, бранећи себе, бранили смо и Русију. Зато ја врло често у последње вријеме, то сам радио пре годину-двје дана преко руских радио и телевизијских станица, стално постављам стратегијску алтернативу, јер дошло је вријеме да завршимо са маневрисањем у затвореном кругу, да пресјечемо чвор смршени. Да нађемо друго одређење и да при томе имамо у виду историјска искуства оних који су нас разарали, а разарали су нас јер су увијек употребљавали спољне факторе против нас. Ми данас маневришемо између маглуштине Европске уније која нам наноси зло, која нам затвара хероје, која нас је довела до просјачког штапа, и Русије која се усправила после 60-70 година лутања. Уместо да је на овом раскршћу историје прихватимо, ако треба да јој поднесемо рачуне, да кажемо шта смо за њу урадили, ми је одбацујемо. Плашимо се да не упаднемо између двије столице. Чули сте Луку Караџића, разговарали смо о томе. Ја сам сачинио један текст који има поруку – не дозволити да Радован Караџић буде изручен Хагу. Зато, овде је критична маса довољно снажна да каже – не. Са овог мјеста треба позвати Специјални суд да ослободи Караџића или ће сутра стотине хиљада људи то сами урадити и замолити руску амбасаду да му дају азил да би му се судило у Русији и да би учествовали у том суђењу поштени људи, а не хошталтери, они који суде, који туже мог пријатеља Војислава Шешеља. Живјели!

Лидија Вукићевић: Чврсто верујемо да снажна, целовита и усправна Србија, у којој ће сви наши грађани живети без страха од немаштине, криминала и корупције, представља достижан циљ. Један од људи који се сваког дана боре за остварење тог циља је и наш следећи говорник, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, господин Драган Тодоровић.

Драган Тодоровић: Даме и господо, браћо и сестре, Срби и Српкиње, у овом сумраку цивилизације, који је почео у 20. веку, а наставља се и у 21. веку, у овој окупираној Европи постоје два најслободнија места, једно је у притворској јединици у Хагу, где се налазе најбољи српски синови и Трг Републике у Београду, стедиште слободних Срба који смеју да кажу – не окупацији, доле издајници. Они који се данас налазе у Хашком трибуналу, тамо су једино због тога што су смогли храбрости да устану у одбрану свога народа и слободе. А то је највећи грех који је прописала Америка и Европска унија, али им је Војислав Шешељ показао да ће им уништити Хашки трибунал.

Мисле да ће хапшењем Радована Караџића, у Хаг одвести сужња, роба, оптуженог, добиће слободног човека, добиће новог тужиоца који ће такође показати да је Хашки трибунал инструмент у рукама Америке за осуду Срба. А шта нама остаје? Остаје нам да се боримо да срушимо овај

марионетски издајнички режим Бориса Тадића, али да га срушимо на изборима, да га приморамо на превремене парламентарне изборе. Нећемо да рушимо Београд, нећемо да рушимо Србију и да палимо као што су они Скупштину, Телевизију и рушили Београд. Хоћемо мирно, достојанствено, снагом и бројем да их срушимо и да их отерамо на сметлиште историје и да се изборимо за свој циљ, за слободну Србију, Велику Србију и слободу свим хашким оптуженицима. Живјели!

Лидија Вукићевић: Наш следећи говорник је пркосни борац за права др Радована Караџића, господин Светозар Вујачић.

Светозар Вујачић: Имам обавезу да вас у име др Радована Караџића, с којим сам ја данас био дуго времена, поздравим, да вам се захвалим и да вам пренесем његову жељу где он моли да ово све прође гандијевски. Што се тиче киднаповања Радована Караџића, ви то све знате, то сваки Србин зна, то не зна само наша власт још увек, која саопштава да је он ухапшен двадесетпрвог, а он је у ствари ухапшен осамнаестог и држан на до сада за нас непознатој адреси и киднапован од стране непознатих лица. То не зна чак ни суд, чак ни тужилаштво не зна где је био, ко га је ухапсио, зашто га је ухапсио. Ето, у каквој ми правној држави живимо. Не бих више даље о томе.

Али бих вам рекао следећу ствар и то први пут говорим на изричит захтев др Радована Караџића. Њему су приликом киднаповања одузели многе ствари, док је 72 сата био на непознатој адреси њему је одузет лаптоп и 50 касета где је била спремљена његова целокупна одбрана пред Хашким судом. И замислите сада, та власт, они покушавају од петка да га приведу Хашком суду, међутим, они то неће моћи све докле док Радован Караџић има оволико адвоката. Све вас присутне ја сматрам његовим адвокатима. И данас када су мени давали неке најаве да би могао данас да буде изручен Хагу, ми смо рекли – шта је са лаптопом и са 50 касета, са његовом одбраном. Можете мислити, нико не зна где је лаптоп, где је 50 касета. Када кажем нико, онда мислим и на суд и на тужилаштво. Они хоће да Радовану Караџићу, не само одузму слободу и да га тамо испоруче, него хоће да му одузму његову спремљену одбрану. Ето, шта они раде. И на крају да вам кажем у вези с овом фамозном жалбом. Она још путује, стићи ће у суд када буде добила косу и браду. Ето, толико. Хвала.

Лидија Вукићевић: А сада, браћо и сестре, даме и господо, пре него што најавим следећег говорника, замолила бих вас да једним великим аплаузом поздравимо све чланове Српске радикалне странке који су вечерас са нама, а стигли су из Македоније.

А обратиће вам се дама која већ годинама води битку против злочиначког Хашког трибунала, која је члан стручног тима за одбрану др Војислава Шешеља и потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, Гордана Поп-Лазић.

Гордана Поп-Лазић: Браћо и сестре, овде је данас и уз нас све оно у српском народу што је остало поштено и живо. Има нас, хвала Богу, много више од издајника окупљених око диктатора Бориса Тадића. Зато, усправи се Србијо, тек сад не смемо да поклекнемо. Хапшење Радована Караџића јесте прекретница за Србију. Од прошлог петка више ништа неће и не сме бити исто. Дочекали смо да нас Стипе Месић, тај осведочени србомрзац, подсети да је у српском народу било и има издајника, рекавши – такви су Срби, како су некада издали Карађорђа тако су сада издали Караџића. Каквог ли понижења које нам је Борис Тадић приредио кријући се иза демократије. Подсетићу да је и Хитлер демократским путем дошао на власт, па га историја није запамтила као демократу.

Зар једну те исту лекцију морамо више пута да учимо? И да крвљу и људским главама најпааметнијих, најхрабријих, највреднијих плаћамо удобну фотељу диктатора Бориса Тадића и булументе моралних, етичких и естетских наказа попут Динкића, Вука, Чанка и осталих. Рецимо им да презиремо све оне који очекују неку накнаду од Европске уније за своје издајничке поступке, јер за нас, након свега што нам је учинила, отимајући нам педаљ српске земље, између Европске уније и Вермахта стоји знак једнакости. Још су стари Грци говорили да је политика морална дужност сваког човека и зато нико нема право да остане нем и без свог става када нас оваквим потезима Борис Тадић тера да се постидимо пред сенима својих предака, који положише животе на олтар слободе, и да склањамо поглед од своје деце која питају у којој то земљи ми живимо, у којој ћемо живети, где су нам границе.

Зашто само ми испоручисмо Слободана Милошевића, бившег председника државе? Зашто Радована Караџића, првог председника још једне српске државе, Републике Српске? Зашто је Војислав Шешељ у Хагу када ни мртва није згазио? Шта им смета ако живимо у демократском друштву? На сва та питања можемо да одговоримо једном једином реченицом – устани Србијо, пробуди се и склони са власти издајнике, психопате и продане душе. Живео председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, човек који жртвује себе да би спасао Србију. Живео Радован Караџић, већ сада легенда српског народа. Живео Ратко Мла-

дић. И знајте, никада вођама српског народа није било лако, зато што њиховом народу није било лако. Живела Србија! Живела Слобода!

Лидија Вукићевић: Патриотске снаге у Србији окупљају све више слободоумних људи и ближи се дан када ће Србија бити заиста слободна. Наш следећи говорник је лидер из српске Шумадије и председник Нове Србије, господин Велимир Илић.

Велимир Илић: Браћо и сестре, помаже Бог. Ево, ми смо се вечерас окупили на Тргу Републике, на једином месту у Србији где може данас да се изнесе истина, да се поставе незгодна питања и да дамо ми њима нека објашњења. Ми нисмо овде дошли да рушимо Београд. Ми нисмо овде дошли да рушимо Србију. Ми смо дошли да градимо, да радимо, да стварамо, да се боримо, али и да жигошемо ко су издајници а ко су српски хероји. То једном у Србији мора да се зна, да се одвоји жито од кукоља. Не може више овако. Неки мало хоће да буду патриоте, а мало издајници, па тобоже данас не знају када је ухапшен и ко је ухапсио Радована. Они не знају ни где је био два-три дана. Они не знају да ли је продавано, трговано, не знају ништа. Па, што седити, министре полиције, које козе чуваш? Спремаш се са својим пријатељем у Пекинг. Још тамо треба да одеш. Шта ћеш тамо? У државу има хиљаде проблема, ништа се не решава, ништа се не ради. Данас радите презентацију Фијатовог уговора, па што га нисте потписали? До сада је требало да га попишете. Лажете Крагујевац, лажете Шумадију, нема од тога ништа. Вршите презентацију неких акција, шта је са акцијама, уписало се пет милиона. Где су паре? Где је пет милијарди евра? Према томе, лаждо лажи, превара до преваре и ми то не можемо толерисати. Рачунате колико кошта скупштински дан. Па, коштаће хиљаде скупштинских дана док у Србији не дође права демократија. Уводите диктатуру на мала врата. Отимате градове, не дате народу да се испоштује његова воља. Отимате град по град, али нећете дуго, хоћете све, изгубићете и остаћете без игде ичега, увек је отето проклето, било и остало, и то мораш да знаш, Борисе Тадићу. Према томе, ми ћемо се борити свим демократским средствима. Ми нећемо ништа рушити, но ћемо радити оно што је народ схватио. Ми ћемо рушити власт, али на демократским изборима, објаснићемо народу, да га више не варате као што сте до сада чинили и веома вешто радили. Хоћете тобоже у Европу, даћете нам визе, какве визе, народ нема леба да једе. У многим градовима не ради привреда, не могу људи да преживе, долазе септембар, долази. Ђаци полазе у школу. Како да се Србија покрене? Отварате нешто што смо отворили пре две године и то баш данас, данас сте отишли да отворате и да радите нешто, што се брукате по ко зна који

пут? Обећавате Европска унија, Европска унија. Европска унија неће вам дати ништа, јер знају да сте преваранти. Даће нама, честитим домаћинима, када дођемо на власт и честита Србија када победи.

Још једном, хвала вам што се вечерас са нама да дамо подршку Радовану, човеку који је створио Републику Српску, да се оперемо од оног срамног хапшења, да дамо подршку свим правим и честитим Србима и да пошаљемо поруку одавде – не бојте се, дођите увек када вас позовемо. Ми смо са вама и заједно са вама ћемо доћи до победе. Све што је патриотско у Србији мора стати под један барјак и једино тако можемо доћи до циља. Према томе, борите се и сви ћемо се борити заједно. Живео Радован Караџић, велики борац и мученик који је створио Републику Српску! Живели сви Срби који се налазе у Хагу! И преживели и у здрављу и весељу дошли на овај трг да их дочекамо и поздравимо! Живела слободна Србија! Живела Република Српска! Не дајмо Косово! Живели наши јастребови, наши соколови који су вечерас на Тргу Републике! Нек' је срећно и берићетно и не дозволимо да нам ови упропасте Србију, да имамо шта да оставимо нашој деци, нашим унуцима! Живели! И још једном, Радоване, срећан ти пут, српска јуначино, и бори се и буди храбар као што си био и ми смо сви уз тебе! Хвала вам пуно.

Лидија Вукићевић: И пре него што најавим последњег говорника за вечерас, ја ћу вас замолити, хајде да мирно и достојанствено, показујући колико волимо Србију, да смо бољи од њих, да смо јачи од њих, сачекамо, тако као што смо до сада били мирни и достојанствени и поносни, и крај овога митинга. Хвала.

Поносна и стабилна држава која ће обезбедити суверенитет на целој својој територији и омогућити да сва деца Србије имају боље сутра. Земља која ће своје јунаке поштовати као што то чине све поносне државе света, земља у којој ће име Радована Караџића бити изговарано са поносом, баш као што то чините ви који сте данас овде. Биће то слободна Србија на чијем ће челу бити људи који, пре свега, воле свој народ. Молим вас да великим аплаузом поздравите заменика председника Српске радикалне странке, господина Томислава Николића.

Томислав Николић: Браћо Срби, сестре Српкиње, морам најпре да замолим нашу децу, наше синове, који не учествују на овом скупу, који су се издвојили мало даље и ушли у сукобе са полицијом, немојте децо, нисмо се због тога овде вечерас окупили, није то наше лице, није то лице Србије. Нећемо да рушимо Београд, хоћемо да рушимо Бориса Тадића. Скините капуљаче са лица, никога од нас није срамота што вечерас учествујемо на овом скупу. Проћи ћемо том улицом у којој има сукоба да смиримо, да замолимо, да приведемо разуму, ово је вече српско. Немојте да нас називају хулиганима они који су већи хулигани од нас. Они који не знају како се Србија води, немојте на нашу полицију, 95 процената њих је гласало да се промени власт.

Један председник Демократске странке изручио је Слободана Милошевића у Хаг, написао оптужницу против Војислава Шешеља, који је потом сам отишао у Хаг. Други председник Демократске странке ухапсио је Радована Караџића. Не сме више ниједан месец, ниједну недељу, ниједан дан Демократска странка да одлучује ко ће бити на слободи а ко ће бити у затвору. Кажу – и да су радикали дошли на власт и они би хапсили. Па да, хапсили би криминалце, лопове, ратне профитере, а не би хапсили Радована Караџића, не би хапсили Србију, Србији би скидали ланце, а не би јој стављали. Никада нећемо да заборавимо петак, 21 сат и 30 минута. Никада нећемо да опростимо. Хтео је Борис Тадић да дели Србију. Није успео да је подели, подељено је када је на пола, а он је уз себе приграбио шачицу неких који себе данас називају владом Србије. Е, сад знате зашто је формира-

на оваква влада и сад знате како су текли преговори између њих, не око тога ко ће да буде министар, него око тога када ће да буде ухапшен Радован Караџић. Крив је Радован Караџић, али није крив ни Србима, ни божијој ни људској правди. Крив је што није дао да Србе кољу хандарима и камама. Крив је што је једне ноћи измољен да предводи Србе у Републици Српској, јер је био најбољи, најчеститији и најпоштенји од њих. Где је још крив Радован Караџић? Што је рођен у српској држави, што су му родитељи рођени у другој српској држави, што га је ухапсила и наумила да изручи трећа српска држава. Не треба нама Србима ни Америка ни Европска унија, ни Хаг, ни миш пет, ни шест, ни Ција, ми Срби смо, изгледа, сами себи довољни. Е још би и да ћутимо, нећемо да ћутимо. Данас дижемо глас до неба, од данас, господо из власти, имате на леђима све српске патриоте и на трговима и у Народној скупштини, нема више дневног реда, дневни ред је Србија, дневни ред је Радован Караџић, дневни ред су понижења, дневни ред су срамоте. Ми данас знамо да у многим кућама у Србији седе људи који су гласали за оне који су сада на власти, њима кажемо – објасните својој деци шта сте то урадили у последњих десетак дана, ако деци објасните, нама не морате ништа ни да објашњавате, јер ми политичари не живимо само за један мандат, не живимо за једну ноћ, ми живимо да о нама пишу књиге. Радован је себе уписао у једне књиге, Борис Тадић и његови сатрапи уписују себе у друге, у лоше књиге, у књиге које српска деца неће читати за неколико година.

У име тима за одбрану др Војислава Шешеља, оним Србима који ће да бране Радована Караџића, нудим потпуну помоћ. Ако смо ми успели да скоро срушимо овај режим, Хашки трибунал и људи који бране Радована Караџића довршиће тај посао.

Још једном, браћо и сестре, убеђен сам да вам сада говорим и у име Радована Караџића и у име др Војислава Шешеља, немојте да се сукобљавате на улици. Разиђите се и ви који сте против полиције и полицијо која зграде браниш. Ево, доћи ћемо сада код вас да вас смиримо, да вас раздвојимо, не правите српску срамоту ноћас. Ноћас треба да будемо поносни што смо Срби. Идемо до зграде Телевизије да само кажемо да у Србији постоји још половина грађана, молим вас, немојте, не кварите све оно добро што Срби раде. Идемо браћо, полако у шетњу.

Ванредна конференција за новинаре Српске радикалне странке, одржана 30. јула, дан након скандалозног напада полиције на окупиране грађане и учеснике на Свесрпском сабору на Тргу Републике

Диктатор хоће да затре српске радикале

- *Борис Тадић је организовао претлаживање окупираних грађана и функционера Српске радикалне странке и показао спремношћу да ликвидира политичке противнике*

Приредила: Елена Божић Галијан

Борис Тадић је на сваки могући начин покушао да спречи достојанствен протест неколико десетина хиљада грађана против диктаторског режима и против издајничког хапшења српског хероја Радована Караџића. Показао је да је спреман апсолутно на све да би сачувао власт, па чак и на физичку ликвидацију политичких противника. Организовао је нападе провокатора и њихов сукоб са полицијом како би организаторе и све учеснике скупа могао да назове хулиганима. Полиција је добила одрешене руке да брутално нападне функционере Српске радикалне странке који су покушали да спрече тај сукоб. Сузавац, пендрец, гумени меци – све што је било на располагању полицији, искоришћено је у нападу на функционере Српске радикалне странке.

Заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, одржао је ванредну конференцију за новинаре дан након немилых догађаја на протесту.

Конференцију преносимо у целини.

Томислав Николић: Даме и господа новинари, Председнички колегијум Српске радикалне странке извршио је анализу јучерашњег митинга, свеукупних догађања у Београду пре, за време и после одржавања митинга, реакцију државних органа, медија, учесника митинга и осталих, закључивши да је режим Бориса Тадића најодговорнији за све што се догађа у Београду, да је Борис Тадић лично испровоцирао, организовао све оно што је било лоше, што није својствено митинзима Српске радикалне странке, што је требало да послужи да неки учесници митинга, међу њима скоро сви функционери Српске радикалне странке, буду окривљени за немире, за немиле догађаје, физички нападнути.

Судећи по индицијама, по понашању појединих полицајаца који су нас брутално тукли, могли смо да будемо чак и физички ликвидирани. Овог часа на Војномедицинској академији, на Неурохирушкој клиници налази се Борислав Пелевић у кога је полицајац пуцао са седам метара даљине, нишанећи у њега. Добио је метак у нос, да је добио у око, данас не би био жив. Овог часа народни посланик Душан Марић,

потпуно претучен, са лекарским уверењем, покушава да се опорави иако је раздваја демонстранте и полицајце, спремио једног демонстранта да разбијеном флашом нападне полицају, другом отео бетонски блок којим је хтео да нападне полицају, да би га два минута после тога та иста полиција брутално претукла, иако је показао посланичку легитимацију и новинарску легитимацију. Митинг је био организован одлично. Митинг је био најмасовнији који је икада организован на Тргу Републике. Од почетка митинга приметили смо групу која је под командом дошла негде код зграде Центротекстила, како се зове, и којој је речено да чека и из те групе је неколико пута полетела флаша, оне флаше које експлодирају, које праве панику. Они су потом склоњени тамо негде према Македонској улици. Сат и по је трајала некаква туча мимо митинга, на 400 метара од митинга. Сат и по, полиција тврди, да групу од 100 демонстраната, колико кажу страни извештачи, није могла да смири и што је најзамљивије, све време је полиција гурала те, како их је назвала, хулигане на митинг. Нико се није сетио, нико није желео да постави некакав кордон између митинга и оних који нису на митингу и који дивљају. Не, они су непрекидно били гурани, набацивани на митинг.

Полиција каже да је имала наређење да не употребљава силу. Изгледа да је није ни користила све док није завршен митинг, а онда је сила употребљена према нама који смо пошли да раздвојимо оне који се тамо туку, према нама који смо са говорнице отворено, јасно и храбро рекли да они који се туку са полицијом немају са нама никакве везе. Шта је требало? Премлатити Александра Вучића, Томислава Николића, Драгана Тодоровића. Шта би добили тиме? Тако је Славиша Кокеза добио тешке телесне повреде зато што је загрлио Александра Вучића. Кома су биле те батине намењене? Који је тај полицајац који вас осам до десет пута удари пендреком кад лежите на земљи. Нас је сузавцем обарао на земљу, а онда са притрчавали жандарми да нас туку. Хвала телевизијама које су издржале по секунд или два да прикажу како то брутално полиција туче некога ко лежи. Видео сам неког дивљака који 15 пута удара палицом човека који лежи, а онда брже склања камеру, све ћемо ми то да пронађемо, да монтирамо, да видите како Борис Тадић заводи ред који је обећао у Србији. Кома сметају митинзи? Кома смета изражавање незадовољства актуелном влашћу?

Тадић спреман да физички ликвидира српске радикале

Директно оптужујемо Бориса Тадића. Он командује полицијом. Ово је била замишљена полицијска акција, да се једном засагда рашчисти са Српском радикалном странком. Ма, никада не могу да рашчисте са нама. Увек у нама има довољно храбрости да изађемо да у Народној скупштини, да у интервјуима, да се на демонстрацијама боримо против лоше власти. Ако хоће да нас побију, нека кажу, бар да не туку народ, бар да не убијају невинне. Ако смо им ми криви, нека побију нас, али ово никада није било, овако није било никада. Кад смо пошли да их раздвојимо, кад смо пошли да их смиримо, имали су наређење, гађали су нас сузавцем, на 15 сантиметара од мене пао је сузавец, сви то људи знају који су били, то је све било нанишањено.

Зашто сузавец на нас? Па, ваљда треба на оне што се туку, али требало је спречити да стигнемо до Александра Тијанића, до зграде Радио-телевизије Србије, да политички покажемо како та телевизија треба да буде објективна и како треба да буде у служби и грађана који су за Бориса Тадића и у служби грађана који су против њега. Све ово што се јуче десило, десило се да не стигне ниједан грађанин до зграде Радио-телевизије Србије, до своје телевизије. Сат и по се одржавају тензије између огромне масе полицајаца и стотинак

демонстраната, на рукама су могли да их однесу и све лично на сценарио по коме је спаљена америчка амбасада. Како то, после тога су растерали десетине хиљада људи за само минут или два, а сто људи не могу да растерају сат и по, људи са којима сарађују у изазивању масовних нереда и немира. Наш скуп је почео да се разилази негде од половине говорника.

На наше скупове долазе домаћини, долазе људи са децом. Кад су видели да свуда у круг почиње да пуца, да се шири дим од сузавца, људи су отишли кући. Да видим ко од вас каже да смо ми криви за оно што се јуче десило у Београду. 'Ајд, сад нам реците на конференцији за штампу, немојте у извештајним емисијама, немојте са људима који су упалили Савезну скупштину да анализирате колико смо ми криви. Реците нам сада шта смо ми то јуче били криви. Ми смо вас све заштитили, толико колико је могуће, али ако полиција хоће да направи инцидент, па прво ће новинаре да претуку. Сви смо вас штитили, сви смо покушали да се баш никоме ништа не деси, али полиција је претукла и фоторепортера.

Полиција је претукла и посланика који је новинар, а неко од учесника претукао је шпанског сниматеља. Ми изражавамо дубоко жаљење због свега што се десило било ком учеснику, било ком посетиоцу и новинарима, наравно. Кома је то у интересу да на митингу Српске радикалне странке буде претучен новинар, па да ви после пишете лоше о нама, па није то наш интерес. Не можемо ми потпуно да обезбедимо скуп, ако полиција не може да га обезбеди. Па, нисмо ми полиција. Тај митинг који смо ми одржали потпуно је независан са оним што је полиција радила у Македонској улици, стотинама метара далеко, и уместо да спрече некога кога називају хулиганом да се приближи митингу јер хоће да растура митинг, уместо да обезбеди митинг, шта су они то обезбеђивали гурајући из Македонске улице те са којима су се тукли према митингу? Који је тај полицајац који ће сада да вам оправда акцију у којој се неко ко тамо руши Београд гура на један мирни скуп, да би имали оправдање да претуку учеснике скупа којима није падало на памет да направе било какав инцидент, који су непрекидно са говорнице позивали зато што су нас молили из полиције – смирујте, смирујте и ми смо смивали. Кад смо рекли – шта радите са овима који имају фантомке, нама је неки функционер полиције Дамјановић рекао – не секирајте се, то је наш проблем, неки командир, распитајте се ко је, шта је. Па сам ја, ипак, свестан тога да све раде заједнички, позвао да скину фантомке. Какве фантомке на митингу Српске радикалне странке, ја хоћу да се види сваки учесник митинга, да се зна шта је ко урадио. Неће да ваља ово у Београду, неће да ваља. План је био зликовачки, а највише су ишли на Александра Вучића који није посланик, који је требало да буде ухапшен, који нема имунитет, за кога мисле да је моторна снага Српске радикалне странке.

Тадић уводи Србију у грађански рат

Ми опомињемо Бориса Тадића, немој да Србију уводиш у рат. Док има већину у Скупштини, док има своје сатрапе и своје слуге, нека покуша да влада тако да Србија напредује, нека води Србију, а не да сузбија оне који би да га победе. Не бори се власт против опозиције. Опозиција се бори против власти, а власт се бори да добро влада, да Србији буде боље. Једини циљ ове власти, једино што раде у последња два месеца, то је да се боре против опозиције, да докажу да нема опозиције, да добију похвале из иностранства. Наравно да ћемо наставити политички да се боримо без престанка. Докажићемо вам документацију свих људи који су повређени, а ви који сте правили филмове о мирним кордонима који су спречавали грађане да иду где желе, направите филм о полицајцима који туку у 21. веку под демократском влашћу

Бориса Тадића, који је неколико сати пре тога учеснике скупа назвао хулиганима, дао директан повод полицији да нас туче, јер ми смо хулигани. Председник Републике је рекао да смо хулигани. Ми смо хулигани?

Ово је била жеља да се заплаше сви учесници скупова Српске радикалне странке, да сваки честити домаћин помисли – па, нећу да идем, ја те људе волим, али нећу да ме туче полиција на митинзима. Пронађите један основ у нашем понашању, у нашим говорима, за онакву бруталну акцију полиције према нама, ја ћу да преузем одговорност. Пронађите само један знак да смо ми желели онакв скуп или да смо све учинили да до онаквог скупа дође, али зато испитајте и директора полиције шта му то значи – не користи силу док се не појаве Томислав Николић и Александар Вучић, а онда удри и пуцај и ради све што желиш. Какво је то наређење? Док не дођу хулигани, јел’? Са овима мирнима без силе, са овима што руше излоге, пале и тобож се туку с полицијом, са њима без силе, ал’ кад наиђу Томислав Николић, Александар Вучић, Драган Тодоровић и остали, сила, најбруталнија могућа сила. Ко је тада одобрио силу?

„Нећете зауставити српске радикале“

Ко је одобрио пуцање у нас који смо пошли онако очински и братски да их раздвојимо и тог часа више ништа нисмо имали на уму, само да их раздвојимо. Изгледа да раздвајамо оне који заједно раде. Мени више не пада на памет да их позивам да се смире, они после иду у полицијску станицу па се смирују, причају ко је кога тукао, јер очигледно је та спрега, очигледна је та веза. Очигледно је то брукање Србије у коме учествује полиција и непознати који се са њом стално сукобљавају, а синоћ у Ургентном центру ниједног од тих нема. Полицијци храмљу, ударен каменом, ударен овим, ударен оним, а Славиша Кокеза мора да лежи четири сата, не сме да се помери, а Душан Марић има контузије и преломе, а Борислав Пелевић има контузију мозга, а све су други повређени. Најтеже повреде смо добили ми који ни у чему, ни у каквој тучи нисмо учествовали, који је нисмо изазвали, ко-

јој нисмо видели ни повод. Или је повод то што смо хтели да кажемо – доста нам је понижавања и доста је понижавања. Ево, тучите нас, понизили сте нас, сад нас и тучите. Па, кад је то успело у Србији? Кад је таква власт опстала? Како ништа не научише? Неће нас зауставити. Наравно, ми ћемо одржати још једну седницу данас после ове конференције, одлучити шта и како даље, али претпостављам да нећемо више ризиковати да мирне грађане Србије претуче полиција зато што протестују. Ако је некоме у интересу да заустави и протесте, подсећам га да су то и Турци радили, али кад су Срби ћутали, то је било најопасније за окупатора. Кад Срби ћуте, тад је најгоре. Боље их пустите да искажу свој гнев и бес. Можда вам то помогне да боље владате. Кад не чујете шта вам замера онај ко није уз вас, спроводите диктатуру. Борис Тадић је на своја немудра и нејака плећа натоварио себи много власти. Може он вама да се правда да нема с ким, ал’ то није оправдање да се спроводи диктатура. То није оправдање да јуче РТС, ноћас, целу ноћ, најгоре извештава. Ја први пут морам да кажем да је извештај Б92 био много коректнији и објективнији, много коректнији и објективнији. Од њих нисам очекивао објективност, а били су објективни. Па, добро, они су моји љубимци свакако. Ако имате питања, изволите. Ја ћу после тога, наравно, да дам реч и Славиши Кокези или ако желите да њега питате нешто лично, могао би да вам опише како је дошло до његовог повређивања. Схватите онда ко је био мета и шта је био циљ. Славиша, изволите.

Кокеза претучен у покушају да заштити Вучића

Славиша Кокеза: Ја и мој другар Вучић смо са пар људи били између групе навијача и полиције. Раздвајали смо ту групу навијача од полиције, уто је полиција дошла до нас, навијачи се разбежали. У кругу од 50-100 метара није било ниједног навијача. Они су кренули да бију Александра Вучића. Ја сам са једне стране, човек је стао са друге стране Александра да га не бију.

Новинар: Може ли мало гласније?

Томислав Николић: Не може, претучен је.

Славиша Кокеза: Они су мене ударили два пута, три пута, по глави, по леђима, по рукама. При томе је један од полицајаца псовао мајку радикалску говорени – ко смо ми да демонстрирамо против председника Тадића, јер је он закон у овој држави и да ће нас они убедити да више не демонстрирамо. То је било. Онда се не сећам ни како сам доспео у Ургентни центар и отприлике то је било то.

Томислав Николић: Ово је од палице?

Славиша Кокеза: Јесте.

Томислав Николић: Ово је од палице. Позади на леђима има. Није довољно једном да ударите човека, бар десет пута док лежи, па ви сад извештавајте о томе како год хоћете, на вама је и одговорност хоће ли поново да туку народ или неће. Да ли може да се утврди истина или не? Докле су границе употребе полицијске силе? Не знам да ли сте пробали тај сузавац синоћ? Престаје дах, не сузе, престаје дах, ви морате да паднете на земљу и они онда прискачу и тучу. Изволите.

Новинар: Ви тврдите да је обезбеђење Српске радикалне странке све време контролисало митинг, односно бар оно...

Полиција припремала напад на учеснике протеста

Томислав Николић: Ту уопште није било потребно обезбеђење. То је био радикалски митинг, радикали су били и обезбеђење и учесници митинга. Стотине митинга смо одржали, никаквог обезбеђења ту не треба. Тек кад се полици-

ја појави, треба вам обезбеђење. И полиција није обезбеђивала митинг, нигде на митингу, на ивицама масе, нисте видели полицију.

Полиција је припремала напад на учеснике митинга 300, 400, 500 метара даље од митинга, тобож сукобљавајући се са неким. Шта је то полиција радила на периферији гурајући демонстранте ка центру, ка митингу? Ко је издао тај налог да полиција не обезбеђује митинг, него да обезбеђује непознато лице изван митинга, а да набаци сукоб на учеснике митинга? Да, ја вам тврдим потпуно да ниједан српски радикал није крив низашта и да нису радикали они који су се тобож тукли са полицијом. Зато сам тражио да скину фантомке, да можемо и ми да видимо на снимцима ко су ти људи. Ко су, коначно, ти људи који пале Београд кад год им падне на памет, који обрукају сваку српску акцију у Београду, који не дају да Београд буде и српски град? 'Ајде коначно да сазнамо да ли примају плату од полиције? Да ли су награђени за свој рад? Никада нисам схватио како је упаљена америчка амбасада. Сад видим како. Сетите се, исто овако, после свих недела над америчком амбасадом, за минут су растерали демонстранте. Појавили се „хамери“, појавила се сила полицијска. Тако је било и синоћ. Кад су претукли кога су хтели, за минут су растерали демонстранте. Ми смо пола сата после колима прешли преко Трга Републике, кад смо отишли у Ургентни центар. Апсолутно није било нигде никога, седи народ, гледа шта се ово десило. Полиција је обавила свој посао, мирно се разилази. Директор полиције даје изјаву – било је наређење да се не употребљава сила. Ко је прекорачио наређење? Или, можда, ово није била сила? Шта ли би било да су имали право силу да употребе? Газили би тенковима. Изгледа, палица, гумени метак, сузавац да то није сила и мора да нам каже полиција шта је сила по њеном мишљењу. Изволите.

Новинар: Да ли једна политичка странка као што је ваша има разумевање за овакво понашање...

Томислав Николић: Реците ми када смо ми то имали разумевања, а када нисмо осудили дивљање у Београду.

Ја могу да вам кажем да ви немате доказе да је то икада ико од нас изговорио, али ово јуче није била једна каменица. Ово је јуче трајало скоро...

Новинар: Али то су ти исти људи.

Томислав Николић: Па, немојте само да ми натоварите да сам оправдао паљење Савезне скупштине, Радио-телевизије Србије, ако су то исти људи. Не, не, то су исти људи и то је исти град – Београд, само зависи с које стране посматрате. Ја јуче слушах представника СПО-а који каже – па, ми смо само јајима правили демонстрације. Па, ко је убио полицајца 9. марта? Јаја? Умро од покварених јаја. Погледајте само шта значи чињеница да ли сте на власти или нисте. Ја вам тврдим да смо увек о томе исто размишљали. Ја мислим да сте то од Велимира Илића чули, за тај један камен. Немојте да...

Новинар: Јуче сам разговарао са неколико висококомпетентних људи, упућених у актуелну проблематику – психологију масе и технологију власти итд. Њихова запажања су ми веома драгоцена и чини ми се веома стручна и тачна. Према њиховим проценама, маса од неколико десетина или стотињак младих изгредника није ни учествовала на протесту, него је на самом крају дошла из правца улица Македонске и Дечанске. То указује да су они унапред били регрутовани и организовани да изазову инцидент и политички компромитују протест. Зар је организаторима било тешко предвидети ову могућност, јер се зна да се полиција служи оваквим стварима?

Томислав Николић: Нисам знао за то. Ја сам вам, чини ми се, дао довољно основа да помислите како смо веома со-

лидарни и сагласни са тим мишљењем, с тим што заиста не знам како бисмо могли да упозоримо, ми који организујемо скуп, да кажемо људима – али, пазите биће туче, биће провокација, биће напада полиције. Па, ко ће да дође на скуп? То је у ствари забрана скупа. Ако ми као организатори кажемо – пребиће нас полиција, онда то ми позивамо да нико не дође. Али, која је то нормална држава у којој организатори мирног скупа стрепе од полиције?

Ово је била синхронизована акција полиције и тих група које полиција држи под контролом. Уосталом, толико су нереда начинили по Србији, никад не одговарају низашта, никада нису кажњени. Кад на стадиону нешто направе, кажњава се фудбалски клуб, никада нико од њих. Иде се догле да они толико подивљају, осиле се да хоће да убију неког полицајца с којим се непрекидно туку. Тек онда је неко од њих кажњен, јер то више не може ни полиција да сакрије или можда и то крије, ја о томе немам неких правих доказа.

Ово не ваља, а то са Борисом Тадићем, није добро ово што ради Борис Тадић. Пре две године је почео причу о подели Србије на грађане првог и другог реда. Данас ће да буде прича о подели на оне који смеју да живе и које не смеју да живе, који смеју да се баве политиком и који не смеју, који смеју да раде у предузећима и који не смеју. Он покушава да нас подели, али и синоћ сам рекао – подела је кад смо на пола. Нећемо бити на пола и то му говорим сада и нова истраживања која обављају за његов рачун, за рачун америчке амбасаде, по којима Демократска странка више никада не може да победи Српску радикалну странку, па чак ни оваквим неприципијелним коалицијама.

Ја позивам и Социјалистичку партију Србије да размисли у чему то учествује. Јел' то била жеља Социјалистичке партије Србије? Да ли се у Европу улази тако што прво нестане свако ко каже било коју лепу реч о Српској радикалној странци или о ономе што је радио СПС десет година? Сад је дозвољено бити у СПС-у, али је забрањено хвалити оно што је радио СПС у оних десет година од 1990. до 2000. Забрањено је подржати било који потез СПС-а, а можеш да будеш у СПС-у јер ти си се трансформисао, а они који те подржавају нису се трансформисали. Ми ћемо имати занимљиве сед-

нице Народне скупштине. Најлешше је да се то пренесе у Народну скупштину. Једина замерка, права замерка је што Борис Тадић износи то на улице. То је радио и Милошевић, преносио политику на улице, па није добро завршио. Политика се води у Народној скупштини. Е, ту се расправља о важним темама. Власт има важне теме, опозиција има важне теме. Идеално је кад се договоре да се те теме смењују, али ако власт само брутално намеће своје теме, опозиција има на располагању довољно начина да спречи рад Скупштине искључиво по жељи власти. Ја зато позивам Славицу Ђукић да одложи ту причу о наставку седнице док се сви политички фактори у Србији не договоре како ће Србија даље. Ако мислите да Србија може овако даље, грдно се варате. Изволите.

Заштита режимског РТС-а

Новинар: Господине Николићу, да ли сте очекивали да исте ноћи, практично када се све то дешавало у Београду, Радован Караџић буде изручен Хагу?

Томислав Николић: Нисам очекивао и уопште нисам знао када ће да буде изручен зато што је остављено суду на процену, уколико нема жалбе, на процену који је то рок у коме жалба треба да стигне у суд. Значи, чекали су само момент да се скуп заврши и да га изруче у Хаг. Бојали су се тога да се на скупу сазна да је тог часа изручење. Мислили су да би то произвело некакве радикалније потезе скупа. Ја вам кажем да ништа радикалније се не би десило.

Ми се тамо нисмо окупили да спречимо изручење Радована Караџића. Ми се тамо нисмо окупили да бисмо отишли до зграде Специјалног суда. Ми смо се тамо окупили да икажемо свој протест, да укажемо на политичку ситуацију у земљи и да прошетамо, као што смо стотинама пута до сада шетали, као што су сви други до сада шетали улицама Београда. Рекли смо – медијска шетња, идемо до зграде Радио-телевизије Србије. Није нам падало на памет да згазимо на тротоар, опогањени тротоар испред зграде Радио-телевизије Србије. Били бисмо на улици, али би наш захтев био тако снажан да би од тог часа почео директан пренос на Радио-телевизији Србије. Сва ова премлаћивања, не дај Боже да је неко погинуо, све је то било да се заштити директор Радио-

телевизије Србије Александар Тијанић, а да он својим програмима заштити актуелну власт, да се хвали колико је претплата наплатио. Ако ми позовемо грађане да не плаћају претплату, више неће имати чиме да се похвали. Изволите.

Новинар: Занима ме једна ваша реченица. Рекли сте – не можемо ми да обезбедимо скуп, ако полиција неће. По први пут чујем да Српска радикална странка каже да не може да контролише масу. Да ли је то само после овог митинга или сте знали и пре тога?

Томислав Николић: Не, ја можда нисам био прецизан до краја. Ако полиција жели да изазове немире, ми не можемо то да спречимо. Ми немамо од кога да штитимо скуп, нити било кога на скупу, па то су наши. То није скуп на коме се налазе супротстављене стране. То је скуп истомишљеника и извештача са скупа и ко би се ту сукобио? Какав сукоб на скупу? Незамисливо ми је да неко каже, на скупу политичке странке дошло је до сукоба. Како може да дође до сукоба кад сви ти људи исто мисле? Тамо ниједан глас није био против онога што смо говорили. Какав сукоб? Разишли бисмо се на миру, прошетали и разишли. Не, требало је направити сукоб. Ја то не могу да спречим, ако полиција жели да направи сукоб. Видели сте какви су.

Можда има тамо и полицајца који је слабији од мене физички, али он зна да ја никада нећу да насрнем на њега, а њему је најлакше да руком у којој је палица крене на било кога. Никада немојте да се сукобљавате са полицијом, одмах у старту сте немоћни. Он је обучен да туче, а ви нисте. Вама не дозвољава мозак да ударите полицајца, васпитање вам не дозвољава. Зато кад кажу, туку се с полицијом, то може само полиција. У Србији нема људи расположених за тучу с полицијом, јер ту се извуче дебљи крај и посебно, нисте ваљда мислили да смо кренули Александар Вучић и ја на челу колоне да бисмо се тукли с полицијом за коју знамо да им је наређено да нас туку и да ће то да ураде па макар их код куће питали – шта сте то урадили? Кад ме сретну данас на улици – знаш ја имам двоје деце, морам да их храним. Ја то разумем. Није крив полицајац који је тукао него онај ко му је наредио. Изволите, доле сам исто некога чуо. Изволите.

Новинар: Јел' имате неке конкретне доказе да је реч о агентима полиције, провокаторима или ...

Томислав Николић: Знаете шта, ја те људе уопште не познајем. Ја само видим шта се дешавало сат и по. Сат и по неко измишља сукоб у коме не учествује нико ко је на митингу, а треба увући митинг у сукоб, треба увући Српску радикалну странку, треба организаторе увући у то. Како је то могуће? Сто демонстраната не може полиција сат и по да разбије, а разбије их три минута пошто нас претуче. Заиста, не требају ми докази уопште, ја то тврдим. Не требају ми докази. То је толико очигледно, то је толико евидентно. Хиљаде полицајаца, толико је било полиције, да је пред сваком зградом тамо негде према Ургентном центру, где су амбасаде, стајало по 50 полицајаца који су целу ноћ седели, нису ништа радили. Пред Специјалним судом, били сте, ко зна колико је полиције било. Знали су да нема посла за њих, али су имали довољно и за ово. Немају за 100 људи који нападају полицију. Не знам да ли сте ви осетили ту полицијску солидарност кад је неки полицајац повређен, онда они губе, потпуно губе кочнице. Повређивани су полицајци и сат и по не могу да растуре масу од 100 људи, а растуре десетине хиљада људи. Немојте да ме питате за доказе, заиста. Нека траже они доказе да то није било овако организовано и нека оправдају причу о томе да је била забрањена употреба силе. Ако је ово нежност полиције, питам вас поново како изгледа полицијска сила и да ли то и вас спречавају да било када, било шта реално, а лоше за њих, напишете или изговорите. Хвала.

Дневник догађаја који мењају Србију

Тадићеви пендречи по слододи Србије

Другог дана након одржавања великог Свесрпског сабора под називом „Слобода за Србију”, на конференцији за новинаре 31. јула 2008. године, генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, најавио је упорну и бескомпромисну борбу за откривање и кажњавање стварно одговорних за немире у којима је било неколико десетина повређених, као и за материјалну штету која је том приликом почињена. Вучић је посебно скренуо пажњу на изјаву Душана Петровића да је Српска радикална странка одговорна за немире:

„Даме и господа новинари, Српска радикална странка не само да неће чекати да прође време и да се ствари стишају и забораве око нереди који су били у Београду, већ ће Српска радикална странка инсистирати на томе да се све до последњег детаља истражи и да одговорни за немире одговарају. Пошто смо ми рекли ко је одговоран, а сматрамо да је режим Бориса Тадића одговоран, ми ћемо тражити њихову одговорност и установљавати сваку појединачну одговорност. Од њих очекујемо, пошто кажу да смо ми одговорни, да они установе нашу одговорност. Ја сам генерални секретар ове странке, немам посланички имунитет, Душан Петровић је власт у овој земљи, па очекујем да будем ухапшен. Јер, не може да прође да неко ко је одговоран не буде ухапшен после неколико десетина повређених људи и штете од 30.000 евра, како су нам саопштили људи из Београда, 30-35.000 евра. То не може да прође некажњено.

Неко мора да одговара – или ми или они. Али ћемо зато установљавати детаљ по детаљ, па ћемо да видимо зашто је намерно пуцано у Борислава Пелевића који се налази у тешком стању, који је данас у Ургентном центру, који данас иде и на магнетну резонанцу, ЕГ и све друге прегледе. У тешком је стању, има поломљене обе јагодичне кости, носну кост, има страховите болове, човек није заспао 15 минута у претходних 48 сати, јер је немогуће да заспи у тако тешком стању. Па ћемо онда да видимо како је могуће да су најгоре прошли баш функционери Српске радикалне странке за које нико не може да каже да су бацили иједан камен, да су било шта урадили нечасно или противзаконито на том скупу. Како то да су баш на нас нападали? Како то да нису страдали неки хулигани о којима су говорили, него смо баш ми страдали? Ми смо узели видео снимке од онога што смо имали, дакле као медија мониторинг пре два дана.

Има врло интересантних снимака. Посебно су интересантни били први снимци. Касније се нису емитовали на Б92, на Пинк телевизији су се емитовали. Ти снимци са Пинк телевизије су веома, веома значајни. РТС је направио потпуну цензуру снимака, пуштали су само снимке који су њима одговарали, али ти снимци Телевизије Пинк ће бити веома, веома значајни у показивању и доказивању ко је кога тукао и ко је шта радио, и каква је чија улога била у догађајима на Тргу Републике. Ја желим да обавестим надлежне државне органе да ћу два дана бити на путу. Од суботе увече сам им

потпуно доступан, па пошто смо ми одговорни за то, како кажу, ја очекујем да надлежни државни органи свој посао обаве, или су у питању лажови.

Дакле, или једно или друго. Или смо ми заиста одговорни за нешто, или су они лажови и ту нема велике игре, ту нема велике филозофије. Немојте више да нас плашите Радвановићима, овима и онима, ни ви по медијима, а ни ови из Тадићевог режима. Е, страшно смо се уплашили, само нека он обавља свој посао и зато и кажем, ако смо ми одговорни – ми чекамо, и покажите ту одговорност, нема никаквих проблема. А не више да нам претите тиме – биће ово, биће оно, биће не знам шта, не можемо да спавамо од ваших претњи, толико смо се уплашили. Видећете да ће се показати да су лажови зато што они знају да нема наше одговорности. Они лажу кад кажу да смо ми одговорни и они знају да неће ништа да предузму зато што знају ко је то стварно и смислио, и ко је то стварно организовао. Е, али ми нећемо да станемо и ми ћемо на тој причи да инсистирамо, а не они. Ја вам унапред кажем шта ће да се збива. Ако сам ја крив за 30-35.000 евра штете и за неколико десетина повређених, онда ја морам да одговарам, или су све време лагали. Ми сада долазимо до све већег броја података, до све више снимака, до све занимљивијих ствари.

Дакле, сукоб је био дубоко у Македонској улици, значи далеко, далеко од митинга, везе с митингом није имао. Уместо да се та група изолује, отера на другу страну, ми имамо данас потврде и сведоке шта су говорили командири полиције, са њиховим именима, од Дамјановића па надаље, који су рекли – не брините, та група је под контролом. Значи, кордони полиције могу да растерају 25-30.000 људи за минут и по или три минута, пошто нас посланике претуку, а њих нису могли за сат времена и не терају их у супротном смеру, него их терају на људе на митингу! Зато што је једини смисао био да се спречи шетња. Како баш у Македонској да се то догоди? Зашто? Зато што је полиција знала маршруту. Ми смо полицији пријавили митинг у покрету, иако су неки медији и агенције лагале данима како нисмо пријавили скуп. И то је било у ту сврху урађено. Све могуће детаље, Агенција Бета излази са тим, Биро МУП-а саопштава да није пријављен.

Пријављено четири дана раније, са комплетном маршрутом, са комплетном шетњом, којим путем иде шетња, којим путем иду људи кад су у шетњи. Све пријављено, све су знали. Тачно су знали да се планира одлазак кроз Македонску. Нико то од људи није знао на Тргу Републике. Полиција је знала, све су знали, па ћемо да видимо, да истражимо како се то све десило и шта се то све дешавало. Ми ћемо то истерати до краја. Знате наш труд који смо уложили, огромна

енергија коју смо уложили да сачувамо потпуни мир. Нигде никаквог инцидента није било до краја митинга, да би се онда направио потпуни хаос. Е, па неко за то мора да одговара и ми се с њима слажемо, или они или ми, или они да иду у затвор или ми да идемо у затвор, а неко мора”.

„Лично ћу поднети две кривичне пријаве”

Пошто је на снимцима очигледно да су припадници жандармерије намерно и потпуно циљано и бесомучно ишли пендрецима на посланике Српске радикалне странке, и на самог Александра Вучића, Вучић је најавио и да ће он лично поднети две кривичне пријаве:

„Ја могу да вам кажем, лично ћу поднети кривичну пријаву против двојице људи, не знам им имена, али ћу се потрудити и то да сазнам, који су ме тукли. Дакле, то је оно што вам сасвим сигурно говорим, посебно што су ме тукли без икаквог разлога. Знате, за мене знају на београдском асфалу да нисам, како би београдски мангупчићи некада говорили у наше време, девојчица, па сад пустим неког да ме бије, али је било боље да пустим да нас бију него да узвраћамо на било који начин, јер би онда рекли – гледајте шта су радили. Они су нас тукли из чиста мира, иако су видели да стојимо и да њих штитимо и да њих бранимо. Из чиста мира су нас тукли. О полицији говорим, наравно, о жандармима говорим. Зна сам да је била жандармерија. Па људи, да смо ми хтели сукоб са њима, па то би много, много другачије изгледало, али, наравно, ми смо били паметни, и озбиљни, и одговорни људи па нисмо желели тај сукоб, нисмо желели тучу, па смо пустили да нас бију. Ми смо већ, поводом случаја шпанског новинара, дошли до једног снимка где се види неко комешање. Значи, ми ћемо установљавати потпуну одговорност за свакога и зато сам рекао – ако сам ја одговоран или наша странка, онда идемо у апс, али ако су они одговорни, они ће да иду у апс кад-тад.”

Заједнички фронт против Тадићевог режима

Александар Вучић је најавио и креирање заједничке платформе опозиционих странака за остварење циља другачије и боље Србије, као и стварање широког фронта против диктаторског режима Бориса Тадића:

„Још једну ствар сам данас желео да вам саопштим у име Српске радикалне странке. Ми припремамо у Председничком колегијуму Српске радикалне странке, припремамо неку врсту платформе, стратегије, неку врсту заједничког циља који бисмо покушали да договоримо са осталим опозиционим странкама и ми ћемо до почетка септембра, не бих ограничавао време, али рећемо до 5. септембра, предложити одређену стратегију. Ми јесмо различите странке и бићемо, наравно, са другачијим идејама, али имамо једну заједничку стратегију, заједнички циљ како да се дође до другачије Србије, до боље Србије, како да дођемо до нових избора и до могућности да се воља људи у Србији заиста поштује. Ми ћемо, дакле, нашим партнерима у опозицији, пре свега ту мислим на Демократску странку Србије и на Нову Србију, али сам сигуран да ће ту бити и неких других организација, али и других слободомислећих људи, предложити да направимо један широки фронт против власти, против режима Бориса Тадића. Дакле, прерано је говорити о некаквом ДОС-у или слично. Овде је реч само о заједничком циљу. Видећемо како ће на то реаговати наши потенцијални партнери, да ли ће прихватити тај наш папир или не, односно да ли желе да разговарају у том смеру. Сигуран сам да много тога можемо да урадимо, заједнички, у борби против оваквог диктаторског режима”.

Р. В. С.

Дневник догађаја који мењају Србију

Режим се хвали бруталним насиљем

На конференцији за штампу Српске радикалне странке, која је одржана 5. августа 2008. године, новинарима су се обратили генерални секретар те странке Александар Вучић и посланик Српске радикалне странке Борислав Пелевић.

Ухапсити и оне који су брутално претукли Драгољуба Милановића

Вучић се посебно осврнуо на актуелна дешавања око откривања и хапшења оних који су нанели повреде сниматељу телевизије Б 92, и уз инсистирање да су сви грађани Србије једнаки пред законом, присутним новинарима пустио снимак бруталног премлаћивања бившег главног и одговорног уредника РТС-а, Драгољуба Милановића, рекавши да Српска радикална странка захтева да се и починиоци овог бруталног напада, који као кривично дело није застарело, а који се потпуно јасно виде на снимку, такође ухапсе и осуде:

„Српска радикална странка инсистира на одговорности за немире који су се догодили у Београду и са тим нема игре.

Ми тражимо потпуну једнакоправност за све грађане Републике Србије. Дакле, не могу да буду криви одређени људи зато што су били на скупу који је против ДОС-а, а да су заслужни или нису криви они који почине тежа кривична дела, а били су на скуповима ДОС-а. Или ће бити ухапшени и једни и други, или неће бити ухапшен нико. Дакле, ми ћемо вам данас поновити снимке које, видим, не желите да пуштате, не желите да емитујете. Само у 11 секунди, можете тачно да видите и људе који су ударили, који су извршили кривично дело покушај убиства и учешће у групи која врши насиље, а та кривична дела свакако нису застарела. Или ће та лица бити ухапшена, а ми ћемо ускоро доћи до њихових имена, до њихових личних података, или ће сви бити пуштени. Јер то да се неко за неупоредиво блаже кривично дело гони и кажњава, држи у притвору, па касније у затвору, а да некога за знатно теже кривично дело награђујете ћутањем и да се правите да се никада није догодило – то у овој земљи неће моћи да прође. Можда хоће, али ћете онда морати све нас да побијете или да похапсите.

Ево снимака, па ми реците да ли су ово снимци који су много тежи од било којих других које смо видели ових дана и да ли су ови људи добили било какву казну и да ли заслужују било какву казну. Реч је о пребијању новинара, главног уредника. Само мало успорено, онако како то раде Б92 и РТС кад приказују оно што им одговара, само да се боље виде лица, да се виде зликовци. Дакле, хоће да убију човека, бу-квално. И није шут у камеру, него у главу директно, и кључ за аутомобил у кичму директно. Мислим да је било сасвим довољно. Ми смо вам спремили, нарезали на ЦД, да можете сви да узмете уколико сте изгубили те снимке. Наравно, да бисте подсетили јавност, а сигурни смо да ће то све наше телевизије данас учинити, на то каква су злодела све чиње-на, и очекујемо да ови зликовци и бандити који су хтели да убију човека, новинара, главног и одговорног уредника једне телевизије, случајно националне телевизије, да они морају да буду ухапшени одмах и да одговарају за кривична дела покушај убиства и учешће у групи која врши насиље.

Однос према људима у Србији мора да буде апсолутно исти. Не може за нешто да се одговара, а да се за то исто дело неки награђују. Ту врсту диктатуре у Србији нећемо да дозволимо на све могуће дозвољене и демократске начине. Ми не видесмо да је ухапшен ико од људи који су нанели тешке телесне повреде Душану Марићу. Не видесмо да је ухапшен било ко ко је нанео тешке телесне повреде Славиши Кокези и не видимо никога да је ухапшен због тешких телесних повреда које су нанете Бориславу Пелевићу, народном посланику Српске радикалне странке.

Људи, још једна интересантнија ствар, ми нисмо чули ни речи извињења од Бориса Тадића, ни од кога из режима. Они се хвале својом акцијом, срам их било! Хвале се тиме што су тукли народне посланике, политичке противнике, хвале се тиме што пендреком бране своју власт, јер мисле да су много јаки. Хвале се тиме што глуменим меџима чувају своје фотеле. Јел' се тиме хвале? Тиме што су човека замало убили. Погледајте како изгледа Борислав Пелевић, колико, пет дана после скупа. Па то никога не интересује зато што није на њиховој страни, зато што није на антисрпској страни”.

Пелевић: „Боли ме овај српски метак”

Новинарима се затим обратио посланик Српске радикалне странке, са видним повредама главе, отоцима и подливима, Борислав Пелевић, који је детаљно објаснио очигледну намеру припадника полиције да претуку Александра Вучића и да намерно гађају Пелевића директно у главу гуменим метком, који се по правилима полицијске службе сме испаливати само испод појаса:

„Мени је само жао што се овако једна дивна манифестација, која је почела веома мирно, веома достојанствено, завршила на такав начин. На позив Томислава Николића да ћемо ми покушати да смиримо окупацијску демонстранату и полицију ми смо сви, заиста, сишли доле. Претходне вечери, пред митинг, ја сам на овом истом месту упозорио чланове организационог одбора да се припрема батинање и хапшење Александра Вучића, с обзиром да он нема имунитет и, право да вам кажем, било ми је заиста основно да будемо ми

Ћутање је ликовање режима над судбином крајишких Срба

На почетку конференције, Александар Вучић је најоштрије осудио ћутање режима поводом годишњице злочиначке акције Туђманове Хрватске, „Олуја”, у којој је на хиљаде Срба убијено, а стотине хиљада протерано са својих огњишта:

„Даме и господо новинари, Српска радикална странка најоштрије осуђује ћутање државних власти Републике Србије поводом годишњице најтежег злочина који је хрватска војска починила по окончању Другог светског рата на европским просторима. Ћутање, које значи једино ликовање над судбином Срба Крајишника и још један напад и на Милошевића, Мартића, Бабића и све некадашње лидере Републике Српске Крајине. У међувремену, држава Србија ништа није предузела ни за избегло становништво са крајишког простора, нити се бори да се они врате на своја огњишта, нити се бори за било какву територијалну аутономију, а да не говорим о признавању Републике Српске Крајине. То показује да власти у Србији уопште не желе да размишљају о статусу Крајишника, уопште не желе да размишљају да је икада постојала Крајина, а камоли да ће постојати, и показују колико их не интересује судбина њиховог народа, већ само новац и функције, односно фотеље на власти”.

посланици око њега да га не би тукли и да га не би ухапсили. Међутим, кад сам потрчао за свима њима, пао је сузавац у близини и више нисам имао оријентацију неколико секунди. Кад смо се примакли полицији на неких пет-шест метара, ја сам приметио полицајца како нишани у мене пушком, директно. С обзиром да сам прошао све могуће ратове, знао сам шта то значи и рекао сам му само – Немој брате Србине, није нам то потребно, треба само да раздвојимо ову децу од вас и да се ово заврши на миран начин. После ми је један полицајац, иначе мој ратни друг, рекао да су ти хулигани доведени њиховим аутобусима и да им је био задатак да испровоцирају немире како би се спречио одлазак и мирна шетња према Радио-телевизији Србије.

Кад сам видео полицајца како нишани у мене, нисам могао да верујем да ће да пуца. Одједном ме је погодио метак и одбацио ме је, не знам колико уназад, сигурно метар и више, ништа нисам видео. Неки полицајац кога нисам могао да идентификујем, али видим да је носио шапку и да је био нека врста командира, ми је рекао – Опрости брате, жао ми је, али наређење је наређење. Ја сам само питао – Чије наређење? Са највишег врха. Неки момци које ја не познајем су ме извукли, ту се нашао и мој брат Југослав, иначе члан Српске радикалне странке, и одвели су ме у неку стоматолошку ординацију код хотела Мажестик. Ту ми нису могли помоћи него су ме упутили на максифацијалну хирургију Стоматолошког факултета, у Др Суботића. Тамо су ми пружили прву помоћ и рекли ми да треба хитно да одем до Ургентног центра, међутим, повреда је била толико тешка да једноставно нисам могао да ходам и замолио сам брата и остале који су били са мном да ме одвезу кући. Следећи дан сам отишао да ВМА и ту су ми урадили одређене налазе, значи, ОРЛ налазе, неурохируршке налазе и упутили су ме на магнетну резонанцу и ЕЕГ у Клинички центар, с обзиром да на ВМА то не функционише. Обавио сам све те прегле-

де и установљено је да ми је поломљена носна кост, обе југодишне кости, да имам контузију мозга и да су то тешке телесне повреде. Одбио сам да лежим у болници, јер сам их молио да ме пуне на кућно лечење и отприлике је то оно што се дешавало.

Ако сам ја, заиста, једног полицајца пипнуо, ударио или било шта, ја сам спреман да се овог момента одрекнем свог имунитета и да кривично одговарам за то, али како они кажу, постоје снимци и камере који су све снимили и сасвим је сигурно да смо били сви заједно у функцији раздвајања. Хтели смо да се митинг мирно заврши. Та група полицијских хулигана, које је полиција унајмила и изазвала сукоб, покварила је те демонстранције. Мени је само једна ствар, две ствари су ми заиста нејасне. Прво, зашто режимски медији апсолутно не поклањају пажњу повреди посланика, јер су два посланика тешко повређена. Друга ствар која заиста боли, како то да министар полиције и председник Републике изражава жаљење због повреде новинара, наравно и ја изражавам жаљење због повреде новинара и нама је и био циљ, на том састанку пре одржавања митинга, да заштитимо, пре свега, новинаре, јер смо знали да уколико било који новинар буде повређен, да ће то бити приписано Српској радикалној странци. То је био наш први задатак. Међутим, види се по снимцима да га је полиција тукла, а не радикали, а не демонстранти. Жао ми је што нико није поменуо повређене посланике, а не само тог новинара.

Пуцањ у мене је могао да буде смртоносан, јер по правилу полиције, по правилу службе, гумени метак је смртоносан и он се испалује само испод струка да би се спречио напад на полицију, а нико од нас није нападао полицију, ми смо их само бранили, ми смо их само чували, ми смо само хтели да их раздвојимо. Човек који је пуцао у мене није крив, он је добио наређење. Он је добио наређење од врха режима и ја за све ово окривљујем, пре свега, председника Републике и све оне који су рекли да је полиција изврсно обавила свој посао. Да је сантиметар лево или десно метак погодио, ја данас више не бих био међу вама овде, али није то проблем, ја сам два пута рањен у рату, 1993. године на Велебиту од усташких метака, али овај српски метак ме много више боли, јер је српски метак и надам се да се ово више никада неће догодити. Ја сам одликован медаљом за храброст Милош Обилић од стране Радована Караџића и то је мој најдрагоценији трофеј и орденом за храброст, златном медаљом за храброст Милош Обилић од стране Српске добровољачке гарде. Јер није нам то у интересу, није нам у интересу да било који Србин буде повређен. Ја нећу подносити лично ниједну кривичну пријаву ни против кога, али о томе ће крајњу реч имати највише руководство Српске радикалне странке и они ће о томе одлучити”.

Р. В. С.

**Ранко Панић у животној опасности
због удараца Тадићевих батинаша на митингу „Слобода за Србију”**

ЧИЗМОМ У СТОМАК!

- *Лекари тврде да су црева оштрећена од удараца у стомак. Ранко ће издржати ако му срце буде јако*
- *Смиља, мајка: Само да ми дейте преживи, а за то пребијање неко ће морати да одговара*
Мирјана, супруга: Ранко се већ шест дана не буди из коме, лекари нам ништа не говоре

Ранко Панић задобио је тешке повреде од стране полиције и налази се у животној опасности. Лекари Ургентног центра у Београду боре се за његов живот. Оперисана су му црева, али ни недељу дана после хируршке интервенције Панић се не буди из коме. Ранко је прошлог уторка ишао на митинг „Слобода за Србију”. Од Тадићевих батинаша, припадника жандармерије, задобио је тешке повреде и тренутно се налази на Ургентном центру. Панићева мајка Смиља и супруга Мирјана, скрхане од бола, причају о тешком стању у коме се налази њихов Ранко.

Панићева невенчана супруга, Мирјана Вујичић, прича да се са супругом чула у време када су почели сукоби на београдским улицама. „Он је отишао из Младеновца за Београд да би присуствовао митингу ‘Слобода за Србију’. Око 22 сата, када сам стигла кући с посла, укључила сам телевизор и видела да су у Београду нереди на улицама. Покушала сам да га позovem, али он се није јављао на телефон. Звала сам га, дуго се није јављао. Помислила сам да не чује телефон, вероватно због буке. После једно два до три позива, он се јавио. Питала сам га ‘где си’, а он је рекао да иде према аутобусу и да ће ми све причати када стигне кући. Рекла сам му: ‘Немој да се задржаваш, него ‘ајде кући’. Стигао је кући, у Младеновац, нешто после поноћи. Испричао ми је да га је један полицајац ударио у руку. Показао ми је модрицу од удараца полицијског пендрека. Изгледао је сасвим здрав, а после су наступили болови. Жалио се на болове у стомаку. Говорио је: ‘Боли, боли као да ми се све преврће у стомаку’. Тек тада ми је рекао да га је један полицајац ударио ногом у стомак, како каже, из волеја. То је вероватно био максималан ударац и мислим да је унутра све попуцало” – сломљеним гласом прича Ранкова супруга.

Према њеним речима, одмах су отишли у хитну помоћ.

„На крају, када су болови постали неиздрживи, отишли смо у хитну, али одатле смо морали да га пребацимо у Ургентни центар. Одмах су га одвели на снимање ултразвуком. Мени су рекли да се на снимку види да је нешто пукло унутар стомака, и да Ранко хитно мора бити подвргнут операцији. Сачекали смо да га изведу из операционе сале и само смо га на тренутак видели. Доктор је рекао да је ово компли-

Мајка и супруга тешко повређеног Ранка Панића

ковано и да смо могли доћи раније, али да није ни сада касно. Рекли су нам да му је пукло дебело црево. Смештен је тада на интензивну негу и почео је да се опоравља. Говорили су да опоравак напредује и да се осећа боље” – износи Мирјана.

Она каже да му се стање погоршало већ у суботу и да је после прве уследила још једна операција: „У суботу, када смо дошле Ранкова мама Смиља и ја, он је пао у делиријум и не знам шта се догодило. У недељу увече пребачен је у шок-собу и прикључен је на апарате за одржавање живота. У понедељак је поново оперисан и од тада је без свести и прикључен је на све апарате за одржавање животних функција. Доктори су рекли да је морало да буде више удараца у стомак да би се ово догодило. Ранку ни после две операције није боље. Не буди се из коме, лекари нам само штуро говоре да су пукла црева”.

Мирјана Вујичић каже да Ранко константно има температуру око 40 степени и да она благо варира, али и да му је крвни притисак нестабилан.

„Не знам шта да радим, много ме ово боли. Боли ме да га гледам без свести прикљученог на све апарате за одржавање животних функција. Не могу ни да уђем у шок-собу да бих била поред њега. Не могу да верујем да нам се ово догађа. Нико ништа неће да каже, вероватно мислећи да ће нас нечим повредити. Сви су ћутали за Ранка и нико се не оглашава за ово што му је учињено” – наводи Ранкова супруга.

Смиља, Ранкова мајка, није могла да прича од бола за синем, само је говорила: „Све ће бити добро, само да ми дете остане живо”.

„Рекли су нам да је само пукло дебело црево, а ко зна шта је ту у питању, пошто мајци задњој све говоре. Доктори су рекли да ће Ранко издржати ако му срце буде јако. Све ће бити добро само да ми Ранко остане у животу. Нека кажу где могу да се узму лекови за његов опоравак, узећу их” – каже Смиља скрханим гласом и додаје да ће због пребијања њеног сина неко морати да одговара.

Р. В. С.

Вучић: Хапсите батинаше
Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, примио је бројну родбину Ранка Панића и казао да ће странка инсистирати да одговорни за пребијање Ранка Панића буду ухапшени.
„Тадићеве батинаше морају да одговарају за пребијање Панића, али и за покушај убиства посланика Српске радикалне странке, Борислава Пелевића и Душана Марића. Правда мора да буде једнака за све, и сви они који су одговорни мораће да буду кажњени за своја недела” – поручио је Вучић.

Текст је преузет са интернет сајта часописа
„Нова српска политичка мисао” (<http://www.nspm.org.yu>)

„Демократско” премлаћивање **народа**

• „Не смемо да поменимо ништа је полицајка а ништа полицајца”, Moris Turner

Пише: Драгомир Анђелковић

Ако сте на Телевизији Б-92 гледали снимке сукоба полиције и „хулигана”, који су се десили пред крај митинга 29. јула, вероватно вам није промакао кадар када се група бесних полицајаца окомила на изолованог, изгледа још непунолетног, момка у шорцу. Но, можда нисте запазили којом брзином је камерман споменуте телевизије престао да снима оно што је затим уследило. А не морамо да будемо нарочито маштовити па да нам падне на памет – шта се десило са дечком! Исти медиј, додуше тада само у аудио варијанти, деведесетих година, истрајно је извештавао о сваком случају полицијске бруталности.

Полицијска култура

Живимо у земљи која нема добна какво демократско наслеђе. А још мање има традицију цивилизованог, уз уважавање људских и грађанских права, опхођења полиције према грађанима. Уосталом, до пре 20 година није било неубичајено да људи у полицијским станицама буду премла-

ћивани због испричаног политичког вица или отпеване неке „националистичке” песме.

Обнова вишепартијског система свакако је сузила простор за полицијску бруталност. Међутим, далеко од тога да је он постао макар налик ономе у земљама развијене демократије. Полиција је и даље на миг власти крвнички млатила демонстранте, хапсила и злостављала опозиционе лидере, застрашивала грађане. Ипак, од 2004. године, деловало је да смо кренули путем законитости, бар када се радило о МУП-у, као и да је почела да се поправља „полицијска култура”.

Но, дошао је 29. јул. Полиција је тукла изгреднике, али и обичне демонстранте, па и новинаре и пролазнике – као у доба пре него што је у нашем врту „процветала демократија”. Сада нећу да улазим у то ко је режирао сукобе, али како год било, неприхватљиво је да било ко разбија излоге или провоцира полицију. У том случају је нормално да полиција

интервенише. Међутим, није прихватљиво ни да полиција непотребно и брутално бије, макар и истинске хулигане, који су издвојени или опколени у малој групи и више не пружају отпор. Ако су до тада снаге реда и обављале посао регуларно, од тада су несумњиво злоупотребљавале овлашћења!

Не тако давно, у Москви сам гледао како тамошња полиција решава ексцесе са демонстрантима. Чим би их специјалци разбили у мање групе и опколили, престајали су да примењују силу. Немоћне демонстранте су спроводили у специјалне полицијске аутобусе који су стајали иза кордона. Иако вероватно није била намера да сви они буду приведени, тако су привремено изоловани и онемогућени да се супротстављају полицији. А нису непотребно тучени и злостављани. Опет, пре неки дан у Београду, као да је био циљ да буду тучени и да сукоби ескалирају, тј. да у њих буду увучени мирни демонстранти и организатори протеста.

Полиција је, уз батине, одгурала момке који су се са њом сукобили до епицентра митинга, и тако створила прилику да растури демонстранте и спречи шетњу. Тада је пендреке и гумене метке употребила и против оних који су покушавали да смире страсти и спрече отпор полицији. Ипак, из глобалних евроатлантских кругова и медија под њиховом контролом – непрекидно се упућују поруке да је Русија умногоме аутократска земља. Као што се, и поред призора десет полицајаца како пребијају једног склупчаног дечка који се ваља по асфалту – нашим властима упућују похвале за ефикасну „закониту“ акцију полиције!

А такве похвале су несхватљиве, тим пре што је полиција, којој су вероватно политичком одлуком дате одрешене руке, тукла кога је стигла, ако се задесио у ширем „радијусу њеног дејства“. Можда је тако поступала када јој се указала шанса, и стога што се „ужелела“ рекреације из „старих добрих времена“. Како год било, код хотела „Москва“ претучен је новинар агенције Бета, Милош Ђорђевић, док је ишао према својој редакцији. Полицајци су му пришла из чиста мира и почели да га ударају, и то чак намерно по осетљивим деловима тела. На његове вапаје да је новинар, нису се обазирали.

Медијски линч

Да се тај немилли догађај није десио, питање је да ли би, осим пар медија који још нису подлегли притиску власти или прихватили неку примамљиву понуду, ико други споменуто полицијско насиље. На крају крајева, и поред тога што је уз агенцијског новинара бар још један медијски делатник (сниматељ) истучен, чак су и реакције новинарских удружења биле релативно благе, а извештавање медија о томе углавном анемично. Штавише, негативни утисак који би јавност и због тога могла да стекне, неутралише се сталним понављањем похвала упућених МУП-у од стране „релевантних“ аналитичара.

Није ме зачуђило ни то што „безбедносни стручњаци“ сматрају да је „полиција поступила по закону и није прекорачила овлашћења“ и да је олака и незаконита примена гумених метака и шок-бомби сасвим у реду. Сви ти стручњаци су принципе свог „заната“ учили у тоталитарним временима. Па им, ваљда, делује „нормално“ да полиција млати грађане по сопственом нахођењу и да не мари да ли ће неког тешко озледити, па и осакатити. Као што изгледа, сматрају да је „природно“ да полиција пре свега буде у функцији интереса владајућих структура.

Међутим, ипак ме је изненадио однос већине медија према бруталности припадника „органа реда“ и поред тога што сам за неке од њих и раније у потпуности увиђао колико су пристрасни. Поред тога, сада сам настојао да сагледам и ду-

бље психолошке и друге мотиве, и да изналагањем оправдања умањим своју запањеност. Отуда, примера ради, иако остаје отужан осећај када се прочитају похвале Милоша Васића на рачун полиције, и његове злураде, бесмислене политичке конструкције, о њему нећу говорити. Ако и није тачно оно што народ воли да каже – „једном полицајац, увек полицајац“, разумем да остаје осећање колегијалне солидарности.

Другачије ствари стоје са медијима типа Б-92, и разним НВО које треба да се баве људским правима, које уместо да буду будне „очи“ јавности које надзиру власт, у критичним тренуцима, по цену основних људских права, дела грађана и без икаквог „оправдања“, систематски се понашају као острашћени хушкачи. Уместо да се непристрасно баве оним што оптерећује наше друштво, приказују као проблем само оно што није у складу са одређењима њихових власника или ментора, макар истински то и не представљало проблем. А сваку девијацију или злоупотребу приказују у позитивном светлу, ако је на идеолошки подобној линији. Но, једна ствар је била док се Б-92 тако понашао а улог није била физичка безбедност „неподобних“ грађана, а друга ствар је од када је постао део, чини ми се, интегрисаног система репресије.

Од пре неки дан искрено сумњам да је многим који су оправдано скретали пажњу јавности на злоупотребе из деведесетих, и због њих захтевали чак и лустрацију, стварно стало до људских права. Сећате се чувене сцене из времена протеста 96-97. године, када је неколико полицајаца пришло младићу, и без повода почело да га туче. Е, пре неки дан је тога поново било много. И ником ништа. Изгледа, нашим а светским „поклоницима“ европских вредности, битно је једино за чији рачун полиција туче и кога туче, а не да ли на то има право, односно да ли примењује прекомерну силу.

Дехуманизација неистомисљеника

Додуше, ако „независни“ медији и велики део невладиног

сектора нису у служби заштите људских и грађанских права, то је можда и „нормално”. Ако је циљ да се сви који су национално опредељени, били они припадници СРС-а, НС-а, ДСС-а, неких патриотских НВО или само „идеолошки неподобни” грађани, прикажу као агресивни типови и мрачњаци, онда је понашање Б-92 и, сада већ, многих других медија, сасвим „природно”. Јер, док се ради на дехуманизацији „непријатеља”, на његовом приказивању као злог и инфериорног бића, контрапродуктивно је било шта што подстиче емпатију или наводи на логичко размишљање.

Циљ је да гледаоци ако не са симпатијама, онда бар са пуним разумевањем посматрају разрачунавање власти са неподобним елементима. Стога, незгодно је бавити се чак и случајевима када је претучен неки странац, пролазник или новинар. То је „прихватљива” колатерална штета како се не би ризиковало да се повуче „конац” који може да доведе до тога да се очас посла „распара” „истина” саткана од лажи. Ако људи почну да саосећају и размишљају, можда под знак питања дође и флоскула о „хулиганима”.

Њих свакако увек има на митинзима. Међутим, нису сви који се супротставе полицији хулигани. Јер, онда су „хулигани” углавном „дивљали” и 9. марта 1991. године, односно они су омогућили ДОС-у да преузме власт 5. октобра 2000. Хулигани су они који изазивају полицију, пљачкају радње и циљно наносе материјалну штету јавној и приватној имовини. Међутим, нису увек хулигани они људи који се супротставе полицијској интервенцији, чак и када је она законски утемељена (сетимо се студентских протеста из 1968. године). Поготово, када полицијска акција делује сумњиво и много тога указује на политичку инструментализацију снага МУП-а. А делује ми да је то био случај током недавног митинга опозиције.

Нико од нас не жели да живи у друштву у коме ће моћи да га малтретирају, па и туку, припадници полиције. Нико сигурно не жели да се помири с тим да олако, без озбиљне истраге, његово дете може да буде окарактерисано као хулиган и да онда, неки мрзовољан или фрустриран полицајац, сме да му у лице испали гумени метак. А знајте ако се

„дух” пусти из „боце”, колико год да мислите да сте по страни од политичких дешавања или да испољавате убеђења која тренутно нису сатанизована, нећете знати када ће „враг доћи по своје”. Можда се само деси да ви или неко од ваших у незгодном тренутку пролазите поред хотела „Москва”, а оно...

Требало би да се забрину и политичари који сада имају власт. Јер, шта год мислили, неће је имати до века. Нека се сете анегдоте о томе како је Никола Пашић одбио да подржи нови изборни закон који је прекомерно фаворизовао власт у односу на опозицију. Мудро је рекао својим сарадницима: „Бићемо и ми опозиција”. Што се нас тиче, ако сада у пуном обиму оживи дух насиља и медијске манипулације у интересу владајућих структура, пре ћемо стићи у најмрачније раздобље деведесетих него у ЕУ. А ни они који мисле да сада чврсто седе у властодржачким фотељама неће знати када ће им бити испостављен рачун за оно што раде док су на власти. У негативном систему вредности који оживљавају, сутра могу бити опозиција! Као што и они грађани што са симпатијама гледају како се „пендреком” подупиру политичка убеђења која деле са влашћу, неће знати када ће у духу обновљених старих правила игре, тај пендрек да се окре-не против њих.

Зато, надам се да ће брзо сви схватити да нико у Србији дугорочно неће имати корист ако даље наставимо путем политичке самовоље, медијске сатанизације неподобних, политичке манипулације ... А озбиљна истрага о томе шта се десило и кажњавање не само хулигана, већ и полицајаца који су прекорачили овлашћења, као и њихових старешина које су то наредиле или допустиле, већ ће бити добар показатељ да власт не намерава да нас врати у време када је Ивица Дачић био портпарол СПС-а. Наравно, морао би у вези са извештавањем неких медија да се огласи и „Етички комитет” *Републичке радиодифузне агенције*. Но, пропагандно повећавање, из дана у дан, броја повређених полицајаца (иначе од главе до пете „оклопљених”) и умањивање броја озлеђених демонстраната, уз натегнуте осуде на рачун опозиције – а у питању је игра у којој учествује, како власт тако и многи медији, односно новинари – изгледа да баш и не по-годује мојим надама.

„Твоје снове вуци разносе”

Поезија Радована Караџића открива његову дубоку спознају суштине српског колективитета, и шаље универзалну поруку о потреби очувања сопственог идентитета појединца и народа. „Тражење мудрости и снаге, одбрана завета предака и храма многонапаћене родне земље – то су главне теме Караџићева песништва. У њему звучи спокојна храброст ратника, лична исповест постаје неподмитљиво сведочанство времена и универзално уопштење” („О аутору”, књига „Свејесен”, Београд: ИГАМ, 2004.)

Пјесник Радован Караџић биће најзад прочитан. Од тога ће и читалац и поезија бити на добитку, истиче Рајко Петров Ного, пишући о Радовановој поезији у магазину „Печат” од 1. августа 2008. године.

„Најбоље су се пјесме у ‘Памтивеку’ сажеле и стегнуле у шкрт а складан поетски облик и наговијестиле да би поезија овог пјесника могла бити – како то у умјетности, када је ваљана, увијек бива – и ‘памтивек’ и ‘палимпсест’.

Оне друге, са седам брава закључане – ближе Бориславу Радовићу него Бранку Миљковићу – и данас плијене читаоца који воли да одгонета поетске загонетке, који презире јадну јасноту.

А онда га је године 1984. ‘у апс одвело’. Истражни затвор у Сарајеву – једанаест мјесеци. Зашто? Низашто. Мада, како

пише Солжењичин у ‘Гулагу’, низашто се добија много више!

Требао ми је један такав, рекао би Караџоз. У сарајевском Караказану тавница бијаше и споља и унутра, а свакога морално осјетљивог човјека обузимао је стид што није у затвору.

Родно мјесто Караџићеве „Црне бајке” (1990), као и толиких књига, јесте затвор, бајковита кућа ‘пуна јасне и светле народне туге’. Непроцјењив је допринос књижевности мртвога дома и казамата, камџије и апсанџије”, пише Ного.

Немој да поверујеш

*Немој да поверујеш да је
поноћ црна,
да је био нејроменљиво
и да је Боџ ипак хтјео.
Немој да поверујеш да си
осуђен
и да ти нема сјаса,
немој да поверујеш да су
тираве зелене
само због хемције, због своџа*

дисања,
има тиу нешто што је и твојој вољи.
Немој да поверујеш да се без
хлеба и ваздуха не може,
знај да је ипак а немој да
поверујеш,
нек тво буде твоја мала заблуда коју нећеш
признати.
Немој да поверујеш да Боџ
ствари држи на окупу
да се не размиле,
поверуј да си тво тиш.
Немој да поверујеш да јесен
долази само иза лета
а иза јесени зима,
поверуј да је лето зима
а зима јесен,
и учини ипак, тиш имаш речи.
Немој да поверујеш да је
поноћ црна,
да је тво непроменљиво
и да је Боџ ипак хито.
Има тиу нешто што је и тво твојој
вољи.

(Из прве Караџићеве збирке песама „Лудо копље“; 1968)

Гаврило Принцип

Болујемо од замањеног
лика
Браћа и Бога и Прејка.
И смрт је разводњена
И преварена,
Али тво строго око моћника
Никад
Неће прекривати њена мрена,
Никад без мейка.
Лудило, штој!
Небесима крстари тиући Боџ.
Исисао је из тланине жести
Евројски штицлов. Гле, видик
се љуља.
Расуло, штој! Све је
замањено.
Ослабила тесит.
У крвојоку су коловраши
муља.
Чуј ловачки роџ, како
ионесено
Гнезда разара, подмићује
свесит.
Свети је узјахао незнану
бедевију
И у незнани језди крај.
Љескају бесмислице на
жрудима цара.
Приштомиле су нашу змију.
Још његов строго Боџ тво
небесима цара,
А нас наш благи зазивље из
чечара:
Хајдуцима и испосницима
навлаче шминџерај.
Лудило, штој! Небесима се Боџ
тиући шеће,

А наши се збуњен у жбуње
крије и неће,
И не сме из цријемуре, из лиће
из штица,
У речник стварах скривен,
У речи забрањене.
Су чим ћеш на небо, Гаврило?
И на које небо?
Време се таси и вене.
Пуцај у зекети блиставих
бесмислица,
Пуцај у свеважеће небо,
у небо неважеће!
Лудило, штој! Деснице, сажми
расуло!
Душе, пуцај у цара,
Изоштри врховно чуло!
У моћно колена етохе пуцај!
Нек клецне време,
Нека царевине побркају
теме,
У Бечу нек занеме,
На небу нек занеме!
У цара, Душе, пуцај:
Нек меци свемиса уздрмају
И заиресу,
И кликуј нашега Бога из
дрвета!
А твојом – нек нас стилола
Понесу!
Нек свитине на нашем
зауштенем гробљу,
Засветлуца,
И моја белокоси,
И звезда,
И свећа.

Сарајево

Ја чујем како несрећа заиста корача
прејворена у бубу – кад дође час:
смрвине бубу ко што ипроиноџ певача
мрви штишина и прејвара га у глас.
Изгара град као шамјана жрумен,
у томе диму и наша свесит вијуга.
Клизе градом празна одела. Румен
мре камен, узидан у куће. Куџа!
Штокој. Чети оклојних твојола

у себи маршира увис. Агресор
ваздух по нашим душама кола
и час си човек а час ваздушни сивор.
Ја знам да је све ово припрема јаука:
шито спрема црни мейал у гаражи?
Гле – како сирах претворен у јаука
по своје комјунитеру одговор изражи.

(Песме „Гаврило Принцип” и „Сарајево” су из збирке „Црна бајка” која је написана у сарајевском затвору, а објављена 1990. У песми „Сарајево” Караџић је антиципирао трагичне догађаје много година раније него што су задесиле српски народ)

Моја права

Од права имам: малени прозор
Пути Великог Белог Светија.
Ал кроз њега видим
Мало од Овог, мало од Оног,
Једну шицу, никад цело јајо,
Врх дрвечија, божна где је корен.
Све се више слуша, све је мање дајтог,
Тек за слушање сиворен.
Сито су ми хелијски кораца погребени,
Јер никад не видим целе обласи
Плавети.
Дојола нагнути према пројаси,
Од пола на дохвати камције
И асанције.
Од права имам, али незванично,
да те волим, а да се не види.
И на њач право,
Тихи, тирајни:
Мали грч на лицу,
А сузе теку у срце тирајни.
О, тирај тирајни њач увек много вреди.

Опасан сан

Одавно већ
Нема за мене јорука
Ни са небеса
Ни са земље.
Пусито вријеме.
Осјављен
На милости и немилости
Великом Бијелом Свијети
Утамничених тамничара,
Који ми тебе скрива.
Нити ми шита збори,
Нити ми Бога тираја.
Далеко негде, где Бога има
Али где не помаже,
Сањам опасан сан:
Безбрижно живимо и лако,
Радују нам се
На овом и на оном свијети.
Одједном,
буди ме презајослена сиража.
Иза леђа крију комаде смрти.
Тако зајочне сваки дан:
Без мене,
Без тебе,
И без јорука
И са неба, и из земље.

Збогом атентатори

Збогом, атентатори, аорте жосиоде
Тако ће, изгледа, њрскати без мене.
И последњу шансу да се окрвавим,
Ја пуштам да оде.
На њрскате јавке све се чешиће јавим,
И надгледам како њланине зелене.
Збогом, атентатори, долази ми рејка
Мисо о јосијању. О јознању неба.
А крв, реч ружна, њржава и њрека,
Љути Милутина, уснулога рејка,
Благод и у смрти, ко у доба јосија,
диже се из гроба, ко из њрајочейка,
Наивна и њрскате,
Његова љубав њрем њојоцима
И корици хлеба,
Шито му беху досија.
Његов брижни њоглед њрема њојоцима,
њрема небесима, неначейим, целим,
Захватија и мене.
Ја ваше лудило не могу да делим!
Изгубљена браћа, по нас време њроба.
У њлаваре светија њуцајте без мене!
Сулуди другари. Гавранови века.
Свети је на њуцелуку, без снаге и вере,
Без мите и мейка.
У ваздуху је расијадање доба,
У њомејенију њвали се жене.
Ја разбирам слушање, сирахујем без мере
За светилости неба и за лејка рејка –
Збогом, атентатори, срушена је међа
Међу светиовима
И узалуд бруји, месито срца, сиршљен.
Историја нам је окренула леђа.
У шита да се њуца?
Ко октојод, доба крије њлавни њршљен,
И ближи се зима
С белим смејовима.

(Песме „Моја права”, „Опасан сан” и „Збогом атентатори” су објављене у књизи „Свејесен” која је избор из његових раније објављених песама; збирку приредила Српско-русска поетска библиотека, издање ИГАМА 2004)

Вуксан

Твоје снове вуци разносе
и од њога се хране,
Вуксане, вукдане,
лејо ти је име.
Сјуси се у њрадове
да бијемо њадове,
Вуксане, блађдане,
лејо ти је име.
Свети те чека њокорни,
коњаниче уморни
Вуксане, мриване,
лејо ти је име.

Потопљени завичај

У завичају са сирахом њојмих њрве речи
и још ме тирај сирах држи
и још ме њрва реч њржи
завичају, моја њрва бајко
(Песме „Вуксан” и „Потопљени завичај” су из прве Караџићеве збирке песама „Лудо коплје”)

Р. В. С.

Зашто је шљива душа Србинова

Пише: Момир Лазић

Има једна песма у збирци др Радована Караџића „Црна бајка” која носи назив „Петњица”, а посвећена је његовом оцу Вуку. Она је без сумње једна од најбољих песама у српској послератној књижевности. То је песма о којој могу да се пишу књижевне студије, па чак и магистерски и докторати. Она је толико вишеслојна, тематски снажна и има мистичну снагу у сваком времену људског живота. Бескрајно је уронила у мисаону и духовну снагу човека и он је носи као свакодневно добро живота. Наравно, желим да је у овом тексту прочитате и чујете суд који јој од мене припада.

**Петњица
(оцу Вуку)**

*Грдно смо крчевину
направили,
Мој громолни оче.
Пустилош, у жају, и у добу.
Али, њу шљиву, њако сличну вили,
Није њребало.
Грдно смо фалили.
На њу је јујиром силазио
Госјод
Да извор и децу блајосиља.
Под њом је Христј ојкиво
косу.*

Шјиа ово би, кад ово њоче?

*Ко да се ђердан њросу.
Као да није било дејињсјива,
Ни лековийој биља:
Лежи Пејињица, ко разорено
ђнездо,*

Ко разваљено царсјиво.

Ко да је злодух њројездио.

*Ко бумбар, као њчеле,
у лејиње њодне осе,
Роморе мрјиви у узалудној
жрјиви.*

*Узалуд вејри њраже жијиа.
Мрјиви ојанци чувају
сенокосе.*

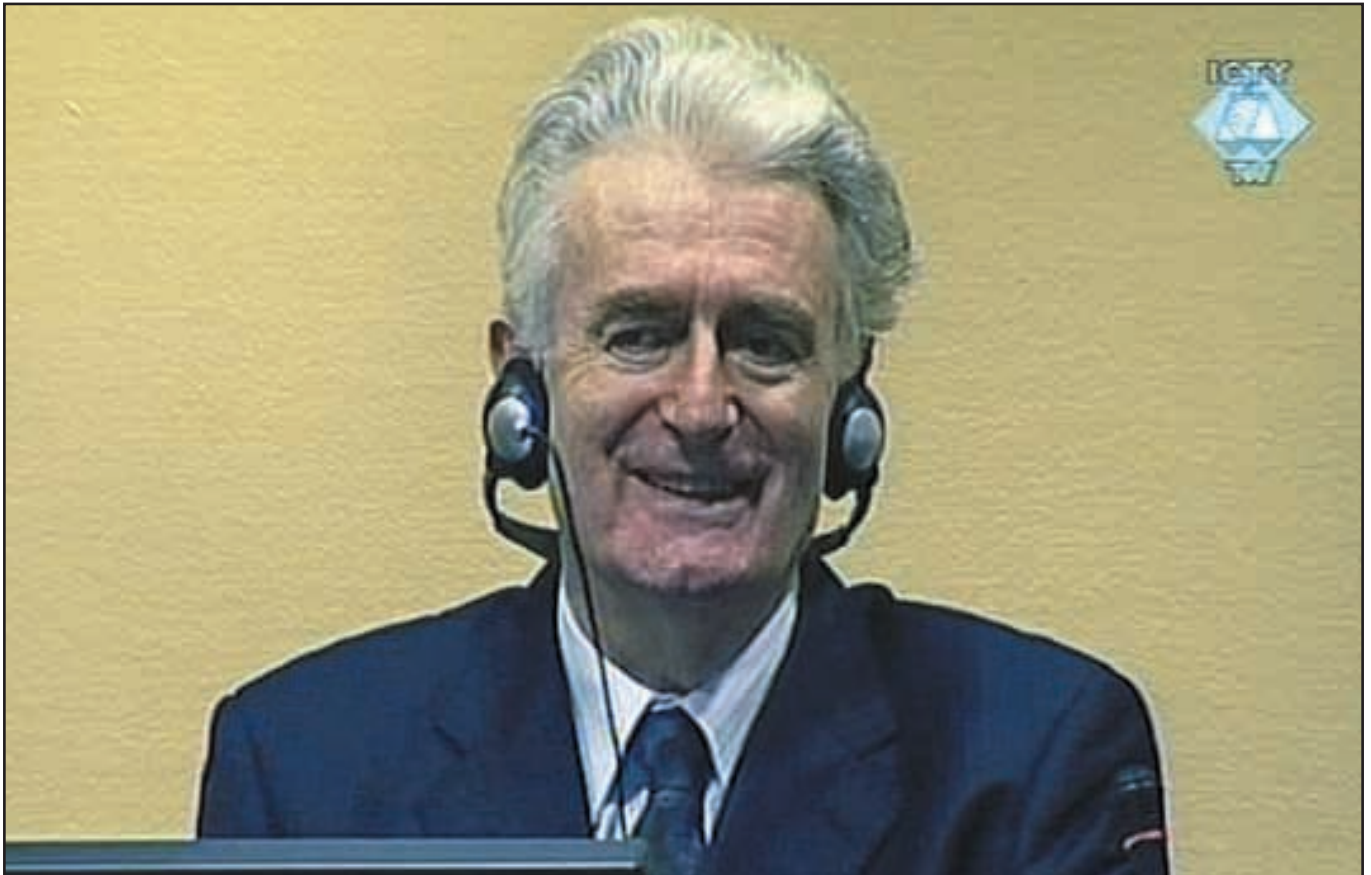
Радован је ову песму написао у сарајевском затвору. Објављена је у његовој збирци песама „Црна бајка” 1990 године.

Опомиње Радован на сечу шљиве, на пустош која после долази. Њој је у госте долазио Господ, а Христ под њом ко-су откивао. Ово је невиђена симболика да се сачува своје, то вечно стабло српског рода, које се никада не сме дирати. Његовом сечом напуштамо Бога, икону даљом чинимо, и у црну алу се претварамо. Само у нашој шљиви, овде је Радован узима као симбол живота, се препознаје наша радост и љубав, снага и царство Божије, односно небеско, које се заслужити мора. Јер када се та шљива одсече, просипа се ђердан наших слава и литургија. Настаје тако велика пустош у човеку и око њега, одричемо се нечег што нам је по Господу припадало и припада. То је то стабло Српства кога походи Господ и не заборавља Христ. И зато се мора чувати да траје, да не буде залудна жртва за тешка искушења која долазе. Јер како ће се после тог ишчупаног стабла корен сачувати?

Овом невероватно снажном и јаком песмом Радован Караџић шаље поруку да Срби чувају свој род. За њега је љубав Господња тако потребна Србину. Без ње он нестаје. Онај ко се одрекне Господа, одрекао се своје славе, одрекао се тамјана, свог народа. И то нам се управо данас дешава у овој „европској најезди зла”. У њој се траже они који се свог стабла одричу, јер су потпуно празни и ништавни. У себи чувају и носе мржњу, похлепу и власт. Љубав као семе живота далеко је од човековог образа. Порука ове песме је хомеровска – каже да „узалуд ветри траже жита, мртви опанци чувају сенокосе” у којима ће кад-тад заиграти оно жито живота. Исклијаће у некој новој шљиви из које ће севнути ватра наших предака. Господ их никада неће заборавити. Ово је без сумње песма у којој је Радован Караџић проникнуо у судбински живот народа коме је остао веран све док са Господом буде ходио.

Радован Караџић помагао одбрану Слободана Милошевића

Слагалица истине

Бивши председник Републике Српске, Радован Караџић, није спремао само своју одбрану, већ је учествовао и у припреми одбране Слободана Милошевића. Миливоје Иванишевић, који је учествовао у раду стручног тима који је бившем председнику СРЈ Слободану Милошевићу помагао у припреми одбране, тврди да је од почетка суђења па све до јануара 2006. године добијао од непознатог пошљаоца, под псеудонимом „Пријатељи истине”, на стотине страница важне документације и анализе догађаја у Босни и Херцеговини која је коришћена у процесу одбране. „Уручити г. М. Иванишевићу, Српској радикалној странци, удружењу 'Слобода', и другим заинтересованим, да се кори-

сте као подсетником, без цитирања, јер је ово папир 'non-rare', као материјал није потпун, нити је опремљен истраживачким инструментаријем. Такође уручити одбранама (прије свега С. Милошевића, М. Крајишника, В. Шешелја, М. Мартића), али и свим осталима којима би било од користи”, наводи се у достављеном материјалу.

Иванишевић истиче да су анализе и документи које је добијао, Милошевићу били од велике користи, поготово током унакрсног испитивања сведока.

„Радован је имао невероватну моћ предвиђања тока догађаја. Слао нам је материјале који су се односили на неке догађаје за које није постојао никакав наговештај да ће се

На почетку једне од својих анализа (децембар 2005 – јануар 2006) Радован Караџић, написао је напомену: „Надамо се да је све што смо до сада послали доспјело на наведене адресе. Нажалост, наша се екипа осипа, јер живимо и радимо у немогућим условима, а неки од наших вриједних чланова су били приморани и да напусте РС и настане се у другим земљама. Такође нажалост, немамо контакте са главним актерима историјских збивања због којих се одвијају суђења у Хагу, немамо никакве контакте са оптуженима (ако и јесу у региону, не комуницирају ни с ким, да не би угрожавали себе и пријатеље) нити можемо да пратимо сва суђења. Да имамо дискове са већине суђења, били бисмо у прилици да сугерирамо много више, као и да укажемо на доказне елементе који би били корисни за побијање доказа оптужбе. Но, нисмо у могућности да радимо отворено, мада би било нормално да и РС и Србија имају један биро за нас и нама сличне, не да бисмо били плаћени, него да бисмо имали могућност сарадње и размјене материјала”.

убрзо наћи на дневном реду суђења. Међутим, по правилу, испостављало се да су већ за неколико дана били главна тема у судници”.

Иванишевић каже да у то време није знао од кога је добијао документа, али и да је претпостављао, због њихове важности, да су од Караџића, што му је он и лично потврдио након хапшења и дозволио да то обелодани јавности.

Документа и Караџићеве анализе под називом „Слагалице истине” изазивали су бурне реакције Хашког тужилаштва. „Пошто њих није поседовало Тужилаштво, већ само Милошевић, то је изазивало бес код Карле дел Понте, која се жалила Савету безбедности и оштро критиковала надлежне институције у Републици Српској и Србији да од Тужилаштва крију тако поверљив материјал”, тврди Иванишевић и додаје да се то најдраматичније испољавало на Палама, када је у више наврата у потрази за документацијом, претресана кућа породице Караџић, а све под изговором да се трага за најтраженијим хашким бегунцем. „Жртва тих немилосрдних потрага било је све више, СФОР је претукао Караџићевог кума Звонка Бајагића, а страдао је и свештених Старовлах”.

Због бруталности поменутих догађаја, Иванишевић је у једном периоду размишљао да све оконча. „Људи су много трпели, а с друге стране поменути документи нису могли бити да промене положај окривљеног”.

Миливоје Иванишевић наводи да чињеница да је Караџић у немогућим условима припремао не своју, већ и учествовао у припреми одбране Слободана Милошевића, изазива дивљење.

Редакција „Велике Србије” у наставку текста објављује део анализе Радована Караџића:

„Заједнички злочиначки подухват”

„Заједнички злочиначки подухват”, Велика Србија и сл. падају одмах у воду пред необоривим чињеницама:

- Никаквог ратног сукоба, нити борбе српског народа за било које циљеве не би било да није дошло до једностране сецесије неких република;

- Једино што је било „заједничко” свим оптуженим јесте настојање да се спријечи једнострана сецесија неких република и да се сачува заједничка држава; након неуспјеха тога „злочиначког подухвата” слѣдеће што је било заједничко оптуженима јесте да се обезбиједи једнако право свих на са-

моопредјељење; кад је и тај „злочиначки подухват” пропао, слѣдеће заједничко је настојање да се политичким путем и на миран начин обезбиједи слобода и равноправност дијелова српског народа насилно одвојеним од своје матичне државе;

- У складу с тим, не би било ни ратних циљева српске стране у БиХ да је муслиманска страна остала вјерна Лисабонском споразуму;

- Српска страна у БиХ **прихватила**, а Србија **подржала** историјски српско-муслимански споразум, о чему свједочи и Адил Зулфикарпашић у својој мемоарској књизи под насловом „Адил”, и да је тај споразум такође био далеко прије рата, те да је њиме била искључена и тзв. „Велика Србија”, и било какав оружани сукоб; у том случају нема никаквог „заједничког злочиначког подухвата” о чему говоре сви мирољубиви напори прије рата и током рата, и сви ти напори су подразумевали да ће „босански Срби”, под условима које је предложила ЕЗ (Кутиљеро), учинити најболнији и историјски најдалекосежнији уступак, излазак из Југославије, и да ће прихватити спољне границе БиХ као стране;

- Српска страна у БиХ јавно је прихватила да остане у БиХ под условима које је предложила ЕЗ. (Кутиљеров план је био **предлог ЕЗ**, а стране су га прихватиле);

- Београд је подржао и охрабрио српску страну у БиХ да остане вјерна том (Лисабонском, тј. Кутиљеровом) плану, који је искључивао и рат, и наводне великодржавне циљеве српске стране;

- Београд (и савезна држава и Србија) прихватао је и све наредне мировне планове;

- Никад и ни у ком облику није установљена политика „етничке чистоте”, те ни свјесно ни несвјесно није провођено никакво „етничко чишћење” као заједнички злочиначки подухват, већ се помјерање становништва одвијало у зависности од локалних прилика, и то је била потреба и интерес свих страна, **о чему су под медијацијом међународних организација склапани и споразуми међу странама**. Дакле, не ради се о „етничком чишћењу”.

Иако је у Сарајеву током цијелог рата дјеловао I корпус Армије БиХ, чији припадници су нападали и спољни (према централној Босни) и унутрашњи прстен (према српским градским насељима), број погинулих муслимана у Сарајеву јасно показује да се ради претежно о муслиманским мушкарцима које захвата општа мобилизација, да је међу погинулим муслиманима у Сарајеву врло мало жена, и да укупан број погинулих не говори у прилог „терорисања” током 42 мјесеца рата и тзв. „опсаде”. С друге стране, већ су утврђена имена близу три хиљаде српских цивила, а могуће је да ће бити утврђено између четири и пет хиљада убијених Срба у Сарајеву, уз значајно учешће жена, па и дјеце.

Ниједна одбрана не би требало да пристане да се процес заврши, а да се не установи шта се тачно дешавало у Сарајеву, ко је све погинуо, од имена до имена, и на који начин. Да је тако урађено у случају Сребренице, слика би била сасвим другачија, не би се геноцид могао ни поменути, а камоли „утврдити”. Један судија је у процесу против ген. Галића изузео мишљење и због тога што му није било увјерљиво да је током 42 мјесеца (наводне) опсаде систематским терорисањем цивилног становништва убијено толико, а не више људи. А да је часни судија знао колико је међу пријављеним погибијама било Срба цивила, који су побијени пред очима муслиманских власти и међународних посматрача, те да је часни судија знао колико је међу пријављеним погибијама било војника који су гинули свакодневно на два прстенаста фронта, гласао би за ослобађање ген. Галића. **У земљама из којих долазе ове судије које суде Србима, убиства би морала бити утврђена и по мјесту, и по времену, и по узроцима**

смрти, и по починиоцима и по околностима, па тек онда би се судило.

Падају једна по једна лаж, и одбране би требало да се користе сваким актуелним податком. Тако је муслиманска страна изашла са подацима о укупном броју погинулих од око 93.000, уз напомену да ће можда бити и до сто хиљада.

Када се узме у обзир да је свијет већ усвојио сва могућа лукавства и подвале, сва „паљења Рајхстага“, „маркале“ и „рачке“, све приче о 250.000 до 300.000 погинулих муслимана, те ону око 80.000 силованих муслиманки, те ону, о томе како је „на све стране било злочина, али су Срби починили 90 одсто, Хрвати 7 одсто, а муслимани само 3 одсто, пријека је потреба да се сви стереотипи разбију, јер су они у судници и даље дјелотворни, као што су дјелотворни у медијима и „пулицеровским“ жиријима, и комитетима за „политичку коректност“ – мора се истаћи да се суди у атмосфери дуго припреманог и савршено изведеног линча. Све те несамјерљиве лажи свако суђење чине некоректним и немогућим унапријед, пред било каквим „њиховим“ судовима, и дисквалификују те „дјелиоце правде“, **који немају право да суде, али имају могућност. Могућност без права је најобичније насиље**, али се од њега морамо бранити као што бисмо се бранили од напада шумске звијери, која такође нема право да нас нападне и убије, али има могућност до неке мјере. Дакле, не само што је Трибунал нелегалан по начину оснивања и селективности гоњења и пресуђивања, као и по симбиози суда и тужилаштва, **него су и сама суђења нелегална, јер се одвијају у ненормалним околностима већ припремљеног и изведеног медијског линча, а суд су основале, финансирају га и њиме управљају земље које нису непристрасне, већ дубоко умијешане као страна у сукобу, и имају своје интересе, због којих је све и почело.** Уз то, трају почетне „заблуде“ које су свјесно и циљано посијане, аранжиране као позорница, а лаж о броју „погинулих муслимана“ на тој позорници фигурира као главна реквизита.

Зато овај нови податак, потекао са званичне муслиманске стране, о укупном броју погинулих треба одмах користити у судницама. Треба знати да је погинуло између 22.000 и 24.000 српских војника (наша група не може добити тачан податак, јер су институције РС прилично разорене, али је распон тачан) и уз то између 9.000 и 12.000 цивила (од чега само у Сарајеву између три и пет хиљада), што чини од 31.000 до можда читавих 36.000 погинулих и убијених. То у односу на 93.000 чини од 33,33 одсто па до 38,7 одсто, а највјероватније је да је средња вриједност у питању, тј. око 33.500 погинулих и убијених, или око 36 одсто од укупно убијених и погинулих у грађанском рату у БиХ.

Познато је да је Срба у општој популацији у БиХ било око 32 одсто, а међу погинулима их је између 33,33 одсто и 38,70 одсто, највјероватније око 36 одсто!!!

Дакле, српске погибије се крећу у проценту већем од процентуалног учешћа у становништву БиХ. Па, јесу ли и њих побили Срби? Или су их побили наводно ненаоружани и неспремни муслимани и Хрвати? Или је ипак у питању грађански рат (са једином хрватском агресијом–интервенцијом споља) у коме су гинули сви, а Срби више него други, с обзиром на то ко је против кога ратовао?

Ако је муслимана погинуло више него што је њихово учешће у општој популацији, за то постоји неколико непобитних и логичних објашњења:

1. Хрвата је погинуло знатно мање од њиховог процентуалног учешћа у популацији, дијелом зато што их је штитила регуларна Војска Републике Хрватске, дијелом зато што су њихова подручја мање мјешовита, то јест, етнички су хомо-

генија, а дијелом и зато што су имали дугу границу са Хрватском, па су избјегавали велике сукобе;

2. Хрвати су се у великом периоду против Срба борили само на неколико тачака, док су њихови додири у централној Босни, стотине километара фронта према Кисељаку, Варешу, те Жепчу и дијеловима Завидовића били мирни и без борби;

3. Хрвати су се такође само у неким периодима и на неким подручјима борили против муслимана, док су на другим подручјима били, повремено или стално, савезници са муслиманима против Срба;

4. Муслимани су се током цијелог сукоба борили против Срба на свим фронтима, а у неким периодима и неким подручјима и против Хрвата, те коначно и међусобно, муслимани против муслимана у АП Западна Босна (Фикрет Абдић).

То су разлози (мање учешће Хрвата у погибијама, те размјере муслиманског учешћа у сукобима) што је међу погинулима више муслимана него што их је међу популацијом, то су разлози, а не некаква српска суровост. Српски народ је платио своју цијену слободе у пуном износу, а вријеме ће показати да није био суров, и да је на његовој страни учињено најмање злочина, то јест, да је против њега учињено највише злочина.

Старе Силајџићеве лажи о канибализму на који су Срби натјерали муслимане, те о српском „поухвату“ уграђивања псећих ембриона у материце муслиманки одавно су заборављене, али су „у вријеме оно“ обавиле сатански и сатанизујући посао.

Вјерујемо да се ове чињенице могу експлоатисати и током извођења доказног поступка, а тамо гдје не могу, важно их је утврдити на било који начин, подношењем докумената, статистике, извештаја државних комисија, и биће употребљиве за завршне ријечи одбрана.

Када би се Србија и Република Српска према Трибуналу и одбранама својих грађана поставиле активно како то чини Хрватска, онда би њихове комисије, или заједничка комисија, лако установиле неке запањујуће истине, као нпр. да је релативно, а можда и апсолутно погинуло више српских жена него муслиманских, и поготово хрватских, а слично би могло бити и са дјецом. Муслимани су редовно убијали сву српску дјецу, српске жене, старце, стоку, све, док Срби то нису чинили чак и тамо гдје је било убијања ратних заробљеника. **Велика је несразмјера у погибијама војно способног становништва, жена и дјецe, што јасно показује природу де-**

шавања и понашања појединих страна у сукобу. Посебно, кад би се изузеле муслиманске цивилне жртве нанесене од Хрвата (Ступни До, Ахмићи, Прозор и др.) видјело би се ка-

ко је српска страна третирао рањиви дио муслиманске цивилне популације, у поређењу са муслиманским третирањем српских цивила исте категорије. Али, наша група то истраживање не може да обави, то је државни посао. Али, шта да радимо, кад председник Србије Тадић тек сад помиње формирање института за проучавање страдања Срба, иако у Београду постоји, ненадмашан с обзиром на ресурсе, центар који води г. Миливоје Иванишевић, без икакве државне помоћи. Зашто би такав институт морао бити државни? Било би довољно да Србија призна Иванишевићев центар, да донације призна и одбија од основице за порезе, те да додјели донације како би се центар издржавао и запослио још стручњака. Свуда на Западу такви центри су приватни, и то им додатно даје увјерљивост, јер су „невладини“.

Ове истине ће кад-тад изаћи на видјело, али ако се са државних нивоа не поради на томе да изађу **одмах, изаћи ће кад то више никоме не буде важно, кад пресуде оптуженима постану правоснажне и непромјениве, као и општи суд о српском народу у његовим државним ентитетима.**

„Етничко чишћење” је измишљотина и креација за потребе сатанизације, и то сви Срби знају, али треба доказати у судницама у којима већ владају лажи креиране у медијима и центрима моћи.

„Суђења се (осим у часним изузецима Милошевић и Шешељ) недовољно користе за компромитацију Трибунала и целог тог подухвата – суђења Србима свих нивоа за одбрану заједничке државе, а касније за друге циљеве, слободу и равноправност народа. Председник Милошевић може да дефинитивно компромитује Трибунал и његове осниваче, јер се сам брани, и брани „ствар”, а не само себе. У другим процесима је то много теже, јер се окривљени не бране сами, па адвокати не знају довољно чињенично стање, или се понашају по систему „није мој брањеник то радио, то су радили други”.

Један пример: После пада Француске у Другом светском рату Немци су наложили генералу Петену да суди француским генералима због пребрзог пада Француске.

Међутим, већ први процеси су показали да је Немачка читавих двадесет година пре избијања рата подривала Француску шпијунским делатностима, што је свакако акт против мира. Помалчала се велика и спектакуларна прилика да се докаже да је Немачка крива за рат, и да је она тај рат против Француске започела веома давно. Зато су немачки генерали наредили Петену да престане са суђењем.

Тачно је да се у Хагу пише нова историја региона. Међутим, кад би постојала заједничка стратегија одбране свих оптужених, оснивачи и спонзори Трибунала имали би разлога за бригу. Већ сада се може рећи да је испливало доста аргумената на основу којих ће историчари у врло блиској будућности моћи да закључе да је разбијање бивше СФРЈ и по цену рата било веома дуго планирано и припремано у западним центрима моћи, што је само по себи акт рата и злочин против мира.

Историчар, академик Милорад Екмечић јавно је изнео тезу да је ова политика наставак Хитлеровог става да Срби имају право да поседују земљу и да је обрађују, али да немају право на државу, па би овај академик у улози сведока експерта био више него фасцинантан (штета је што проф. Смиљу Аврамов није испитивао председник Милошевић, она би изнела још убедљивије аргументе, важне како за писање историје, тако и за исходе суђења).

Верујемо да је време да српска удружења историчара и правника започну кампању према својим светским колегама, као и према светској јавности, па и према шефовима највећих сила. Циљ кампање би било разоткривање политичке и политикантске природе не само Трибунала, него и целог подухвата разбијања Југославије уз стигматизацију Срба. Њихове колеге, светски научници, имају свој морал, и неће сви остати неми, али ни шефовима великих сила неће бити свеједно, и неће бити лагодно, и након те и такве кампање ништа више не би било исто.

Дакле, кампања би била слична ономе што на стручним и политичким скуповима успешно износе гости, али сада у форми научних и стручних папира и позива колегама и државницима на сагледавање истине. То би такође био извор за научна истраживања, који не би могао бити игнорисан, јер би након упућивања на адресе био објављен у књигама, часописима и на интернету. Компромитација цијелог овог антисрпског подухвата најлакше би била изведена компромитацијом Трибунала, јер он више него ишта друго разоткрива сву перфидију и хипокризију које стоје у позадини пројекта разбијања Југославије”, пише у једној од „Слагалица истине” под ознаком „Опште”.

То се може доказивати и доказати. Навешћемо такса-тивно податке и понеки извор.

- Од почетка конфликта српска страна је истицала да су сва помјерања становништва **привремена**, да се заснивају на жељи, вољи и праву цивила да се помјере са подручја на којима се воде борбе и на којима би могли бити изложени неконтролисаним непријатностима и непријатељствима. То право је регулисано и Женевском конвенцијом. Српска страна је тражила да се и Србима допусти да се привремено помјере на сигурнија подручја, али муслиманска, а донекле и хрватске страна то нису допуштале. Посебно је муслиманска страна злоупотребљавала српске цивиле, свуда, а највише у Сарајеву, претварајући их у „етничке таоце”. Српска страна је тражила да им се допусти одлазак, без оптужби супротне стране да ствара етничке избјеглице, јер је много лакше бити „етничка избјеглица” него „етнички талац” кога је могао да убије кад је ко хтио, као што је било у Сарајеву.

- **О овом праву су потписани и споразуми ратујућих страна, под медијацијом Међународног црвеног крста, Комесаријата за избјеглице и сл. и српска страна је то поштовала, а муслиманска никад.**

- Од почетка сукоба српска страна је напуштена имовину третирао искључиво као „привремено напуштена имовину”, о томе издала одговарајуће наредбе, поништила сва „дародавања” имовине у ненормалним условима и прописала да се привремено напуштеном имовином могу користити само избјегла лица. Све ово је урађено већ на самом почетку сукоба (видјети Караџићеве наредбе из 1992).

- Од почетка па до краја сукоба српска страна је и сама предлагала и прихватала предлоге међународних посредника – да се не признају силом заузете територије и да ће коначно рјешење бити политичко.

- Срби су преко својих највиших представника, и непосредно пред сукоб, и након почетка сукоба, одбијали сваку идеју о пресељењу становништва, већ су се залагали за што поштеније разграничење, уз реципрочно, гарантовано и надгледано поштовање права оних који остану у „другом ентитету”. О томе постоје изјаве и у медијима, и у материјалима конференција. Током конференције у Лондону, у августу 1992, Р. Караџић је на конференцији за штампу одмах изјавио да се противи пресељавању становништва, а на питање како да се народ врати у порушену имовину одговорио да се морају наћи фондови за обнову, и „моргици”, хипотеке за додатно унапређење имовинског стања повратника. То је објављено чак и у „Церузалеу посту” и на израелској телевизији, гдје је боравио један наш члан.

- **Зашто би онда Срби чинили „етничко чишћење” кад су и сами предложили да нема пресељавања становништва, и да се свако врати на своју имовину, и предлагали, и прихватили туђе предлоге у том смислу, и тако ушли у обавезу коју ће испунити чим се рат заврши?**

- Опште је позната чињеница да је и у самој БиХ било „етнички очишћено” више Срба него Хрвата и муслимана укупно и заједно. Па, ко је онда вршио „етничко чишћење”? И у Хрватској је слично, да се о Косову и Метохији не говори.

- Такође, више је повратака у Републику Српску него и у хрватске и муслиманске кантоне, појединачно и укупно. Ко је онда „привремено етнички помјерен”, а ко трајно „етнички очишћен”? Пред овим лажима стаје људска памет, а судије о томе појма немају, чак ни оне које би хтјеле да имају.

- Раније смо слали своје анализе подијељених општина како се не би прихватале „чињенице” о смањењу броја муслимана у неким општинама. Наиме, већина општина дуж линија фронта су подијељене, јер је свако чувао своја села, па кад се из тих граничних општина изузму муслиманска на-

сеља која су остала у Федерацији БиХ (нпр. Сапна, Ковачевићи и друга у општини Зворник, а таквих примјера има у свим граничним општинама), онда је нова демографска слика тих општина другачија од оне коју приказују заговорници српског „етничког чишћења”. Не треба прихватати паушалну тврдњу о „очишћености” неких општина, већ за сваку општину понаособ утврдити како она сада изгледа у односу на претконфликтно стање, и колико је муслиманског становништва остало у селима која су из граничних општина изузета и била под контролом АБиХ током цијелог рата, за шта може послужити наш ранији папир „О важности мапа”, који шаљемо поново.

- С друге стране, док се у цијелој РС и по дубини налази (и током рата и сада) доста муслимана и Хрвата, учешће Срба у популацији Федерације БиХ спало је на испод 5 одсто.

- **Садашњи однос према Србима и у БиХ, и у Хрватској, и на Косову и Метохији, (па замало и у Црној Гори) и све оно што им се догађа, у потпуности оправдава све предратне српске стрепње и страхове. Државни органи, комисије које не постоје, и секретаријати за помоћ одбранама који не постоје, морали би анализирати данашње писање муслиманских медија против Срба, или инциденте који се дешавају Србима повратницима било гдје, па би се видјело да то превазилази и најцрње српске слутње. Потпуно је јасно да су Срби оправдано страховали од онога шта их чека и у насилно отцијепљеним републикама, и то им се и данас дешава, чак и пред очима међународних чувара мира. У то спадају и насртаји на РС и њен дејтонски положај, па је сада јасно да руководиство „босанских” Срба није оптужено да не би ометало примјену Дејтона, већ је оптужено да не би ометало брижљиво припремљену промјену Дејтона. Показује се да је једино српска страна споразумијевању приступила у доброј вјери, а нико други од учесника у том послу није.**

Контекстуализација је неопходна и требало би се за њу изборити. Наиме, као што смо раније писали, **сви српски политички (а током конфликта и војни) потези били су изнуђени претходним кршењем српских права и пријетњама губитком статуса конститутивног народа, уз погромашко отварање перспективе да се понови геноцид из Другог свјетског рата.** Није свеједно у ком контексту је повучен неки потез. Најбољи примјер за то је дало главно испитивање свједока оптужбе Момчила Мандића у процесу против М. Крајишника, али се слично дешава у свим суђењима у која смо могли да стекнемо увид.

У том испитивању М. Мандића тужилац је изнио тврдњу да је Мандић наредио додатну мобилизацију резервног састава српског дијела полиције 30. марта 1992. године, и то у општинама које гравитирају Босанском Броду, као и према хрватским територијама. Мандић је одговорио да је радио по налогу Савјета за националну безбједност, по одлуци тога савјета од 27. марта 1992. године. Тужилац узвраћа питањем да ли Мандић зна да је тим поступком иницирао грађански рат у БиХ (нота бене: тужилац рат квалификује као грађански), али Мандић је неспреман као свједок, и само се брани да је извршавао налоге Савјета.

Шта одбране свих оптужених Срба треба да знају о овом случају?

Дана 25. марта 1992. године паравојне формације из Хрватске су на бензинској пумпи у Босанском Броду убиле два Србина, оца и сина. „Заједничка“ полиција БиХ није реаговала, нити спријечила ово убиство, нити започела потјеру, ни озбиљну истрагу о овом случају.

Наредног дана, 26. марта исте године, хрватске регуларне војне формације, уз присутне паравојне (мада су све хрватске војне формације у том тренутку биле нелегалне и паравојне, јер је једино ЈНА била легална) упале су у српско село Сијековац, у општини Босански Брод, и извршиле добро познати покољ српског становништва, баш на исти начин, по истом рецепту из Другог свјетског рата, у истим мјестима, над истим породицама, Трифуновићима и другим, потомцима побијених у Другом свјетском рату.

Од заједничких БХ институција српске жртве су добиле једино насловну страну у „Ослобођењу“, док јединствена полиција БиХ поново није учинила ништа, нити је показала намјеру да учини. Осим коректног извјештавања, других акција против злочинаца није било, а није их можда ни могло бити, јер муслиманска и хрватска компонента јединствене полиције није намјеровала да штити Србе. А и како би, кад је у Босанском Броду злочиначку паравојску предводио народни посланик Армин Похара, лидер једне грађанске (нетничке) странке, кога као да су сви заборавили до сада. Извјештавање у медијима, уз одсуство заштите од стране државних органа, имало је за циљ даље застрашивање Срба и подстицање на њихово исељавање у Србију.

Савјет за националну безбједност, забринут за судбину потпуно незаштићеног народа, тражио је од српских кадрова и МУП БиХ да макар само српски полицајци штите народ, па ако их у редовном саставу нема довољно, да се домобилишћу. Није Савјет за националну безбједност српског на-

рода, на појаву злочиначких паравојних и војних хорди из Хрватске, одговорио формирањем истих таквих хорди, макар биле и у функцији одбране, него је захтијевао да редовна и резервна полиција заштити становништво, па ако неће Хрвати и муслимани, онда нека то ураде сами српски полицајци.

Можда без те одбране не би ни било грађанског рата, али би било једностраног и неспутаног покоља српског народа, баш као у Другом свјетском рату, и то је једина кривица српских власти у овом рату.

Ако се не изведе на чистац овај контекст, остаје у ваздуху питање тужиоца као тврдња да је домобилизацијом српских полицајаца у регуларној полицији инициран грађански рат. Тако се не могу одбранити ни оптужени, ни народ у цјелини, а поготово тамо гдје се оптужени не брани сам, него је немоћни пасивни објекат о коме расправљају тужилац, некакав адвокат и вијеће, сви подједнако необавијештени о стварним збивањима и околностима.

Контекстуализација је неопходна у свим случајевима, јер без утврђивања околности све заиста изгледа онако како је тужилац извукао на основу медијског пресуђивања, а судије могу само да климају главом и да буду без иједне недоумице, да о „разумној сумњи“ не говоримо. Примјера има много, и свака српска смишљена политичка или војна мјера има оправдање у контексту, док о појединачним злочинима и нелегалним радњама појединаца изван контроле и супротних одлукама државних органа морају сами оптужени да укажу на стварно стање и на контекст, као и на непостојање њиховог учешћа у неконтролисаним догађајима.

Један од примјера који доминирају је оптужба за политичке ставове српске стране. Наиме, пред пријетелим збивањима српска страна се често користила оштријим рјечником ради одвраћања од правно-политичког насиља, а пред преговоре је истицала максималистичке захтјеве како би имала простора за узмицање и компромисе. **То је савршено легитимна ствар**, и не може тужилац да такве ставове и реченице извлачи изван контекста и узима као посљедњу српску ријеч. **Српска страна је направила највише компромиса, и прије избијања сукоба, да би се сукоб избјегао, и у току сукоба, да би се сукоб окончао.** Ако је тачно да не суде политици, како тврде, већ конкретним злодјелима, зашто је у процесима против Срба највише управо политике и политичких ставова на тапету? Због тога су једино код Срба оптужени сви политички и војни врховани ауторитети, јер се суди управо политици одбране националних интереса, и јер западне силе хоће да их покажњавају **егземплярно, (а не по праву и правди)** да се више никад нико не усуди да брани интересе свога народа, и тако омета њихове планове. Јер, овдје се ради о западним интересима на Балкану, а не о правди и заштити муслиманских или хрватских маса.

Тако се злоупотребљавају „српски стратешки циљеви“, иако су прије сукоба Срби већ направили максималне уступке прихватањем Лисабонског споразума. Сасвим је легитимно, кад супротна страна одустане од политичког рјешења, заоштрити своје циљеве, и у сврху одвраћања. **Реторика спада у тактику одвраћања, па макар се називала и стратегијом**, и у основи је антиратна.

У оквиру утврђивања контекста мора се изнијети свака појединост и околност, и указати на понашање „друге стране“ у БиХ и у Хрватској, и то не да би се оправдали поједини поступци српске стране, па ни цијела српска политика, **већ да би се утврдиле узрочно-посљедице везе и да би се установило да ли је понашање српске стране проистекло из планова и намјера** тзв. „заједничког злочиначког подухва-

та”, (дакле, да ли су поступци српске стране плод планирања и предумишљања) или је понашање српске стране било **изнуђено поступцима друге стране, па је као такво то српско понашање било нужно и саморазумљиво са становишта нужне одбране и опстанка.** И као што је случај са изнуђеним политичким потезима прије и током рата, тако се може доказати да су и српске војне акције биле резултат изнудице, јер је српска војска чувала линије и није кршила примирја, пошто су Срби од почетка пристајали на политичко рјешење, и на непризнавање силом узетих територија. Коначно, није српска страна та која је **за себе хтјела цијелу Босну, то је била муслиманска страна, а и сада је,** и док год буде тако, Босна неће бити спокојна.

Када се узму у обзир ови необориви докази (слијед догађаја и узрочно-последичне везе), те када се узме у обзир да су сва српска руководства (у свим републикама) направила највеће компромисе, да је руководство „босанских” Срба прихватило Лисабонски план, који искључује опстанак онакве Југославије и поготово „Велике Србије”, те да су у Београду прихватани сви мировни планови, а у РС већина, уз стална попуштања и уступке, онда се тврдње о „заједничком злочиначком подухвату” не могу одржати при здравом разуму. Једино што је на српској страни било заједничко јесте стално попуштање и концесије у интересу, прво избегавања, а потом и окончавања рата.

Тужилац у сваком процесу истрајава на фамозним „папирима А и Б”, иако је свакоме (осим оптужених који су се нагодили) јасно да ти папири никад нису разматрани, нити усвајани, па ни усвојени у органима Странке, већ да су их предложили и циркулисали забринути стари официри, међу којима је било и оних из Другог свјетског рата. Показало се да је њихова брига оправдана, јер се управо дешавало оно од чега су они страховали, и што се дешавало у Другом свјетском рату. Аргумент тих старих официра је био сљедећи: да су Срби у Другом свјетском рату имали национална вијећа и легитимне представнике, онда би на позиве усташа одлазили ти представници, а не сво становништво, што је доводило до ликвидација цијелокупног становништва појединих мјеста. Нису ти папири једини материјал који је слободно циркулисао међу народом и страначким чланством, али се показало да је најзлокобније предвиђање из тих папира било и најреалније, па се и остварило.

Просто је невјероватно како се у случају против Крајишника одржава једна фикција. Крајишник је оптужен као „члан проширеног Председништва Српске Републике БиХ”, што он није био, нити је постојало „проширено” Председништво, већ су држане „проширене” сједнице Председништва, којима су присуствовали многи функционери по функцији. **То их ипак није аутоматски чинило члановима проширеног Председништва.** Да се Крајишник брани сам, могао би помоћу било ког у правна питања упућеног свједока да на сљедећа питања добије сљедеће одговоре, јер другачије није ни могуће:

Прво питање: Чиме се регулише састав, бројност и надлежности Председништва, и одговор би морао бити: **Уставом, и функционише на основу Устава;**

Друго питање: Како се постаје чланом Председништва, одговор мора бити: **Избором, тада у Скупштини, двотрећинском већином, на основу Закона о избору чланова Председништва;**

Треће питање: Да ли је Устав мијењан у том смислу, да ли је установљено проширено Председништво и да ли је мијењан Закон о избору чланства Председништва, одговор знају сви – **није;**

Четврто: Да ли је било којим подуставним актом могло бити промијењено мјесто и састав и надлежности Председ-

ништва и да ли је то учињено чак и ако није могло, одговор је јасан – **није могло бити учињено, и није учињено.** Председник Председништва је имао право да формира помоћна и савјетодавна тијела, али није могао да проширује Председништво, нити да именује нове чланове. Устав у том погледу никад није прекршен.

Даље: Да ли су проширеним сједницама Председништва присуствовали само председник Скупштине и премијер, или је било и других, одговор би морао бити: **нису они једини изван Председништва који су присуствовали, мада су можда били најчешћи гости, али било је и других, зависно од проблематике.** Итд. Тада би суђење Крајишнику било излишно, јер би било неосновано, и јер се његова наводна кривица као дијела извршне власти не би могла изводити из његовог угледа и неформалног утицаја у народу.

Обична пермутација појмова – проширене сједнице Председништва у сједнице „проширеног” Председништва – држи Крајишника у притвору и основ је за његово оптужење и суђење.

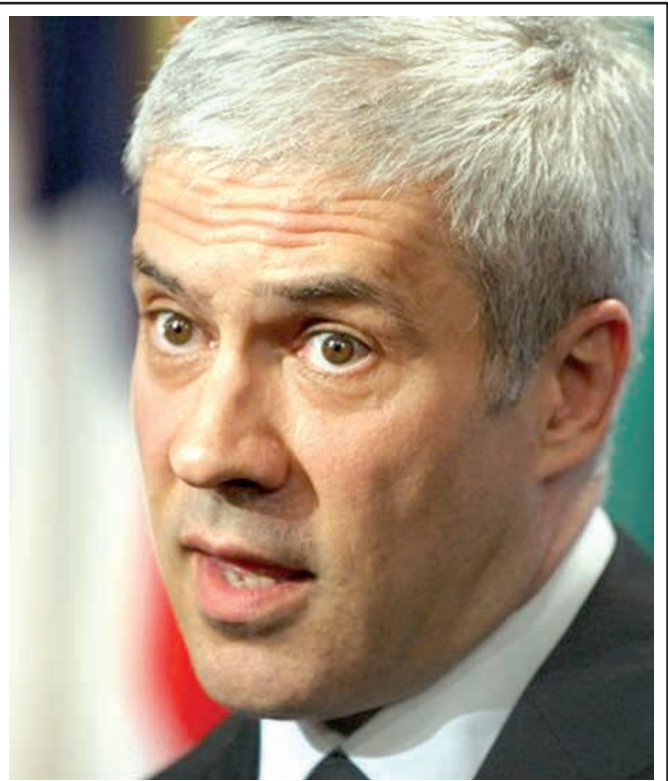
Да појединачни злочини нису били дио „система и плана” доказује постојање општина у којима су све наредбе државних органа поштоване и проведене, иако је и у тим општинама Крајишник имао исти углед и утицај. У неким општинама, једноставно, догађаји нису могли бити под контролом, јер је свако био наоружан, и сви су се борили против свих, и сви страховали од свих.

Судије немају појам о природи и структури војске у нашим условима. То није професионална војска, већ „наоружани народ” (то је дуго била званична одбрамбена доктрина СФРЈ), људи који су ишли на линије фронта буквално испред својих кућа, нису спавали у касарнама, већ код кућа и ратовали о својој храни и одијевању, и при том су имали дневне смјене, и током одмора носили оружје са собом. Већина мали број јединица је био устројен као професионална војска, остало је био наоружани народ.

У таквим условима мора се другачије закључивати о дисциплини, о могућим осветничким акцијама појединаца и група, и о командној одговорности чак и непосредних команданата, да не говоримо о вишим командама. У нади да ће то допринијети закључењу мира, а у међувремену очувати цивилилни карактер живота, ратно стање никад није проглашено на цијелој територији РС, већ само повремено и на појединим дијеловима угрожене територије.

И Давид и гусле су симболи слободе

Издајство је вјечито поганство

- *Чудноватија је моћ српских гусала. Заједно их србомрсици и мрзе. Оне не заборављају, већ вјечно памће. Паралелно памће и добро и зло. И јунаштво и издају. Како гусле некога оијевају, ипак ће га народ и ујамити*

„Чувах овце и начињех гусле и прстима својим направих псалтир”. То каже цар Давид у својим псалмима. Водећи своју борбу против Голијата, Давид је тражио духовну потпору, да би издржао у праведној борби. Очигледно је снагу за свој праведни отпор против сила мрака нашао у гуслама.

Српски народ је најдаље догледао и најдубље домислио из свевидећих очију српских гуслара. Те свевидеће очи су направиле поезију „из главе цијела народа”, којој се задивила цивилизована Европа. У српској епској поезији ћемо наћи примјере: чојства и јунаштва, снаге и пркоса, љубави и пожртвовања, поноса и престижа, правде и слободе и наде да ћемо опстати, јер смо имали на чему да се васпитавамо. А то васпитање кроз народну пјесму се заснивало на моралним и духовним вриједностима читаве нације.

„Јунаштво је бранити себе од другог, а чојство бранити другог од себе”, каже Марко Миљанов. Милош Обилић,

бранећи себе од других, није наудио никоме своме, већ је пошао да убије силника, да од њега и од његовог народа не направи роба и тиме доказао себе у својој величини. Анђелија Косорић је из љубави према своме мужу Илији, кога је плевалски паша ухватио на превару и одсјекао му главу, отишла на позив пашин, да му „игра” под шатором. Али, љубав је према мужу превагнула и претворила се у освету. Убила је пашу и однијела мужевљево главу да је сахрани како доликује.

Зар има негдје у цивилизованом свијету порука за правду, већа и боља, вриједна пажње, као кад мајка упозорава сина у народној пјесми, кад иде да вјећа подјелу очевине браћи: „Ни по бабу, ни по стричевима, већ по правди Бога истинога”.

Српско право и правда стало је читаво у овом стиху. Само га, нажалост, ми нијесмо учили ни протумачили. Српски

Давид је проучио поруке из епске поезије и није се могао опходити другачије, већ како су га гусле наводиле. И он је очигледно тражио потпору у гуслама, јер су му оне очигледно биле највећа духовна снага у борби против Голијата. На другога се очигледно није могао ослонити. Јуда је вребао иза сваког ћошка да га изда за шаку сребрњака. Нажалост, у српском народу се није само с краја двадесетог вијека појавио Давид, који са својим народом пружа отпор силницима. Још од честитог кнеза Лазара, преко Карађорђа, дакле 619 година од Косовског боја до данашњих дана, бијемо исту битку, за сопствену слободу и трагамо за Давидом као симболом отпора. Српски мученички народ постао је жртва центара моћи. Гинуо је и полагао најбоље главе, вјерујући да је то најмања жртва за будућност својих потомака.

Нажалост, историја га је демантовала. Све српске жртве су очигледно пале за туђе интересе. Да ли нас је вријеме нагнало да будемо у сарадњи са Римом, Стамболом, Бечом, Вашингтоном или Бриселом, сасвим је свеједно. Били би искориштени од савезника, на крају одбачени и проглашени за сурове дивљаке, који имају у глави „великосрпске“ аспирације. Иако за такве констатације нијесу имали доказа кроз историју. Српски народ се очигледно никада није ослободио својих султана, нити њихових вазала. За нас је свеједно гдје столују, у Стамболу, Бриселу или Вашингтону. Разлика је само у томе, што је онај први скончао на Косову, а живимо у нади да ће данашњи скончати због Косова. Вазали српски онда, вазали данас. Разлике у издаји нема, осим што су тадашњи поједини властелини у дворским хаљинама продавали вјеру за вечеру, а данашњи поједини скоројевићи то исто раде у „армани“ одјелима.

Султан, Марка Краљевића у епској пјесми назива „вјерним сином“, а данашњи султани своје поданике у Србији називају вјерним пријатељима. Косовска вечера очигледно још није завршена. Издајство је вјечито поганство. Али је чојство највећа врлина.

Милоша Обреновића није хтјела народна пјесма, иако је подигао устанак у Такову и био врстан гуслар. Од њега је пјесма бјегала као од губавца. Јер његово вјероломство са чалмом на глави, сјечом кнезова и кумоубиством није могло стати у народни стих, чак ни као Вук Бранковић. Али модерни глобалисти своје вазалство крију иза Обреновићеве, како они кажу, мудрости, па се не гнушају ни најогавнијих подухвата. Није Милош Обилић отишао под турске дамаскије да га сасијеку зато што је мрзио сопствени живот, већ је гајио наду да ће његов подвиг дати подстрека онима са њим да истрају у борби за слободу и бољу будућност. Нити је честити кнез Лазар положио свој живот из мржње према себи, већ због примјера будућим владарима Србије да није све у земаљском животу, већ и у части и достојанству. Лако је чувати мир и животе, ако дајете све што траже. Треба имати мудрости да се сачува све, а да дате што мање силницима. Али данашња политичка елита неће да разумије поруку жртве својих предака. Њима је важно пуно корито. Сасвим им је свеједно, била Србија колико Београдски пашалук или колико Душаново царство, вољеће и једну и другу, само да им је пуно корито.

Клупко се одмотава с краја да се не замрси. А вријеме га је толико замрсило да треба исто толико времена да би чворове развезали. Свезали смо се у чвор толико чврсто да не умијемо да се развеземо. Неко мора почети разматавати клупко и чворове. Неко мора тражити главно чвориште у коме је свезана наша истина. Ријеч и језик је један од начина да развеземо чворишта наших нада и заблуди. Можда се у нас увукао страх од истине. Јер, кад развеземо чвориште, можда пронађемо истину од које можемо да се застидимо.

Или због тога што смо живјели у заблуди да смо нешто вриједјели, или да нијесмо дорасли величини наших предака. Можда смо као генерацијски побједници писали историју која нам одговара, заносећи се у сопственим лажима, варали будуће генерације. Шта ће се десити када у чворишту пронађемо сопствену срамоту? Да ли ћемо се застидјети, покајати, или побјећи од себе? Да ли ћемо признати грешку пред будућим генерацијама и дати им препоруку да исправе пропуштено? Нама остаје да се кајемо, ако будемо имали снаге и за такав подухват. А да ли је имамо још у себи, питање је.

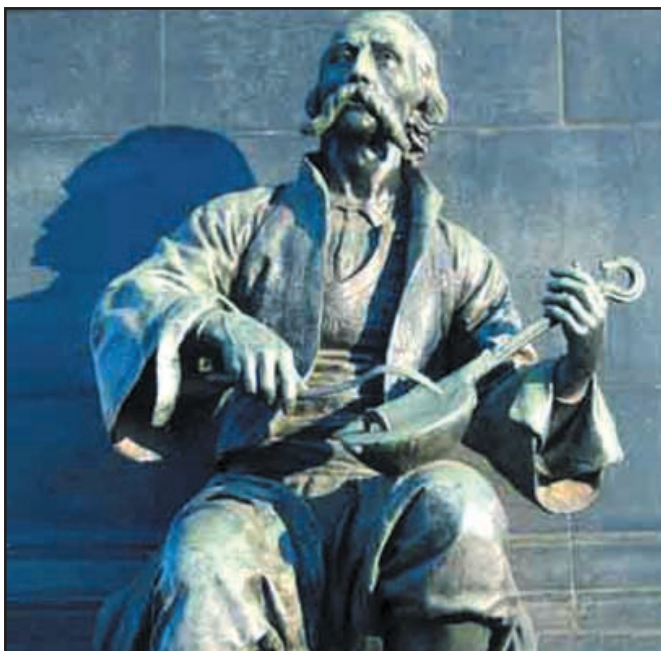
Никада српски народ није имао тању политичку ни интелектуалну елиту. Интелектуална елита се не огледа само у научним титулама и радовима, већ и у храбрости да каже оно што мисли. Интелектуалци (част појединцима) спали су на одобрени буџет за своје научне студије. Истину остављају за старост кад буду писали мемоаре. Такав круг је стваран из генерације у генерацију. Зато народ и остаје у зачараном кругу као жртва политичко-интелектуалних елита и њиховог прегањања око главног пројекта који се зове „ко да више“. Кад питате данашњу политичку елиту ко им је отац, кажу, долар, ко мајка, фунта. Да ли постоји Бог у кога вјерују – да, у евро. Пред такозваном политичком елитом Србије, не смије се проговорити сушта истина о монструозним намјерама мондијалистичког глобалног поретка.

Бог је створио човјека да би се разликовао од несвјесног бића. Човјек је створен да размишља главом, а не стомаком. Јер ако нам стомак диригује смисао живота, какве разлике има између инстинкта животиње и човјека? За животињу је тај начин опхођења опростив јер нема свијести ни срама. Човјек, ако препознаје себе у људском облику, активира свијест да би сачувао разлику између себе и животиње. Очигледно у домаћој политичкој елити не постоји горња граница лакоумства. Млади су, а лакоуми, док се намире, несташемо као народ. Нажалост, и у двадесет првом вијеку српски народ живи у збојевима, прогнан и одређен за одстрел од стране мондијалистичких устрећитеља, којима хрлимо у сусрет захваљујући нашој политичкој елити. Прогоњени српски погорјелци са Косова, Српске Крајине, Босне, носили су са собом књигу и молитву, снагу и дрскост, вјештину и храброст, љепоту и наду, синове и кћери као снагу за нови почетак. Муку смо његовали вјековима, из ње смо израсли као духовно велики народ, и предодређени да се рађамо у слами, а да живимо и умиремо у слави. Покушавају да нас затру. Али мука се вјечито памти. А памћење не могу потријети.

Из таквих мука смо рађали и своје Давиде, који су носили са собом гусле као гарант српског памћења. И Давид и гусле су симбол слободе. Зато их српски народ и чува. Ако никако друкчије, оно у памћењу. А док год има памћења, биће и жеље за слободом.

Чудновата је моћ српских гусала. Зато их србомрсици и мрзе. Оне не заборављају, већ вјечно памте. Паралелно памте и добро и зло. И јунаштво и издају. Како гусле некога опјевају, тако ће га народ и упамтити. Гусле ће запамтити и ова времена, кад модерни свијет клонира планету према материјалним вриједностима, док Срби живе од духовне величине својих предака. Генерације између наших предака и праунука су трагичари једнога времена. Недорасли предачке величине, повијене кичме, без принципа и сопственог мишљења, безимени и проказани, клечимо пред обећаним коритом, чекајући сјекиру иза ушију. Изгубљени у времену, заборавили смо на завет слободе.

Не можемо се дивити старој дами, нити тражити њено друштво, дами која је скинула са себе сјајне хаљине европске цивилизације и постала ноћна фрајла под ружичастим фењерима албанских нарко-босова.

Али, све ће то запамтити српске гусле и пренијети генерацијама. Па и ону: „Романијо, горо над горама, сачувај нам брата Радована”. Јер, не можемо заборавити понижавајући однос према жртви и понижавајући однос са којим нас је обрукала политичка елита пред свима. Цилик струна и небески глас гуслара из „главе цијела народа” вјечно ће одјекивати кроз Давидов зов за слободом и јединством српског рода. И у Библији су се звале Давидове гусле, па ево и у двадесет првом вијеку дадоше им исто име, јер вријеме зла очито не пролази.

Р. В. С.

Гуслари најбоље осете пулс свога народа. Они својом песмом и стихом рефлектују дух времена и народно расположење. Само великим добром и јунаштвом човек заслужује да га опева гуслар. Аутентичном речју, стихом и римом гуслара, др Радован Караџић је заслужио да буде опеван у бројним песмама. Преносимо текст једне од њих.

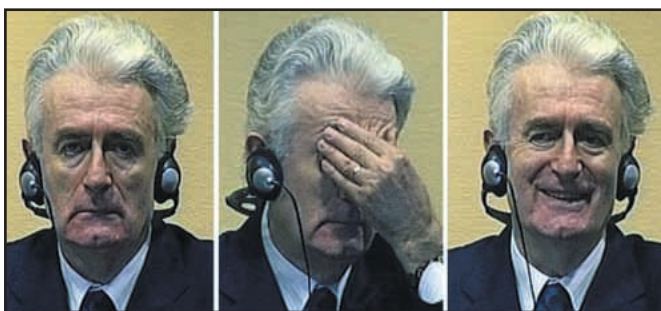
Вук се горски без рана не хвата

*У Пећиници, селу дробњачкоме,
И гласијом крају јуначкоме,
Ђе орлови сури пролијећу,
Ђе сњегови друме замијећу,
Ђе од глади вуци завијају,
Ђе у сукно дјецу љовијају,
Ђе се крсти и бадњаци ложе,
Ђе се виче: „А љомози Боже”,
Ђе се љоси и јаја шарају,
Ђе се крсном имену сџарају
И ђе гусле историју бране –
Караџић је рођен Радоване!
Кад љоцвјећа цвијећу у љланине,
Четиридесет и пете године,
Деветин’есџођ јуна, на уранке,
Испред куће Вука и Јованке
Заћуцаше љушке абердари –
То су дивни обичаји сџари
Да се браћа и комџије сџеће –
Да се мушко родило дијеће!
Заљуба се колијевка сџара,
Пјева мајка, сина разговара:*

*„Радоване, моје радоване,
Срећо моја и моје надане,
Мој цвијећу са ливаде росне,
Мој изданче из лозе љоносне,
Мој зелени из љланине боре,
Очни виде, мајчин разговор,
Расџи сине, расџи чедо мило,
Са љобом се Срџиство љоносило!”
Пјева мајка, расџе Радоване...
Да је рођен у љрошле земане,
Војево би уз Јока и Шуја,
А био би љрџојкиња гјуја,
Ђе се мођло израна виђети –
Преџе своје неће засџиђеџи,
Нџи љоџомсџиву осџавџи мане.
Школу учи млади Радоване,
Књџге чџиџа, џе знање осваја,
Гусле слуша, џе души наџаја!
Зорни момак с дурмиџорских гора
Сџекао је диџлому докџора.
Ту је жељу у младосџи има,
Да укаже љомоћ невољнима,
Обољеле душе да љџечи,
Медицинском и људском ријечи,
И џа му се осџварџла наџа
Ђе Гаврило уби Фердинанда,
Међу гора босанске љланине.
Дани иду, љролазе гордине...
Док црн облак љоче да се вије
Изнад Босне и Југославије,
Црни облак, љред кишиом крвавом,
Пред љокољем, ужасом и сџравом.
Крв љрокључа из сџаријех рана,
Прозборџше косџи из бездана,
Сџрадалџиџи и лођори смрџи
Не мођоше истџину сакрџи
И жалосна, невина убџиџа,
Ради лажног браџиџа и јединсџа
И зидања АВНОЈевских међа
Преко крви и срџкијех леђа,
Вјерске мржње и несреће наше,
Раџи крвави љоново љризавџе.
Раџи оџџоче од Књина до Фоче,
Од Дунава до Јадрана љлава.
Поџекоше крвави љоџоџи,
О злу љоме љричаће љоџомџи.
Земља дрхџи, а небеса горе,
Бивџа браћа крвнички се боре
Да несрећну земљу љодијеле,
Срџске су је чеџе донијеле
Са Солуна и Кајмакчалана
И мнођијех друђијех међдана,
Своџијем је косџима зидали,
Кад су ройске ланце раскидали,
Да небраћи слободу донесу...
Дивно ли би било да нијесу!
Вјерне слуге свијеџа бијеџа
Диђоше се да џраже дијеџа –
Још Брозове жеље не блиједе –
Само Срби да се љобиједе!
У џе мрачне и безумне дане,
Караџићу, докџор Радоване,
Не џће бјегаџи љреко воде Дрине
Код његове гласџије родбине,
Ђе су мајка, браћа и рођаци,*

Буди Радован, никада Борис

Пише: Момир Лазић

Свети Николај Жички у својим сабраним делима, у поглављу „Нове беседе под гором”, пишући о страшном суду на стр. 401, каже: „Ко греши од њега је удаљен Бог, и зато га зли дух испуњава страхом, и увек живи у мучитељској бојазни”. Борис Тадић је погрешно, и свим својим бићем, саткан је у ове речи великог Николаја. Мудри владика наставља: „Грех гамиже по тами и бежи од светлости. Зато што, ако би се он показао на светлости, то би свако бегао од њега”. Борис Тадић се указао на светлости и народ бежи од њега. Има ли веће клетве и црњег образа за човека? Нема. Велики је био Николај, као да је писао те речи за ово време – време бешчашћа, издаја, духовног убијања српског народа. Заборавио је Борис Тадић речи великог Достојевског који је рекао: „Тамо где нема Бога све је дозвољено”. Зато је Борис мали, одрастао без Бога, и мисли да му је све дозвољено, а човека који је огрезао у грех, сам народ избацује из свог племена. И то се десило Борису Тадићу. Тешке су и болне речи, пуне горчине, његове сестре, госпође Наде Тадић-Илић која каже: „Борис ми јесте брат, али срамота ме је што је тако. Поносим се што припадам истом народу као Радован Караџић”. У овој жени живи Бог. Господ је у њеној деци и народу. Не обрука се кад би најтеже. Оста у њој чојство и јунаштво. Оста образ. Имао сам једног доброг пријатеља који више није жив. Често је за српске спарушењаке и зле и лоше људе говорио ону стару народну: Ко у глави нема, дупета се не боји. Актуелни председник Србије је, без сумње,

направио велики грех. Ишчупао је из српског срца сваког Србина коме је стало до части и образа: љубав и истину, правду и право на слободу.

Све то што је из срца Срба отео Борис, у себи је носио Радован. И зато Бориса Тадића и стижу речи владике Николаја: „Ко врши грех, тај се боји и сопственог гласа”. И боји се Борис сопственог гласа, јер је начинио велики грех, „грех који бежи од стида”, како је говорио Велимировић. А онај ко живи без стида, Бог му сигурно не прашта. Ко се не постиди, јао њему до вјека његовог. Све су то велики људи, о онима који су издали себе и свој народ, давно записали. Требало је само понекад нешто прочитати и сачувати свој образ. Остављам Тадића да се препозна у Страшном суду Николаја Велимировића, а вама, поштовани читаоци, поклањам песму „Раскришће” написану давне 1995. године, која је посвећена Радовану и објављена у мојој књизи „Мом народу да не заборави”.

И да завршим овај текст речима мудрог владике Николаја Жичког: „Грех ходи у мраку и дрхти од најмањег шума, лопов не дозвољава казати себи једне речи”

Раскришће (др Радовану Караџићу)

Знам да си шамо гдје човјек
смири сања,
на длановима својим све губи и све даје.
Знам да си шамо гдје дружи никад
сипићи неће.
По тој земљи они гасили нису,
не знају они шипа је с главицом лука
и кором хљеба човјек биши,

својину испод срца носиши и
распукле шаке на камен љути иривијати.
Не знају они, мој Радоване, да ти
са слободом сиваши,
јер кад би знали Сунцу би очи сиржили
да и њихову сачуваши.
Овако, знам да си шамо гдје човјек
смири сања,
на длановима својим све губи и
све даје.

(6. септембар 1995)

За издајнице – часно преживљавање није опција

У сенци оцила

- *Евросрби, свој издајнички чин хапшења и изручења др Радована Караџића Хашком трибуналу, издају лицемерним изјавама о „друзејим међународним обавезама” и уласку у Европску унију*
- *За њих, четвори оцила значе да „Србин Србина Секиром Сече”*

Оцило је одувек било свето знамење Срба. Крст са четири слова „С” читао се срцем и душом и увек је, тако прочитан, значио: „Само Србин Србина Спашава”.

Међутим, неки нови Срби, који усташе из пепела давно згасле комунистичке ватре, не свикли и недоучени Српству, читају га, нажалост, другачије. Њихова идеологија је веома јалова, као и политика коју воде. Уместо крсту, клањају се долару и еврџу, а све то правдају бригом за „обичан” народ, као да су они необични. Уистину, веома су обични, јадни и јалови – домаћи издајници. Њима крст са четири слова „С” значи: „Србин Србина Секиром Сече”.

Нажалост, у српској политици то и није нешто ново, али је сигурно и то да им народ није, на недавно одржаним изборима, дао одрешене руке да воде у пропаст. Масне стражњице им се и не загрејаше у дубоким и удобним фотелјама, а већ починише чин великоиздаје правдајући га несувислим муцањем о неким преузетим обавезама. Није само јасно ко и кад, и за коју суму, их обавеза на издају свих знамења српских. Не треба нико да има илузија о овој и оваквој власти, јер издајом и муњевитом депортацијом Радована Караџића нису издали само њега, него издадоше и света српска знамења.

Налогодавци, у овом случају осiona и моћна белосветска булумента хошптаплера и проданих душа, траже главу Радовану ево већ тринаест година. Не треба она њима, ни Радован им не треба као Радован Караџић. Њима само треба начин да на Србе баце анатему не би ли тако (некако) дошли до властите аболиције, да би оправдали силне милионе долара које примише од муслимана и Шиптара да им обезбеде оно што никад нигде, па ни у њиховим сопственим државама, не би добили ни за какве паре. При томе парадокс, да су унапред добили опрост грехова за своја исто тако лоша, чак још гора дела, њима звучи сасвим логично и нормално.

Суде многим за тероризам, а сами седамдесет осам дана тероризишу народ једне суверене државе која само брани, на основу важећег устава, свој народ и своју територију од нахушканих зликоваца и нарко-дилера на Косову и Метохији. Апсурд и неправда која вапи до неба. У службу тих и таквих ставише се неки за ситно зрно власти и шаку долара. Ни то није, нажалост, нешто ново. Све је то већ виђено и преживљено. Народ све трпи и на крају дође на своје. Српско знамење, оцило, расте и веће је него икад у очима народа. Много је српски народ кроз историју пропатио и многу је голготу и страдање своје упамтио и преживео. Преживеће и ову најновију срамоту српску. За издајнице, назовисрбе, часно

преживљавање није опција. Кад народ заврши са њима, неће моћи бити ни шинтери у својим градовима.

Време вукова и лисица

Крио се Радован како је знао и умео, остављен од свих који су га, колико до јуче, тапшали по рамену и ковали у звезде. Наравно, није га убио суновратни пад, а оно што те не убије – оснажи те. Ојачан свешћу да је време вукова и лисица покуцало и на врата српска, створио је себи нови идентитет и нову-стару професију, јер живети се мора. Пошто-вао је центлменски споразум са белосветским вуковима и лисицама и није се јавно мешао у политику. Повремени урлици белосветских вукова и штектање лисица нису га, по свему судећи, плашили. Радован је живео живот онако како је знао и умео, сам и остављен на усомој спрудџу, подложном плављењу, изградивши своје гнездо у улици првог европског летача. По свему судећи, у овој ери дигиталне електронике нико не може да се до краја увуче у своју љуштуру, а да бар некад не буде доступан органима гоњења. Ако ни због чега, претходној влади треба одати признање бар за нечињење ничега што би макар и мирисало на хапшење несретног Радована. Једноставно су га пустили у његовој усамљеничкој борби за стицање новог идентитета. Доласком нове издајничке владе, која неодољиво подсећа на давно прохујало време Милоша Обреновића, несретни Радован нађе свој Радовањски луг. Дакле, маске су спале. Сад она друга половина народа која је гласала за ову „проевропску” (читај: антисрпску) владу тачно зна шта може да очекује од домаћих издајника које доводе на власт из подрума амбасада белосветске булументе, без срца и душе, којима уместо срца само долар и евро куца.

Ово ишчашено, дигитално време доноси и своје претешко време кад су главе тешке за ношење. На првом појављивању пред целатима суда који је установљен само зато да се, евентуално, докаже и покаже како су Срби криви и што су живи, Радован Караџић, жртва издаје, лепо рече у микрофон да је захвалан издајницима јер му не скинуше и русу главу као Милош Карађорђе. Дакле, жртва целату захваљује што није извршио езекуцију него га је осудио на дуго мрцварење и тихо дугогодишње умирање.

„Србин Србина Секиром Сече” – слоган кога новосрби, без срца и душе, пригрлише, сигурно неће ни њима ништа добро донети. Ма како правдали свој, у суштини издајнички, поступак неким несувислим муцањем око уласка у ту и такву Европу, морају знати да издајнике не воле ни они за чи-

ји рачун издају, ма шта то било. Ни њих сигурно не воле. Само их употребљавају на вешт и перфидан, типично латински и германски начин који смо ми Срби, на нашу велику жалост, давно искусили. Тешко је не приметити да иако, као што песник рече: „Душу српску растачу на западу, северу и југу”, да ова јалова упињања да се докаже нешто што нити је било нити ће бити, могу васкрснути истином. Истина је једна, а она је на српској страни. Само је пут до ње запречен вољом моћника и бездушника. Међутим, треба очекивати да ће старој дами, Правди, кад-тад, спасти повез са очију и да ће и она прогледати. Оно што буде видела сигурно јој се неће свидети.

У познатој историји света ничија сила није заувек победила. Неће ни ова. И никад није било да се нешто добро може направити лошим средствима. У принципу, лоше не може створити добро. Значи, чини добро и добру се надај. Ци-тирани песник даље лепо каже:

*Србину само истиок као нада осџа,
исходишиџе, сџокој, уџочиишиџе,
џамо где сунџе у Ад с вечери увире
само смрџи јалова може да васкрсне,
џлуву џџмину кужна да окоџи.*

То опет Србину говори, да треба и мора, што више и што чешће, главу окретати ка истоку и не само кад му је тешко. Мајчица Русија чека заблуделу српску децу у раширено наручје, јер вера нам је једна, а без вере нико смо и ништа. У сенци оцила сви смо једно, а то одавно нисмо имали.

Р. В. С.

Срби из Републике Српске најбоље знају ко је др Радован Караџић

Човек који нам је дао снагу, наду и веру

Пише: Јелена Млађеновић

Деведесетпрве године прошлог века нисам знала где живим. Распала се домовина у којој сам рођена, расла, и студирала. Пуцају границе, праве се обручи између градова мог рођења, одрастања и школовања.

У Бијелини, годинама смо сви, без подела, славили Пантелино, традиционалну славу мога града. Овај пут сакрила сам свој поглед, тело и уши иза зидова. Страшни су зидови између људи. Тешко је вратити се у примитивизам и вирити испод завесе. Тада се у нама јави нека чудна језа, страх!

На тргу маса свечаних људи, преовладава бела боја, жеже августовског сунце. Тада се појавио он, као светлост и нада. Онижи, широких плећа, брадат и космат, просед, са мудрошћу Сенеке – др Јован Рашковић. Заори његов глас и понови историју, али ону неписану, потврди стварност и наговести надолazeћу будућност. Маса је ћугала. Први пут на бину изађе други говорник, др Радован Караџић. Низ августовску жегу проли се талас свежине проткан снагом, вером и надом. Слутила нисам тог дана који терет натурај тај човек на своја плећа, висока, снажна и чврста. Загрме глас кроз августовску врелину. Сунце пржи, маса стоји, не дишу, сви су се претворили у уши.

Сплетоше се прсти мушкараца, жена и деце. Било је деце! Заблиста око у нади, сви смо једно, сви смо покрет. Чују се гласови, разумљиви! Наши. Наше речи! Исте речи које сви становници овог града разумеју и говоре. Одакле поделе? Шта ће туђе речи, овде не припадају, али само речи!

Ми сви истим језиком сваки дан се поздрављамо, радимо, дружимо, разумемо!

Ко нам трпа туђе речи и прави поделе, руши мостове, измишља границе? Ми нисмо имали границе. Путовали смо по потреби, могућности и жељи. Сада нам бришу пут. Ко?

Стао је тог августа на бину тај исти човек нудећи нам веру, наду и заклетву да неће бити Јасеновца, прогона, јама, јаруга. Сплео нам је прсте да дочекамо спремно туђе натуралне речи, збијајући нас у једну карику истог ланца. Нема поделе! У питању су деца, а на тргу било је деце.

Од тог дана пет мучних година човек са бине преселио се на ТВ, свакодневно се обраћао, бодрио, седео и прерано остарио. Гледали смо и слушали: опет речи „не бојте се”. Наша браћа, деца, обукосне униформе и стадоше на границу. Униформе постојеће војске, оне која ми је чувала домовину. Граница на Сави, на Дрини природна, али у шуми, на брду, на пољу, на дворишту? Ровови! Црнина замени белу одећу! Умиру пролећа, лета, јесени и зиме! Умиру деца! Збегови, не нису збегови, они су тренутни. Ово су трајне избегличке колоне очишћених градова и села. Вуку родитељи трактором шпорете, сулунаре и јастуке, а мајка грли сандук са сином јединцем. Тај Радован Караџић моли Европу, тај

бели свет, њега није стид да моли да стане јад. Тај бели свет не види, он је црн, он је јак, он је гази. Хтео би да смањи Радована, он је висок, Бог га тако дао. Он се бори, кркља, пати, не да да гину синови јединци, ни Краљ Петар није дао, то нису ни момци ни деца, а гину. Гину синови на све три стране, гину, ни деца ни момци, а говоре истим језиком. Гину, а нико им није објаснио зашто и где одлазе. Сваки дан одлазе, а иза њих остаје туга, бол и празнина.

Нису могли да ставе туђе речи у Радованова уста, ни да кршног Радована смање и наредише му: „Иди и ћути!

Не одеш ли, неће бити путева, школа, хлеба за децу. Укинућемо вам будућност, згазићемо гробове и обрисати границу Републике Српске. Избрисаћемо Дејтонски споразум. Ми можемо све, а ти једино да одеш! Што је црно неће бити бело. Што се роди бело, нека сија!

Осуђени да мртви живе

Отишао је. Ништа о њему нисмо знали. Дванаест година га нема. Нема га на бини, нема га на ТВ-у, нема га нигде. Рекли су – биће боље, и он је отишао. Он је отишао, али дванаест година трајао је лов! Ловили су један народ од три што говоре исти језик. Пуне су тамнице Шевенингена да све то личи на Бастиљу и гиљотину. На ТВ-у сваки дан Хаг, па су и мала деца научила шта је осуда, али још су били мали да схвате шта је осуда унапред. Осуђени су да мртви живе, одузели су им живот са казнама дужим него претходни живот.

Живети мртав велики је ђаво, али ђаволи у црним одорама држали су крст на ком је Исус разапет млатећи њим као кандидом у име светског мира и поретка, нудећи нове државе и нова ратишта и стратишта.

Осамнаести јул, огласише се све ТВ станице са истом вешћу – појави се он, а дванаест година га није било! Савили му висока плећа, косу побелели, очи уморили. Смањили га нису, само је погнут од терета туге, преваре, бола, лажи! Ошишаше га. Само очи. Очи сијају и право гледају у моје. Очи кажу: „Нисам вас преварио, нема Јасеновца, јама! Нисам издао! Исти сам! Нисам крив што познајем језик с којим сам рођен и који сам говорио у граду на Миљацки, којим говорим сва три народа!”

Расплели се прсти, а још гробови свежи и мајке на њима. Деца расту! Границе чврсте! Деца имају крила, али нејака да их прелете! Мајке деце-јединаца! Познајем мајку која је изгубила три сина. Знала сам ту децу. Нисам могла да саберем лета кад стасаше да у земљу за земљу легну, а бејаху деца те 1991.

Те исте мајке што пале својој деци сваке суботе свеће на гробљу, од 18. јула пале сваки дан свеће, али оне горе за живот, снагу, здравље др Радовану Караџићу. Крсте се у црквама, моле се у манастирима, крсте се на трговима, гледају у небо и пале их за правду.

Крсте се са три прста и шапћу: „Боже, опрости им, не знају шта раде”!

Изокренута истина

- Све оптужбе које се сављају на њереј Радовану Караџићу, у њихуносии су изокренуије истииније чињенице. Циљ је један – укинуији њосиојање Републике Српске
- Огромна је историјска одговорносии оних који данас хајсе и изручују Радована Караџића аниисрпском Хашком трибуналу

Пише: др Бранко Надовеза

Као једна од главних оптужби против Радована Караџића, износи се његов јавни наступ за говорницом Скупштине БиХ 1991. године, када је рекао да ће Изетбеговић одвести Босну и Херцеговину у пакао и да ће муслимански народ највише настрадати у евентуалном рату, а то се изводи из контекста, јер је непосредно пре тога био испровоциран изјавама муслиманских политичара, поготову Ирфана Ајановића, да ће Босна и Херцеговина, без обзира на резултат референдума, бити независна.

Хашка оптужница против Радована Караџића, која се односи на наводни геноцид и ратне злочине над муслиманским и хрватским народом у БиХ, је бесмислица. Од почетка свог политичког ангажмана, Радован Караџић је наглашавао две ствари: прво, да је најбоље да БиХ остане у Југославији, макар и скраћеној, без Хрватске и Словеније, и друго, да БиХ може бити уређена само на бази споразума три конститутивна народа – Срба, муслимана и Хрвата, а никако на неком другом принципу, грађанском и слично. Босна је кроз историју увек тако била уређена и тако функционисала, без обзира да ли је била у саставу Отоманске или Хабсбуршке империје, или у саставу Југославије. Радован Караџић је то посебно наглашавао када су на власт, 1991. године, у Босни и Херцеговини дошле националне странке,

СДС, СДА, ХДЗ, освојивши преко 90 одсто бирачког тела. Из његових јавних наступа нигде се не може видети мржња према муслиманском и хрватском народу у Босни и Херцеговини. Оптужбе против њега за наводну командну одговорност за неке злочине у БиХ је пресудна, јер међуетнички односи у БиХ су увек били специфични и нису зависили ни од каквих центара. О томе нам говори историја, турска владавина Босном и два светска рата. То је најбоље описао књижевник Иво Андрић.

Инсистирањем на грађанском уређењу БиХ, Алија Изетбеговић је придобио подршку Запада, а поготово САД. Заправо, иза инсистирања на грађански уређеној БиХ, на принципима западне демократије, Алија Изетбеговић је имао план исламизације Босне, када би она постала већински муслиманска. Уосталом, због таквих идеја био је на вишегодишњој робији.

Медијска сатанизација Караџића

Медијска сатанизација личности Радована Караџића због наводне „опсаде“ Сарајева од 43 месеца је апсурдна. У многим деловима Сарајева живело је већинско српско становништво, као што је живело у целом граду, и апсурдно је да неко може сам себе опседати. За догађаје у Сребреници, јула 1995. године, Радован Караџић је сазнао из медија, као и сваки други грађанин, а то је једна од кључних оптужби Хашког трибунала, и то за геноцид, иако је реч о догађају локалног карактера, али са тешким последицама.

Глобални узрок рата у БиХ 1992-1995. године, је тежња за исламизацијом БиХ; непосредни узрок рата априла 1992.

је одбијање Кутиљеровог плана о БиХ уређеној у складу са споразумом три народа, а фитиљ тог рата је напад муслиманских криминалаца на српске сватове. То што су муслимани настрадали бројчано највише у грађанском рату у БиХ јесте само последица, а не и суштина. Теорије о томе да су муслимани били бројчано слабији и ненаоружани не стоји, јер управо су њима припали многи арсенали оружја бивше ЈНА, попут оних из Бихаћа и Травника. У том рату муслимани су поражени у свим биткама, а после су сваку битку проглашавали као злочин над цивилним становништвом, због чега су многи Срби завршили у хашком казамату или на вишегодишњим робијама.

Оптужница против Радована Караџића односи се и на наводно протеривање и геноцид над Хрватима у БиХ. Управо се Радован Караџић zaloжио за спасавање Хрвата у средњој Босни, где су у енклавама окруженим муслиманима, комплетно протерани. Исте те Хрвате су били прихватили српски војници и цивили и тако их спасили од геноцида који им је претио од стране муслиманских милиција и муџахедина, што су они и сами признали.

Уосталом, Радован Караџић је признат и од стране Запада и САД као легитимни фактор, као легалан политички представник српског народа. Дејтонским споразумом Република Српска је призната као федеративна јединица БиХ. Иако формално независна држава, Босна и Херцеговина је опет уређена као споразум три народа. А за то се све време залагао управо Радован Караџић.

Прави циљ суђења Караџићу – укидање Републике Српске

Актуелна власт, чију окосницу чине демократе и социјалисти, уверавају нас да ће суђење Радовану Караџићу у Хагу бити правично, а исто вече када је ухапшен Радован Караџић, Ричард Холбрук је изјавио недвосмислено да он више никада неће изаћи из хашког казамата. Запад је актуелну власт одмах частио изјавом Данијела Фрида да се север

Косова мора ставити под управу Приштине, и Хавијера Солане да ће Србија можда бити примљена у ЕУ до 2014. године, а примена Споразума о сарадњи зависи од вета Холандије због неизручења Ратка Младића и Горана Хаџића.

Због сопствене власти они не виде сценарио, не виде да ће кроз суђење и осуду Радована Караџића, Србији бити стављени још већи намети, упорно доводећи у медије некакве аналитичаре који изјављују да је кривица Радована Караџића индивидуална, попут „аналитичара” Љубодрага Стојадиновића и још неких. Из пенушавих уста и ужарених очију Хариса Силајџића, пуних мржње према српском народу, чујемо заправо прави циљ хапшења и суђења Радовану Караџићу, а то је укидање Републике Српске, док то нико од владајућег режима и њихових медија и не спомиње. Приликом десетогодишњице обележавања догађаја у Сребреници, 2005. године, где су присуствовали, између осталих, Бил Клинтон и Ричард Холбрук, уместо парастоса и жала за жртвама, више се помињало укидање Републике Српске, чиме би се остварио циљ Алије Изетбеговића о унитарној Босни као првој фази стварања исламске Босне.

Они који буду изручили Радована Караџића, тајно, са лицицама на рукама, не заслужују само божију освету, они су заслужили и овоземаљску казну. Њему се већ спрема у Хагу дугогодишњи судски процес, уз помоћ којег су убили Слободана Милошевића, и којим сада безобзирно и кукавички суде Војиславу Шешељу извођењем некаквих анонимних сведока, без икаквог уважавања суштинских узрока и процеса који су довели до рата у БиХ, а који иду у прилог Радовану Караџићу.

Човек који се залагао за мир, за равноправност народа у БиХ, за њено функционисање и останак у Југославији, па чак уважавајући и њену независност (под протекторатом ОУН и ЕУ), али само као равноправних народа, без мајоритације, биће у Хагу, а човек који је изазвао рат, Алија Изетбеговић, сахрањен је са свим државничким почастима признатим и од стране досовске власти из Београда.

Српски усуд

Пише: Слађан Мијаљевић

Последњих дана, последњих месеци, последњих година са неверицом гледамо шта је задесило српски народ. Растакање српске земље се наставља, обезглављивање српског народа се приводи крају – сви српски јунаци и хероји српског народа завршише у хашком несуду. Нема краја урушавању. Последњи догађај као да је прелио чашу – испоручена је још једна српска глава – српски херој, творац и први председник Републике Српске, Радован Караџић. Истовремено, диктаторски режим показује да је спреман на све да би сачувао власт, па и на ликвидацију политичких противника, што смо имали прилику да видимо на Свесрпском сабору који је организовала Српска радикална странка против диктаторског режима и издајничког хапшења Радована Караџића. Сви који су против власти морају да буду уђуткани – тако хоће Тадић.

Када дате власт неодговорним и болесним људима, у врло кратком периоду они постају бестијални диктатори који не презају ни од чега, не би ли уђуткали политичке противнике.

У таквој констелацији снага, нормалан човек на тренутак застане и погледа у небо, из историјског сећања почињу да навиру слични догађаји, праве се поређења са садашњим догађајима, у жељи да се извуку неке поуке за разрешење ситуације.

На нашу несрећу, историја нам је пребогата догађајима где су се нови властодршци разрачунавали са претходним, нарочито ако су на силу са власти скинули претходну власт.

Многи умни људи су, не залазећи у даљу историју од 200 година, позивали и опомињали садашње властодршце да не праве грешке својих претходника из прошлости, јер те грешке и грехови неће само њих погодити, већ и све остале људе, припаднике једног народа, сходно количини радости или туге којом су оправдавали или оспоравали такве страшне догађаје.

С обзиром да се ради о грешкама и греховима, умни људи, не желећи да саучествују у таквим јадним чиновима, тражили су помоћ у учењу оне институције која је првобитно даје тумачења поводом таквих догађаја.

Та институција учи: љуби ближњег свог као себе самог, не сведочи лажно на ближњег свога, праштај, не осуђуј без

доказа, не кривотвори доказе, не радуј се несрећи других... За сваки од ових грехова који вапе за казном, сам Бог је дао поуке кроз десет Божјих заповести, као и остале поуке, које је дао преко пророка.

„Не светите се ви, Ја ћу се светити у име ваше... а у другој Господњој заповести каже: ... Јер сам ја Господ Бог ревни-тељ, који походом грехе отачке на синовима до трећег и четвртог колена, онијех који мрзе на мене; а чиним милост на хиљадама оних који ме љубе и чувају заповести моје... Али, ако не узаслушаш гласа Господа Бога својега, да држиш и твориш све заповести његове и уредбе његове, које ти ја данас заповедам, доћи ће на тебе све ове клетве и стигнуће те... Проклет ћеш бити у граду, и проклет ћеш бити на пољу... Проклета ће бити котарица твоја и наћве твоје... Проклет ће бити плод утробе твоје и плод земље твоје, млађ говеда

Дана 9. јула 2001. године; др Војислав Шешељ:

„Србин је празновао, славио светог Вида и онда када је то било забрањено и онда када је то било прогњено. Србима нико није могао светог Вида из сећања избацити. Многи су покушавали светог Вида да осрамоте, многи су му рушили храмове, многи су му рушили кипове, многи су на тај дан чинили највећа издајства, као што се десило и овог последњег Видовог дана 2001. године.

Пазите само једну ствар. Бог никоме није остао дужан и то показује искуство династије Обреновић. Бог кажњава до 11. колена за издајнике и то треба имати у виду, то не треба пренебрегавати. То што неко мисли да подигне покајницу или да се сада накнадно додвори цркви тако што на пречац обећава веронауку од јесени или што се поставља на чело Одбора за изградњу Светосавског храма, како то ради Зоран Ђинђић, то не може да искупи овај велики грех. Тај грех дуго ће се окајавати и дуго ће мутити разум и свест и душу српског народа.”

твојих и стада оваца твојих... Проклет ћеш бити кад долазиш и проклет ћеш бити кад полазиш... Послаће Господ на тебе клетву, расап и погибао у свему зашта се прихватиш руком својом и што узрадиш, докле се не затреш и не пропаднеш на пречац за зла дела своја којима си ме одуставио... Даће те Господ Бог твој непријатељима твојим да те бију. Једним ћеш путем изаћи на њих, а на седам ћеш путева бежати од њих, и потуцаћеш се по свим царствима на земљи". „Удариће те Господ лудилом, шљепотом и беснилом... И полудећеш од онога што ћеш гледати својим очима... Странац који је код тебе попеће се нада те високо, а ти ћеш сићи доле веома ниско... Он ће ти давати у зајам, а ти нећеш њему давати у зајам. Он ће постати глава, а ти ћеш постати реп".

Јесу ово цитати из Старога завета, јесте да их новозаветне институције не прихватају у потпуности, међутим, изнад овоземаљских институција је Бог, а он ником не остаје дужан.

Као што наведосмо, довољна поука за паметна човека је последњих 200 година српске историје. Како су се провели припадници династије Обреновић после убиства војводе Карађорђа? Директни извршиоци убиства, иако су цркву Покајницу подигли, нису се довољно искупили, умирали су у лудилу, нестали су, данас немају живих потомака, и све се за-

године, др Војислав Шешељ је, поводом изручења Слободана Милошевића Хашком трибуналу, рекао: „То што неко мисли да подигне 'покајницу' или да се сада накнадно додвори цркви, тако што напречац обећава веронауку од јесени, или што се поставља на чело Одбора за изградњу Светосавског храма, како то ради Зоран Ђинђић, то не може да искупи овај велики грех. Тај грех дуго ће се окајавати и дуго ће мутити разум и свест и душу српског народа".

Није др Војислав Шешељ пророк, већ му је развијенија правдољубивост, добродушност, перцепција и логика него код многих других људи када је ово изјавио, а сведоци смо шта се догодило!

Нико од нас не позива на осветољубивост, да се некаквим неприкладним, недемократским средствима истерује правда. Ми упозоравамо тренутне властодршце и диктаторе у „најави", да не праве тако озбиљне грешке и не чине грехове, и не сваљују их на свој народ, позивајући се и на Божје, народне и земаљске законе, на неписане и писане, јер се свакако испуњавају.

Наше лажне демократе нису дозволиле ни да се сахрани бивши председник Слободан Милошевић на гробљу, једва су дозволили да буде у Србији сахрањен. Сахранили су га на

вршило у три-четири колена. И историја их искључиво по срамоти њиховој памти. Чланови династије су од својих најближих били прогањани, потуцали су се по европским дворovima, убијани у атентатима и то од свог народа, и опет се све то завршило у три-четири колена.

Како су прошли Карађорђевићи који су учествовали у бруталном свргавању својих кумова са власти, Обреновића? Како је завршио краљ Александар Први, на крају су такође прогнани и потуцали се по белом свету. И данас је зла крв међу њима и завада око имовине и права пречег првенства на ово и оно.

И у новијој историји, у протеклих двадесет година смо имали издаје, предаје, лажна сведочења и подметања. 9. јула 2001.

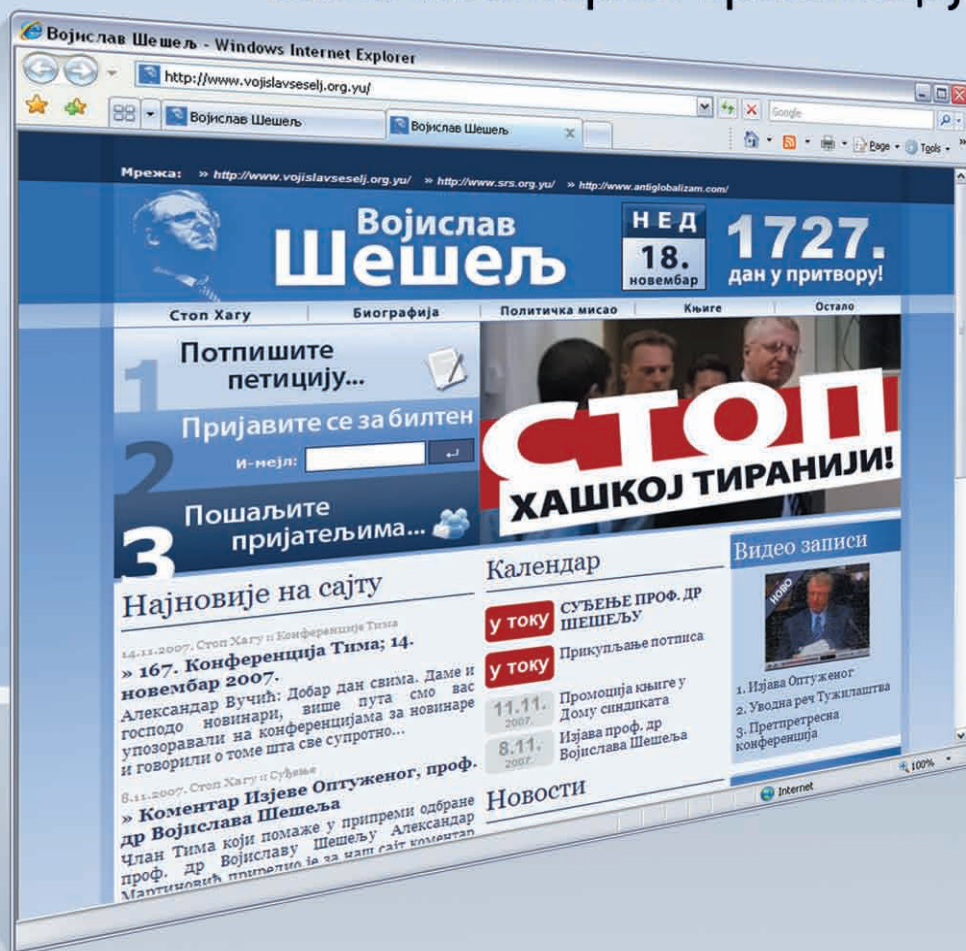
силу, у дворишту породичне куће. Распамећени и разума помућеног лажне демократе, чак су, поводом смрти Милошевића, и радосне перформансе изводили по трговима, питам се на чију срамоту и чији грех. Како Србији да буде добро, како да у Србији буде мир?

И зашто се они данас љуте на сва ова наша упозорења? И они знају да је то истина и они то виде, наравно и плаше се, не да им савест мира, знају они да је Богу свако достижан. Пошто Богу не могу да одузму имунитет, да му одузму реч, да га пребију, да му гуменим метком са три метра пуцају право у лице, да га затворе, да га забране... они у своме лудилу то раде онима који се на Бога позивају и који свој народ воле!

Ми се надамо у милост и љубав Божју, да ће Србију што пре ослободити од ове беде.

Војислав Шешељ

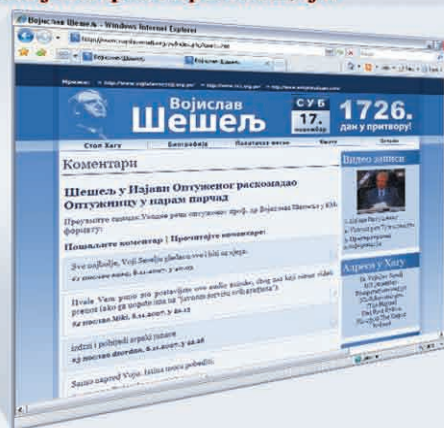
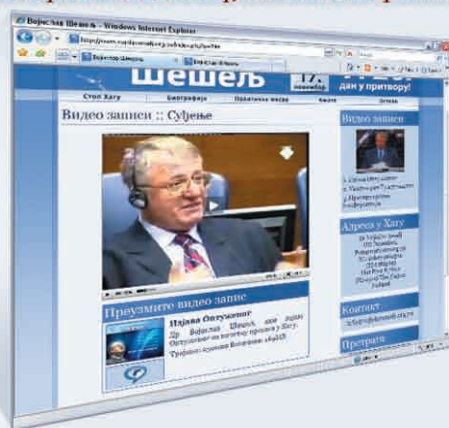
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.voislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДНИКАМА
СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДНИКАМА
СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДНИКАМА
СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДНИКАМА
СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

ТВРДИ ПОВЕЗ / ЗЛАТОТИСК

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

СТРАНКА СРБИЈА Д.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

РИМОКАТОЛИЧКИ
ЗЛОЧИНАЧКИ ПРОЈЕКАТ
ВЕШТАЧКЕ
ХРВАТСКЕ НАЦИЈЕ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Капитална дела проф. др Војислава Шешеља у којима је објављена научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима, као и права природа, циљеви и морални судови српског национализма.